DE LA PĂMÂNTEAN LA GALACTIC

Conferințe ale lui I.J.P. APPEL GUÉRY

Traducerea din limba franceză: Dan Chiaburu

Cuprins

"*Esențial nu este să fii înțeles de toți, ci doar de cei cărora acest fapt le este util şi indispensabil.*"

Prefață

Dintre miile de conferințe animate în douăzeci şi cinci de ani de I.J.P. Appel Guéry, aproape două mii au fost înregistrate din 1986 încoace. Aflat într-o relație vie cu auditoriul său, I.J.P. Appel Guéry trasează, în pragul celui de-al treilea mileniu, perspectivele unei transformări a referințelor pământene, în vederea emergenței identității galactice a omenirii. Această primă carte, compusă din douăsprezece conferințe, permite descoperirea bogăției informațiilor oferite precum şi accesul la o conştiință aflată mai aproape de universal.

Galacticul care se poate trezi în fiecare din noi este o entitate vibrantă şi vie situată la răspântia mai multor dimensiuni: inferioară, exterioară, interioară şi superioară. A cunoaşte dimensiunile menționate şi a le controla interacțiunile înseamnă regăsirea unei fericiri bazate pe armonia universală.

Această colecție sensibilizează cititorii pentru opera lui I.J.P. Appel Guéry, autor inspirat de un uimitor dar telepatic, manifestat pe parcursul a numeroase contacte cu planurile superioare de conştiință-energie, uneori într-o manieră spectaculară, după cum relatează multe mărturii apărute în *Ființă Îngeri Martori.* O astfel de precizie telepatică este consecința unor experiențe interioare determinante, iluminate de un spirit de sinteză elaborat la răspântia cunoştințelor inițiatice şi a ştiințelor moderne, deoarece autorul este licențiat în ştiințe şi în psihologie. *De la Pământean la Galactic* constituie o bună introducere *la Şiința Unitară a Intra-universului*, lucrare care descrie, folosind noțiunile transmise de dimensiunile supraterestre, raporturile complexe între conştiință, energie şi materie, precum şi tramele universului interior. Câteva teme ale acestor conferințe sunt cele privitoare la limbajul *Şiinței Unitare a Intrauniversului.* Ele trebuie să fie percepute printr-o rezonanță internă, deoarece nu pot fi reduse la conceptele limitative ale unei definiții mentale.

Celor pasionați de facultățile transpersonale, lucrarea le oferă prilejul să înțeleagă şi să reevalueze experiențe trăite zi de zi, precum stressul, raporturile amoroase sau relațiile umane. Ea aduce chei fundamentale la probleme cum ar fi gestiunea energiilor, valorile sociale, căutarea adevărului şi a sacrului, şi ajută la resituarea optimă a rolului creaturii umane, polarizată între spiritul creator şi creația materială, între intra-univers şi extra-univers.

Adevărul curge ca dintr-un izvor, şi de la acest izvor al unei ştiințe interioare imemoriale a țâşnit cuvântul lui I.J.P. Appel Guéry. Autorul nu încearcă să predea o doctrină, ci să trezească în noi o nouă perspectivă, folosind adeseori umorul pentru a repune în discuție iluzii şi prejudecăți. A asista la una din conferințele sale înseamnă, pe lângă o experiență sau un fapt de actualitate, a călători în etape prin energie şi conştiință, către descoperirea ordinii interne şi tainice care ne conduce existența. Un asemenea demers reclamă, într-o perioadă saturată de şabloane mediatice, ca ființa să se extragă din modurile şi obiceiurile sale pentru a se acorda cu această intuiție care, doar ea, este capabilă să perceapă exactitatea internă a unei formulări.

Pe măsură ce omenirea progresează, apar pionieri animați de o viziune novatoare şi sintetică. Ei pot parea mai avansați decât timpul lor, dacă nu cumva acesta este în întârziere față de ei… În criza pe care o traversăm, în care vechile valori pământene se prăbuşesc, iată un nou orizont: omul, devenind mai mult galactic decât pământean, regăseşte memoria unui viitor în care se unesc vizibilul şi invizibilul.

OMUL ŞI MEDIUL SĂU

Pământean sau Galactic?

« Multiplicitatea naturală face ca oamenii să se nască inegali; doar unitatea spirituală tinde să îi facă egali, pentru a reface astfel armonia cu ordinea cosmică. »

Conferință realizată în 1973

Pământul este populat de fiinţe foarte diverse, cu caracteristici şi aspiraţii care pot fi clasate conform unei scări ierarhice desfăşurate între doi poli: unul terestru şi altul cosmic.

Putem spune că specia umană actuală este rodul unui amestec între o ramură pământeană originară şi una galactică extraterestră. Aceste două caracteristici sunt repartizate în procente diferite în fiecare din noi, cu predominanța uneia față de cealaltă, ceea ce ne face să luăm, ineluctabil, decizii diferite de-a lungul vieţii.

Pentru a simplifica, noi numim *Pământean* fiinţa care se găseşte cel mai mult în corespondenţă cu o funcţionare exclusiv terestră şi G*alactic* fiinţa care se află în rezonanţă cu dimensiunile de vibraţie ale universurilor paralele superioare sau inferioare dimensiunii pământene obişnuite.

Pentru a întări această teză referitoare la orientarea pământeană sau galactică de-a lungul timpului, avem un exemplu frapant în preistorie: rasa neanderthaliană, cu fruntea joasă, s-a văzut depăşită de rasa de Cro-Magnon, cu craniul înalt; această rasă a apărut de o manieră inexplicabilă, ca şi cum pe Pământ ar fi debarcat fiinţe cu o structură diferită, venite de pe alte planete. În consecinţă, modalităţile de percepere ale câmpului de vibraţie universal, de integrare şi de înţelegere a sa, precum şi modul de organizare a relaţiilor cu mediul, sunt diferite la Pământean şi la Galactic.

În funcţie de plasticitatea şi fineţea sa, corpul fizic captează cu cele cinci simţuri nuanţe diferite, având un câmp de percepţie mai mult sau mai puţin întins. Extinzându-şi conştiinţa, fiinţa evoluată poate avea un contact calitativ cu vibraţiile cosmice şi telurice, în timp ce Pământeanul obişnuit nu poate percepe decât un câmp vibratoriu limitat de cele cinci simţuri, care îi oferă o imagine parţială a mediului, vizând doar o adaptare imediată şi cât mai confortabilă la acesta. Acest fapt nu îi permite deloc să sesizeze consecinţele eventuale ale instalării sale personale în ansamblul creaţiei vizibile şi invizibile.

Într-un anumit sens, Pământeanul se ocupă cu perpetuarea vieţii, cu protejarea şi multiplicarea ei, în timp ce Galacticul este preocupat în esenţă de sensul exact al ciclului vieţii în funcţionarea ansamblului marilor curenţi universali de energie. Astfel, Pământeanul, rupt de restul universului printr-un raţionament limitat cel mai adesea la satisfacerea propriului său confort, poate să pună în mişcare procese aparent avantajoase pentru el, dar nefaste pe termen lung, deoarece ele sunt distructive sau deteriorante pentru alte regnuri sau alte planuri vibratorii cu care se află în contact. Este adevărat că, în acelaşi timp, el ignoră existenţa acestor planuri energetice paralele propriului său sistem, fie din dezinteres, fie din imposibilitatea de a intra în contact cu ele şi de a le înţelege cu exactitate, din cauza limitării percepţiilor sale senzoriale.

Dimpotrivă, Galacticul, avertizat prin intermediul unor facultăţi senzoriale şi extrasenzoriale precum telepatia cosmică, este informat imediat de corespondenţa directă existentă între acţiunile sale în planul formal vizibil şi procesele care se derulează în planuri vibratorii imperceptibile direct prin organele senzoriale obişnuite, dar captate prin intermediul plexurilor neuropsihice - sau "chakre" în tradiţia orientală - ale corpului şi capului, precum şi de antenele naturale reprezentate de diversele pilozităţi.

Galacticul subtilizat calitativ este capabil în orice clipă să îşi adapteze cu precizie acţiunile şi modul de viaţă la mediul său înconjurător complet, vizibil şi invizibil. El respectă în permanenţă legile corespondenţelor energetice existente între diferite planuri vibratorii, şi poate astfel ocoli un mare număr de suferinţe, care sunt întotdeauna rezultatul conflictelor, şi prin urmare a unei lipse de armonie între mai mulţi curenţi energetici.

În acelaşi timp, adaptarea Pământeanului la condiţiile foarte dure ale vieţii pe Pământ este mult mai bună decât aceea a Galacticului. Acesta este motivul pentru care primul rudiment de organizare socială a fost realizat de fiinţele cele mai puternice şi mai bine adaptate din punct de vedere terestru, însă nu neapărat cele mai dotate potenţial cu facultăţi superioare galactice. Au rezultat de-a lungul timpului o succesiune de civilizaţii care, fiind realizate de Pământeni primitivi, s-au modificat mereu, pentru a face să apară, în cele din urmă, indivizi cu o tendinţă mai mult galactică decât pământeană. Însă cum structurile de bază ale societăţii sunt în general extrem de condensate şi deconectate de cosmos, neluînd în seamă arhitectura exactă a legilor cosmice, apar întotdeauna fiinţe privilegiate care dobândesc – adeseori în detrimentul altora - un confort material minim, şi care încearcă în acelaşi timp să ducă un mod de viaţă diferit.

Ridicarea cosmică fiind însă insuficientă în comparaţie cu pasivul ancestral pământean şi cu contextul limitat al unei structuri sociale de acest tip, toate încercările de a trece de la starea de animal de povară la o stare superioară galactică s-au oprit, în general, la bariera sexului, a plăcerii, fiind adesea deviate către perversiune şi decadenţă. Acest fapt are mai multe cauze, pe care le vom examina în continuare. Inerţiei corespunzătoare structurii sociale trebuie să îi adăugăm şi faptul că omul, care trăieşte pe Pământ şi se hrăneşte cu produsele terestre, păstrează un contact, o întrepătrundere permanentă cu Mama-Pământ, cu *mater*, cu materia. Dacă el nu se străduieşte zilnic să menţină contactul subtil cu Cerul său, cu Tatăl său spiritual, cu spiritul superior impalpabil – cu *pater*, sau astfel spus cu “ceea ce nu provine din Pământ” – el se va găsi foarte repede complet izolat.

Omul este impregnat zi de zi, în mod pasiv, de efluviile Pământului, în timp ce pentru a realiza un contact cu cosmosul trebuie să facă mai întâi un efort important de a-şi reuni toate energiile, a stabili un contact prin focalizarea ascensională a puterilor sale potenţiale, şi a menţine apoi neîncetat această legătură Pământ-Cer printr-un efort vigilent şi perseverent, de pe urma căruia nu extrage nici o altă recompensă decât o deschidere a conştiinţei, o iluminare. Pe când, în contactul permanent cu materia, el găseşte numeroase plăceri senzoriale, palpabile, care îi dau o anumită siguranţă, deoarece le poate comunica majorităţii prietenilor săi aflaţi la acelaşi nivel de conştiinţă. Omul este astfel forţat să se conformeze limitării pământene a conştiinţei pentru a se face acceptat de grupul social uman, fapt care îl eliberează parţial de teama atavică resimţită de animalul vulnerabil atunci când se îndepărtează de turma sa protectoare.

Doar o fiinţă cu sufletul deosebit de întărit, un solitar, un mutant al spiritului, poate avea curajul să se opună acestui context pământean obişnuit, pentru a-şi afirma potenţialul galactic şi dorinţa sa fundamentală de a favoriza

dezvoltarea lăuntrică a facultăților superioare, sesizate ca fiind moştenirea sa, caracteristica sa latentă.

Acest tip de ființă nu apare decât în cadrul unei societăți pământene deja evoluate, eliberată în parte de constrâgerile dure ale luptei directe pentru supraviețuire împotriva elementelor defavorabile ale mediului. Această ființă galactică este, într-un anumit fel, un mutant, un cap superior care se dezvoltă deasupra trupului societății pământene, ca o floare sau un fruct în vârful unei plante ajunse la maturitate. Acest Galactic trebuie deci să îşi asume o legătură cu cosmosul, aşa cum ființa pământeană trebuie să păstreze contactul cu forțele bazale ale Pământului-Mamă. În acelaşi timp, mutantul galactic, în calitate de individ uman izolat, nu dispune decât de un potențial energetic limitat de inițiativă. Entuziasmul său - din grecescul *entheos*, zeu interior - elanul său pentru promovarea întregii sale ființe către un nivel superior, este susceptibil de a se atenua, micşora şi epuiza, pe parcursul înfruntării şi luptei cu un grup social de structură pământeană.

De aceea, ființa care simte în interiorul ei emergența dimensiunii sale cosmice originare şi excepționale nu dispune decât de un interval de timp limitat pentru a o defini, ridica, afirma, organiza, difuza şi răspândi, deoarece răbufnirile societății înconjurătoare, presiunea permanentă a prejudecăților, automatismele psihice zilnice ale tipului pământean, precum şi riscurile inerente oricărei întreprinderi noi, sfârşesc prin a-i uza destul de repede credința şi elanul.

Pentru a putea supraviețui situației de izolare într-o societate de structură pământeană, Galacticul trebuie să îşi economisească, să îşi focalizeze şi acumuleze energiile, păstrându-şi în acelaşi timp idealul animator şi ajungând la realizarea sa completă. Modul său de viață, aflat sub controlul permanent al conştiinței superioare, este exact opusul unui mod de viață materializat, care vizează consumul, randamentul, şi prin urmare exteriorizarea tuturor puterilor într-o acțiune pusă în mare parte în slujba formalizării materiale.

De fapt una din diferențele majore dintre Pământean şi Galactic constă într-o abordare diferită a fricii instinctive animale. Aceasta se află în legătură cu ignoranța, cu inconştiența, cu insuficiența soluțiilor reasiguratoare în fața unei situații date. Este reacția animalului pus într-o situație care îl depăşeşte. Prin urmare, este o stare ce ține în esență de corpul fizic, animat de instinctul automat de supraviețuire şi lipsit de orice altă formă de conştiință.

Confruntat cu frica, Pământeanul primitiv se ascunde sau încearcă să provoace la rîndul lui o senzație de teamă. Prima situație este aceea a individului îmburghezit, protejat de paravanul bunei conştiințe religioase, morale şi financiare, elaborate în cadrul societății pământene. Al doilea caz este tipic militarului, înarmat cu arme atomice aducătoare de moarte pentru a-l înfricoşa pe celălalt. În ambele cazuri, reacția este animalic-instinctivă: fugă sau agresivitate.

Galacticul are un răspuns cu totul diferit. El se ridică deasupra dimensiunilor de conştiință spontană ale corpului său, încercând să transforme curentul energetic care îl loveşte şi care îi generează temerile, într-un curent energetic mai elevat, îndreptat apoi spre neutralizarea curentului energetic agresiv prin utilizarea unui curent contrar, antiagresiv. Aceasta presupune faptul că frica îi comunică Galacticului ceva aflat dincolo de situația formală aparentă.

El poate de fapt să perceapă un fel de structură anterioară formalizării, fiind în acelaşi timp capabil să o influenţeze, modificând astfel derularea ineluctabilă, de la cauză la efect, care s-ar produce fără intervenţia acestui nivel de conştiinţă superior.

Galacticul are nevoie de întreaga sa energie potenţială pentru a acţiona în acest mod deosebit de interiorizat şi operativ. Astfel, fiinţa galactică încearcă în general să trăiască sub posibilităţile sale energetice, spre deosebire de Pământeanul care trăieşte întotdeauna mult peste posibilităţile sale, care cumpără pe credit obiecte menite să producă impresii puternice, să inspire frică şi să genereze astfel o falsă protecţie faţă de temerile proprii.

Această teamă fundamentală a Pământeanului faţă de orice lucru care îl depăşeşte este de altfel unul din cele mai mari obstacole în calea evoluţiei sale, în calea întâlnirii pline de bogăţie cu Galacticul şi a acceptării existenţei unei fiinţe mutante, pionier al unui nou ciclu evolutiv. De aceea, dacă Galacticul vrea să supravieţuiască în mijlocul unui mediu social pământean, el trebuie să se străduiască să găsească fiinţe care îi sunt asemănătoare; acestea sunt fiinţe sensibile - datorită structurii lor evolutive – faţă de dimensiuni care oferă o percepţie a universului şi o conştiinţă mult mai vastă decât cele propuse de condiţionările educaţiei pământene.

Pentru aceasta, Galacticul trebuie să provoace emergenţa a tot ceea ce îl diferenţiază de Pământeanul obişnuit. El trebuie să se străduiască să repereze tot ceea îi stimulează dorinţa de a atinge un alt mod de a fi. Trebuie să se ridice treptat deasupra legăturilor condensate ale tuturor dogmelor şi tradiţiilor societăţii, pentru a regăsi, într-o scânteiere nouă, întreaga sevă cosmică însufleţind esenţa fiinţei umane. Trebuie să ridice, din baza sa pământeană, o structură suficient de deschisă şi disponibilă pentru a primi din cosmos corespondenţa sa-lumină de ramuri, frunze şi flori, reprezintând complementul indispensabil dăruit conştiinţei unui cercetător de către dimensiunile supraterestre, care veghează în permanenţă asupra evoluţiei umane, şi care aşteaptă mereu emergenţa unei conştiinţe mutante galactice din conştiinţa pământeană primitivă. Fiinţa umană poate fi astfel ajutată să se realizeze complet, într-o conştientizare a dimensiunii cosmice permanente la care - datorită originii sale - are dreptul să ajungă.

Joncţiunea perpetuă a conştiinţei umane cu o conştiinţă superioară este condiţia fundamentală a apariţiei unei societăţi noi pe Pământ. În realitate, toate încercările de a crea structuri sociale care ignoră această posibilitate ca fundament al procesului vital sunt limitative, restrictive şi nesatisfăcătoare pentru fiinţa umană aflată în căutarea totalităţii. Ele sunt deci sortite conflictelor, permanentei repuneri în discuţie de către minţile noi, mutante, cercetătoare, care vor distruge neîncetat sistemele parţiale şi fragile.

Pe parcursul istoriei umane, anumite civilizaţii antice precum cea egipteană, s-au menţinut datorită puternicelor lor legături spirituale, suportând apoi treptat o lentă degradare a predominanţei valorilor spirituale în profitul puterilor materiale. Structura socială sinarhică[1] se caracterizează prin existenţa

[1] Termenul sinarhie este folosit aici în sens tradiţional şi nu are nimic în comun cu semnificaţia care i-a fost dată de anumite mişcări politice de la începutul secolului.

unui sacerdoțiu spiritual care sfătuieşte împăratul, acesta la rândul lui comandînd oştirile, care exercită un control asupra comercianților şi artizanilor. Prin urmare, inversând situația, se ajunge la o structură socială antisinarhică, în care cercurile financiare, deci comercianții, controlează puterile militare, de care depind guvernele, care la rândul lor hotărăsc în privința valorilor culturale şi spirituale de urmat.

Rezultă că puterea efectivă nu mai este bazată pe o dimensiune superioară a ființei, ci pe acumularea de putere în detrimentul altora. Într-un fel, dominarea şi guvernarea de către partea galactică a ființei umane sunt înlocuite de dominarea părții pământene şi materialiste. Or, aşa cum viziunea galactică, aflată în rezonanță cu întregul univers, poate conduce la o unificare a punctelor de vedere prin conştientizarea legilor fundamentale ale cosmosului, armonioase pentru toți, tot astfel o luare de poziție bazată pe afirmarea unei puteri particulare şi personale în detrimentul uneia sau mai multor persoane este în întregime contrară realizării unei evoluții paşnice.

Dacă revenim la descrierea precedentă a pozițiilor galactică şi pământeană, ne amintim că Galacticul vizează înainte de toate realizarea unei stări interioare. Pentru aceasta, el se străduieşte să îşi desfăşoare viața în armonie permanentă cu toate planurile de vibrație care înconjoară câmpul energetic al existenței sale. Dimpotrivă, Pământeanul doreşte înainte de orice să îşi afirme viața, chiar în detrimentul existenței altora. El nu găseşte un minimum de pace decât atunci când a atins certitudinea că e mult mai puternic decât ceilalți, fapt care îi oferă o anumită marjă de siguranță. Numai că acest al doilea demers are ceva care se învecinează cu paranoia, şi poate determina o întreagă serie de acțiuni complet aberante şi periculoase, care caută să stabilească un plus de relativă securitate prin intermediul puterii (precum în cazul utilizării bombei atomice) şi nu prin ridicarea conştiinței.

Să luăm un exemplu precis. Să presupunem că în loc să cheltuiască miliarde pentru a fabrica bombe atomice de putere distrugătoare, guvernele ar cheltui aceleaşi sume pentru a face cercetări şi antrenamente cu indivizii cei mai dotați în telepatie, telekinezie, şi alte facultăți galactice potențiale. Orice atac ar putea fi prevăzut, şi orice rachetă ar putea fi deviată prin concentrare mentală, în acord cu anumite planuri energetice paralele vieții umane, aceleaşi care dau posibilitatea ființelor să ridice greutăți de mai multe sute de kilograme şi să îndoaie metale la distanță.

În loc să se realizeze o structură socială bazată pe înfruntarea între partidele politice, care nu vizează decât să aibă mai multă putere unul în detrimentul altuia, ar fi mult mai valoroasă înființarea unui cenaclu de înțelepți, de personalități aflate în legătură telepatică cu dimensiunea de conştiință superioară la care se găseşte arhetipul speciei umane. Acest cenaclu ar reprezenta în permanență un fel de gât, de joncțiune, între capul suprem şi corpul întregii omeniri. Faptul că în prezent avem tendința de a opune capitalismului fie socialismul fie comunismul[2] este un fapt în întregime o

[2] Realizată în 1973, această conferință reflectă realitatea geopolitică a perioadei respective, aceea a unei înfruntări între blocul vestic de tip capitalist şi blocul estic de tip socialist-comunist. Analiza realităţilor capitaliste şi socialiste îşi păstrează însă întreaga valoare în prezent.

iluzoriu. Nici unul din aceste sisteme nu poate aduce o soluție superioară şi galactică situației umane.

În realitate, capitalismul rezervă resursele unei minorități, în detrimentul maselor. Această repartiție a bogăției nu se face în funcție de contactul cu conştiința cosmică superioară, ci în funcție de interesul şi inteligența practice. Socialismul şi comunismul încearcă, dimpotrivă, să împartă resursele de o manieră echitabilă pentru toți, ceea ce este bine, în principiu. În realitate însă, ideea de echitate, precum şi şansa oferită fiecăruia, sunt anulate şi distruse de negarea valorilor spirituale şi transcendente ale ființei umane. Este ca şi cum li s-ar da tuturor şansa de nu realiza nimic. Conform acestui sistem, după satisfacerea nevoilor fundamentale, nu ar mai trebui să căutăm nimic altceva! Ar trebui doar să ne consacrăm energiile realizării ciclului vital, fără a ne pune problema de a afla la ce serveşte el în economia energetică a universului.

Prin urmare, se poate observa că ambele poziții - capitalistă şi socialistă - sunt restrictive, limitative şi pur pământene. Prin faptul că antrenează un dezechilibru al resurselor repartizându-le în mod inegal, doctrina capitalistă este contrară legii cosmice a armoniei, echilibrului şi schimbului; ea face ca unii să troneze, datorită unor privilegii injuste, la cel mai înalt nivel de incompetență, fără a fi obligați să îşi reconsidere pozițiile. Prin urmare, acestor ființe le este imposibil să îşi continue evoluția, deoarece aprecierea valorilor în această societate antisinarhică se bazează în primul rând pe puterea materială şi nu pe o orientare spirituală.

În ceea ce priveşte doctrina socialistă, poziția ei este la fel de pământeană: singurul ideal propus individului este adaptarea cât mai confortabilă cu putință la viața de pe Pământ, printr-o concentrare a tuturor energiilor sale pentru realizarea acestei cuceriri materiale, în detrimentul celei a potențialului cosmic, care poate stimula ființa să caute deschiderea altor sectoare ale personalității sale totale. De aceea, dacă se doreşte realizarea unui nou sistem care să satisfacă în acelaşi timp trecutul pământean şi viitorul galactic al ființei umane, trebuie să se realizeze o sinteză a celor două curente de idei, capitalist şi socialist, extrăgând ceea ce este valabil şi respingînd ceea ce este inacceptabil în fiecare, pentru a ridica ansamblul la un nivel de sinteză extraterestră, cosmic şi universal.

Capitalismul rămâne valabil prin faptul că permite existența valorilor spirituale, cărora trebuie să li se dea un drept de manifestare în procesul vital uman. Lipsa de valabilitate este reprezentată de faptul că nu fiecare are aceeaşi şansă de a trăi aceste valori, precum şi de tendința de a utiliza energia spirituală pentru manipularea minților în direcția unei creşteri de putere materiale. În acest caz, se oferă texte religioase interpretate, pentru a influența masele către o funcționare în sensul dorit de guvern. Se spune, de exemplu, în Biblie: "creşteți şi înmulțiți", îndemn interpretat de preoți ca fiind o încurajare pentru a face mai mulți copii. În realitate, adevărata semnificație a acestor cuvinte este aceea că ființa trebuie mai întâi să se ridice şi să crească în energie spirituală pentru a face joncțiunea cu dimensiunea sa de conştiință cosmică, iar când a atins în cele din urmă nivelul care permite înțelegerea cheilor Arborelui Vieții şi a întregului adevăr sublim care aşteaptă fiecare ființă, trebuie să răspândească şi să multiplice acest lucru, pentru a oferi unui număr cât mai mare de ființe-frați accesul la calea de evoluție pe care ea a avut şansa de a o găsi.

În privința socialismului, valabilitatea sa este dată de realizarea unei structuri sociale în care fiecare are şanse de realizare maximă datorită existenței burselor, a taxării persoanelor cu venituri mai mari şi a activităților de lux, etc. De neacceptat este credința că fiecare ființă umană ajunsă pe Pământ are acelaşi potențial genetic. Putem considera sistemul socialist ca o structură socială tranzitorie precapitalistă deoarece, în câteva decenii, fiul unui inginer socialist va fi avantajat, fie şi numai datorită mediului şi relațiilor tatălui său, în comparație cu acela al fiului unui muncitor.

Mult mai gravă, în regimul socialist, este coborârea aspirațiilor superioare ale ființei umane de la un nivel spiritual abstract la un nivel social concret, care o închide şi mai mult în disperata limitare pământeană, întrerupând orice acces la vis, la contemplare şi la zborul către dimensiunile cele mai înalte ale conştiinței sale cosmice. Această luare de poziție reprezintă o adevărată castrare cosmică, deoarece transformă pentru totdeauna ființa umană într-un om-animal sau un om-robot.

A menține această atitudine înseamnă a-i refuza individului orice drept de a intra în rezonanță cu marii curenți cosmici de conştiință permanentă, a-l închide într-un raționalism limitat şi arid, a-l ucide spiritual pentru a-l face să trăiască social. Este inutil să spunem că această poziție este total inacceptabilă pentru o ființă care simte încă de la naştere că poartă în interiorul ei o dimensiune galactică superioară, care este împinsă de un elan irezistibil, supraraţional, să atingă un nivel de conştiință diferit de acela în care condiționarea educației pământene vrea să o închidă.

Galacticul potențial nu va accepta să fie închis nici în socialismul castrator spiritual nici în capitalismul injust material. Trebuie deci să ne ridicăm la un alt nivel şi să realizăm o sinteză armonioasă, fecundă, avînd o deschidere către un viitor în care ființa umană va avea o senzație interioară de completitudine şi deschidere. Este necesară elevarea şi corectarea doctrinelor capitaliste şi socialiste de tip pământean, pentru a le da o amploare de tip galactic.

Simplificînd la extrem, sistemul capitalist are de ameliorat două elemente principale. Este vorba în primul rând de distribuirea inegală a resurselor, şi în al doilea de utilizarea valorilor spirituale în scopuri contestabile, fie prin abandonarea în voia unei libertăți rău înțelese, fie prin interpretarea şi trăirea lor într-un mod moralizator limitat, care restrânge deschiderea completă a ființei.

Simplificând în mod similar, în sistemul socialist este necesar să se înlăture nivelarea şi standardizarea inițiativelor individuale; chiar dacă şansele trebuie să fie egale pentru toți, această egalizare mecanică nu este necesară, deoarece fiecare ființă posedă un potențial energetic diferit. Cu atât mai mult cu cât nici o evoluție şi mutație socială nu se pot produce decât sub influența anumitor ființe “mutante”, inspirate direct de arhetipul global al rasei umane.

În sfârşit, nu trebuie în nici un caz ca aspirațiile spirituale ale ființei şi conştiința sa transcendentă să fie transformate în aspirații sociale vizând doar ameliorarea confortului corporal, sub pretextul că elanul spiritual este sinonim cu slăbiciunea şi cu pierderea de vreme. A fi puternic, a fi activ şi a dispune de timp sunt lucruri absolut inutile atunci când conduc la o viață de satisfacții exclusiv exterioare, parțiale, care nu contribuie la fericirea ființei, nejustificînd astfel în nici un fel eforturile în vederea realizării acestei doctrine.

Trebuie să se insiste asupra faptului că realizarea unei anumite fericiri este rezultatul accesului, prin intermediul unor elemente exterioare şi interioare, la o stare de armonie internă între impulsurile şi nevoile ancorate în conştiinţă. În consecinţă, orice doctrină care propune atingerea fericirii ca funcţiune unică a anumitor realizări exterioare este o imensă escrocherie a materiei în detrimentul spiritului, a Pământeanului limitat faţă de Galacticul întemniţat în societatea obişnuită.

Există mii de proiecte de societăţi, aşa cum există probabil mii de civilizaţii în univers. Tipurile de societate sunt însă determinate în primul rând de condiţiile oferite de planete şi de atmosfera în care trăiesc creaturile. Caracteristica Pământului este aceea de a fi una din cele mai dense planete ale sistemului solar.

În consecinţă, starea de condensare a vehiculelor care îl locuiesc determină un anumit tip de senzorialitate, şi prin urmare un anumit tip de conştiinţă şi de raportare la mediu şi univers. Evoluţia geopolitică a fost influenţată la rândul ei de aceşti factori, care nu oferă posibilitatea realizării unei supercivilizaţii spirituale tocmai datorită stării de condensare şi a limitărilor materiale în care se desfăşoară viaţa umană pe Pământ.

Prin urmare, având în vedere aceste condiţii, care ar fi soluţiile pentru apropierea de o societate galactică?

Pentru a contracara repartiţia defectuoasă a bogăţiilor şi a resurselor, în loc să se facă o împărţire egală între toţi – ceea ce ar conduce cu siguranţă la faptul de a oferi mai mult celui căruia nu îi este foame şi insuficient aceluia care are cu adevărat nevoie de hrană - ar trebui să fie create comunităţi de tipuri diferite, regrupând fiinţe având aceleaşi nevoi, aceleaşi aspiraţii şi acelaşi mod de a percepe universul, astfel încât nici o persoană să nu fie forţată să consume dacă nu doreşte acest lucru, şi nici să reflecteze dacă nu vrea să o facă. Schimburile între aceste diverse comunităţi răspândite în lume s-ar face pe baza unui barem, în cadrul căruia ar fi codificate, conform unei scări mondiale, echivalenţele între valorile spirituale, mentale, psihice şi materiale.

Această codificare ar putea fi considerată utopică de către o fiinţă educată într-o societate pământeană materializată, care măsoară valoarea şi reuşita unui individ în funcţie de bogăţia sa materială şi vizibilă, fără a lua în considerare adevărata stare interioară a fiinţei. Situaţia ar fi însă diferită în cadrul unei societăţi galactice, în care individul ar fi iniţiat de la cea mai fragedă vârstă în perceperea plexurilor sale neuropsihice, având astfel posibilitatea de a aprecia imediat nivelul de vibraţie al unui loc sau al unei persoane, precum şi energia primită sau pierdută în contactul cu acest mediu. Nivelul energetic intern al unei fiinţe determină de fapt starea sa subiectivă de plenitudine, şi prin urmare de fericire.

Ar deveni atunci posibil, pe baza unui eşantion statistic de o sută sau o mie de senzitivi testaţi în diverse medii energetice, să se codifice fiecare nivel şi să se găsească astfel o valoare de schimb, o alternativă pentru nivelul material palpabil, care tinde să acapareze toate criteriile valorice într-o societate pământeană restrânsă. Într-un astfel de context, repartiţia resurselor nu ar fi bazată nici pe o injustiţie ereditară oarecare, nici pe o nivelare socială, ci pe o apreciere calitativă a unui câmp energetic degajat, favorizând fericirea şi

deschiderea omenirii, deoarece care ar fi până la urmă scopul acțiunii dacă nu acela al ameliorării propriilor condiții de existență? Dacă acțiunea nu este realizată în acest scop, este mai bine să se rămână pe loc şi să se viseze la alte dimensiuni. Primul punct fundamental ar consta deci în repartizarea resurselor către comunitățile la care ne-am referit, fapt care ar produce o ameliorare energetică a stării subiective interioare.

Putem fi fericiți pe o rogojină de paie şi nefericiți într-un pat cu baldachin. Totul depinde de starea noastră interioară. Această stare lăuntrică depinde în mare parte de hrana mentală, psihică şi alimentară ingerată. Dacă primeşte o hrană proastă la aceste trei nivele din cea mai fragedă copilărie, ființa umană nu are nici o şansă, chiar în cazul unor cheltuieli colosale în exterior, de a ajunge la o fericire interioară. De unde şi lipsa generală de satisfacție care domneşte la ora actuala, revoltele şi conflictele de tot felul, care continuă în timp ce nu încetăm să discutăm despre progres şi despre dorința de a face mai mult, fără a realiza că ne sufocăm din ce în ce mai mult datorită hotărârii de a cuceri o fericire exterioară, în loc să căutăm o calmă fericire lăuntrică.

Este prin urmare nevoie să redefinim nevoile autentice ale ființei umane, să ne consacrăm lor şi să încercăm să le răspundem. Astfel, doctrina socialistă trebuie să sufere aici o corecție în formulare, deoarece nevoile unei creaturi, indiferent care ar fi ea, nu pot fi separate de rolul pe care şi-l asumă în economia schimburilor energetice ale universului. Înainte de a enunța nevoile fundamentale, este nevoie să definim rolul nostru esențial pe Pământ. Pentru aceasta, trebuie să ne degajăm în întregime de viziunea antropocentrică, având o luciditate maximă în examinarea rolului cosmic al complexului energetic umanoid de pe planetă.

Dintre toate planetele sistemului solar, Pământul este cel mai concentrat din punct de vedere magnetic, şi probabil cel mai bogat în fier. În mod similar, hemoglobina sângelui uman este centralizată de un nucleu de fier; pe de altă parte, milioane de electron-volți provenind din razele cosmice traversează neîncetat Pământul, realizând o comunicare permanentă între planeta noastră şi întregul cosmos. În sfârşit, cum s-a constatat că are loc o creştere a căldurii pe măsură ce coborâm în profunzimile Pământului, putem concluziona că există acolo un foc sau un soare central, un ultim rest înflăcărat al căldurii stelare din care a provenit planeta.

Dacă observăm cu atenție, se pare că toate regnurile - mineral, vegetal, animal şi uman - care evoluează între focul central şi lumina solară exterioară, au un rol de joncțiune fundamental între aceşti doi poli. În realitate, creşterea, viața, funcționarea organismelor în zona pământ-apă-aer, nu au drept scop decât menținerea în circulație a energiei dintre focul muribund al centrului închis în crusta terestră şi lumina mereu strălucitoare a soarelui, care pare a nu dori să piardă contactul cu energia sa înflăcărată captivă în nucleu, deoarece lumina este cea care întreține viața pe Pământ. Trebuie notat, în acelaşi timp, faptul că viața are loc într-o zonă foarte limitată, între asepsie şi descompunere, datorită faptului că noi ingerăm alimente structurate, care părăsesc apoi corpul într-o stare apropiată de aceea a descompunerii.

În consecință, trebuie avut în vedere faptul că ființa umană are posibilitatea de a se îndrepta în aceste două direcții: cea care conduce la viața

animală şi la putrefacție sau cea îndreptată către o viață galactică şi care tinde către o asepsie mai ridicată. Iar aceia care vor să rămână în viață trebuie să oscileze mereu între aceşti doi poli, fără a merge prea departe nici de o parte nici de alta. Rolul complexului energetic umanoid, replasat în adevăratul său context de mutant energetic de la un pol magnetic central la un câmp electric atmosferic, sau de la un pol al focului intern la un câmp luminos extern, determină atunci foarte simplu nevoile sale, în funcție de munca pe care o are de întreprins.

Orice altă apreciere a rolului ființei umane ar deveni metafizică, cu neputință de dovedit obiectiv, şi prin urmare supusă tuturor discuțiilor şi interogațiilor posibile. Dimpotrivă, dacă afirmăm că ființa umană în calitate de complex energetic umanoid-biomagnetic are nevoie de un cadru de viață specific, o hrană specifică, de un anumit mod de funcționare şi anumite cunoştințe, precum şi de o pregătire subtilă corespunzătoare pentru a-şi încheia cu bine rolul pe care trebuie să îl joace în economia energetică interdimensională a cosmosului, atunci discuția pentru a şti cine are dreptate şi cine nu devine imposibilă. Este suficient să se observe persoanele care trăiesc în cele mai bune condiții, în scopul de a-şi juca perfect rolul încredințat prin creație, precum şi pe acelea care, sub acoperirea unor dogme viclene sau deformări mincinoase, profită pentru a devia ființa umană de la adevărata sa lucrare, nerealizând astfel nimic valabil dar lăsând impresia că sunt indispensabile.

Pentru a sintetiza, în funcționarea generală a societății, problema se reduce astfel: cine consumă şi degradează energia, fundament esențial al fericirii? Cine o sintetizează ridicându-şi nivelul? Când spunem "energie" nu ne referim doar la electricitate, petrol sau cărbune, ci mai degrabă la energia subtilă care serveşte la realizarea fericirii interioare a ființei umane. Pământeanul se opreşte la producția de energie industrială ca simbol al fericirii, fapt complet inexact. În ceea ce îl priveşte pe Galactic, pe el îl preocupă doar energia care duce la realizarea fericirii interne, elaborată pe căi cu totul diferite de acelea ale trecerii prin energia industrială.

Fiecăruia îi este deci indispensabilă precizarea liniei alegerii sale: Galactic sau Pământean, sau ambele. În realitate, în oricare din cazuri, trebuie să încercăm în orice clipă să epurăm, la fel ca în alchimie, sulful nostru-structură şi mercurul nostru-energie, pentru a reface apoi, într-o sinteză coordonată armonioasă, piatra filozofală a reuşitei noastre totale, exterioară şi interioară.

Stressul

« Pentru a reuşi, trebuie să aflăm de ce suntem creați, să încercăm, să începem într-un moment favorabil, şi să ne oprim la timp. »

Conferință realizată la 10 februarie 1991

Stressul este adesea perceput ca fiind una din plăgile lumii moderne, când de fapt el este o stare care însoțeşte omenirea din timpurile preistorice, ca factor fundamental de supraviețuire. Pe de altă parte, se consideră că stressul este propriu doar ființei umane, cînd de fapt el este caracteristic tuturor regnurilor. Regnul mineral şi metalic, regnul vegetal, regnul animal şi regnul uman pot fi,

toate, stressate. În realitate, stressul este o reacție de supraviețuire față de mediu.

Pentru a-i înțelege rapid semnificația este suficient să observăm o tijă metalică suplă: dacă o îndoim puțin, ea revine la poziția inițială. Ea suportă un uşor stress, după care îşi regăseşte cu uşurință echilibrul. Dacă o îndoim însă mai mult, posibilitatea de a-şi regăsi echilibrul dispare; ea se găseşte într-o stare de dezechilibru şi rămâne îndoită. Se poate întâmpla la fel cu o plantă: dacă este supusă unui mediu dificil, va începe să se usuce şi să îşi închidă stomatele pentru a evita o prea mare pierdere de apă. Această situație este reversibilă dacă udăm puțin planta; însă dacă nu facem nimic, ea moare, agresiunea exterioară fiind mai puternică decât sistemele de control proprii.

În cadrul regnurilor animal şi uman, stressul îşi are originea în instinctul de supraviețuire. Modul de funcționare a supraviețuirii ființei umane comportă trei etape. Creatura se poate găsi adesea într-un mediu periculos, cum ar fi acela al timpurilor preistorice, când omul trăia în păduri. Această primă situație, a unui cadru incert, creează o primă descărcare de adrenalină în interiorul individului, pentru a-i creşte vigilența şi a-i oferi astfel posibilitate de a reacționa. Această reacție poate fi la rândul ei de două feluri, de apărare sau de fugă. Organismul este pregătit pentru aceste două tipuri de acțiuni.

Dacă situația neliniştitoare se prelungeşte, se trece la a doua etapă. Se produce o descărcare de cortizol în organism; această substanță va provoca o creştere a nivelului de zahăr în sânge şi va oferi individului o capacitate mai mare de acțiune, modificând în acelaşi timp viteza de coagulare a sângelui, pregătindu-l în eventualitatea apariției unor răni. Evident că atunci când situația descrisă se prelungeşte prea mult, apare o a treia fază, de epuizare. Organismul este foarte obosit, ființa adoarme, iar dacă este prea frig, moare. Este vorba de o schemă extrem de simplă, care explică de ce trebuie să încercăm, în cadrul existenței moderne, să facem regulat exerciții de relaxare. Cu toate acestea, mediul în care evoluează indivizii la ora actuală nu este, de obicei, la fel de agresiv ca acela în care trăiau goi şi în lipsuri în mijlocul fiarelor sălbatice. Agresiunile sunt acum de un alt tip. Ele au trecut de la nivelul fizic la cel vital, de la nivelul vital la cel psihic, şi de la nivelul psihic la cel mental. Reacțiile organismului rămân însă aceleaşi. Indiferent că este vorba de agresiuni fizice, vitale, psihice sau mentale, se reproduce aceeaşi schemă: descărcare de adrenalină, descărcare de cortizol, epuizare.

Imediat ce apare o nelinişte sau agresiune - de exemplu, nu ne găsim cheia, ne este teamă că vom rămâne fără bani la sfârşitul lunii, suntem agresați de patron, riscăm să cădem sau trebuie să traversăm strada şi este plin de maşini - schema se declanşează şi poate fi reprodusă în orice ocazie.

Acumulăm fără încetare miniagresiuni, astfel încât până la urmă posibilitatea de a reacționa este suprasaturată, deoarece suntem supuşi unei multitudini de stimuli şi reacționăm de fiecare dată la fel, la maximum. Este motivul pentru care persoanele sunt în permanență tensionate de descărcările de adrenalină, apoi îşi epuizează rezervele de cortizol şi, fiind epuizate, au impresia de a nu mai fi capabile să răspundă nici măcar la agresiunile minore, care vor lua proporții de neimaginat. Reacția va fi prin urmare şi mai puternică, deoarece persoana se simte şi mai amenințată.

Acestui cotidian încărcat cu micile incidente ale vieții i se adaugă televiziunea, informațiile, radioul. Stimulii permanenți de acest fel determină individul să înregistreze sisteme de agresiune care nu se găsesc în imediata sa apropiere, care sunt de cele mai multe ori la mari distanțe şi sunt transmise prin mass-media. Cu toate acestea, individul le încasează şi se pregăteşte să reacționeze ca şi cum ele ar fi prezente. Astfel, el este imediat depăşit de aceste agresiuni şi se instalează într-un sistem morbid, aflat la limita vieții, complet coborât, lipsit de orice rezervă energetică, fiind copleşit de impresia că e agresat, încât nu mai îndrăzneşte nici măcar să doarmă. Nemaidormind, el este din ce în ce mai epuizat şi are tot mai mult impresia că nu poate reacționa. Ciclul este clar!

Această înlănțuire de circumstanțe face ca numeroase persoane să urmeze tratamente psihologice sau să eşueze într-un azil. Ceea ce am descris reprezintă aspectul exterior, psihologic şi fizico-chimic; există însă şi alte aspecte, care se situează la nivelul energetic şi la acela al conştiinței.

La nivel energetic, adică psiho-vital, indivizii se alimentează cu carnea provenită de la animale închise toată ziua, hrănite cu diverse paste amestecate cu propriile lor excremente, trăind sub o lumină artificială permanentă care poate induce o situație de stress, ca de exemplu la puii de găină, cărora anumiți crescători le ard ciocurile pentru a-i împiedeca să se omoare între ei!

Trebuie să spunem că o astfel de carne preparată - fără a lua în considerare execuția finală a animalului - este atât de impregnată de elemente generatoare de stress încât, atunci când este consumată, generează o ambianță fizică şi energetică similară.

Fiecare trebuie să reflecteze la faptul că, asimilând carnea unui animal, trebuie să ne asumăm evoluția sa până în clipa în care ar fi murit în mod natural. Când un animal este ucis, energia sa vine către noi, şi ea se va menține în câmpul nostru energetic până la încheierea evoluției sale. Astfel, când omorâm un elefant, avem ce prelucra pentru o vreme! Vitalitatea şi psihismul ființei umane sunt atinse de aceste elemente absorbite din exterior, care acționează atât la nivele fizico-chimice cât şi energetice.

Avem, pe de altă parte, condiționările mentale. O anumită educație sau unele dogme oferă o viziune exterioară a lucrurilor, care separă ființele de trama intra-universală; astfel, ele nu mai au posibilitatea să se distanțeze față de situații, concretizând viziunea lor despre lume şi separând lucrurile unele de altele în loc să le coreleze. Fiind parțial, un astfel de sistem nu ne poate permite explicarea tuturor situațiilor pe care le trăim, de unde şi angoasa neînțelegerii, impresia de slăbiciune şi imposibilitatea de a reacționa. Rezultă astfel o lipsă de elevație mentală şi de spirit de sinteză, care conduce – evident - la o percepție parțială a situațiilor, şi deci la o lipsă de control a sistemului emoțional.

Dintr-o altă perspectivă, descărcările psihice necoordonate vor declanşa în jurul nostru reacții care ne vor reveni, formal sau energetic, deoarece indiferent ce anume emitem în mediul înconjurător, acesta reacționează. Emisia care am realizat-o ne revine şi, în acel moment, simțim efectiv o agresiune, care de cele mai multe ori este provocată de noi înşine. Cel mai dificil de soluționat la nivel ocult, psihic, este să înfruntăm ceea ce am provocat noi înşine, pentru că toate nuanțele, toate caracteristicile, toate forțele individului se opun lui însuşi.

Există persoane care îşi consumă zi de zi energia luptând împotriva lucrurilor generate de ele însele. Uneori, ele ajung să le proiecteze asupra unui individ, pe care îl transformă în ţap ispăşitor al tuturor relelor lor; iar fiinţelor care centralizează alte persoane le revine faptul de a suporta acest gen de proiecţie, cu toate consecinţele care decurg din aceasta.

Acest demers nu poate permite însă găsirea serenităţii, cu atât mai mult cu cât, pe parcursul acestui tip de acţiune-reacţiune, întregul sistem psihic este în agitaţie, iar prezenţa unei dimensiuni de conştiinţă superioară este atunci absolut imposibilă, cunoscut fiind faptul că reflectarea conştiinţei nu poate avea loc decât în apele unui lac liniştit. Pentru a avea acces la această conştiinţă superioară cu mintea noastră care o reflectă, trebuie ca lichidul psihic să fie calm.

Relaxarea acţionează asupra corpului fizic, iar acţiunea sa va trebui să regleze zilnic ansamblul reacţiilor chimice care se realizează în măsura în care organismul reeducă mai ales reflexele necoordonate. Este o mare diferenţă între o persoană care se luptă într-un stil dezordonat şi una care înţelege să se lupte practicând artele marţiale.

Stăpânirea organismului şi relaxarea produc acelaşi lucru: organismul învaţă să se menţină într-o zonă a calmului şi controlului. Acesta este aspectul fizic al operaţiunii, căruia îi putem adăuga elemente de control al exploziei. Putem strânge pumnii pentru a ne controla energia, putem să ne contractăm muşchii, deoarece odată cu contacţia lor are loc o transformare a glucozei în acid lactic, iar acidul lactic hrăneşte sistemul nervos central.

Contracţiile şi exerciţiile fizice ne alimentează sistemul nervos şi îl fac să dobândească un control mai bun asupra musculaturii şi asupra reflexelor automate. Cu toate acestea, exerciţiile de acest fel trebuie practicate cu moderaţie, pentru că sunt cu două tăişuri. Unele persoane se pierd pur şi simplu în jogging sau în alte activităţi fizice. Or, reacţia fizică menţionată anterior provine din timpuri preistorice, când corpul trebuia să facă faţă agresiunilor de tip fizic. În zilele noastre, agresiunile sunt mai mult psihice şi mentale, iar practicarea excesivă a jogging-ului sau a exerciţiilor fizice duce la apariţia unor fiinţe dependente de jogging, fără a soluţiona cu adevărat problema, fiind de fapt necesară o examinare psihică a situaţiei.

Trebuie cunoscute chakrele, este necesară canalizarea curenţilor de energie şi îndreptarea lor în sus. Este bine să se controleze toate exteriorizările necontrolate şi să se aplice o anume formă de voinţă asupra reflexelor de exteriorizare, asupra ejaculărilor necontrolate, astfel încât propriul psihism să poată fi stăpânit şi repus în contact cu dimensiunea de conştiinţă internă şi superioară. Datorită acestui exerciţiu de control al psihismului, va veni un moment în care vom simţi efectiv propriul nostru vehicul psihic în interiorul corpului fizic şi vom putea chiar extrage acest circuit psihic din trup. În acel moment, avem o adevărată coeziune a propriului sistem energetic şi reuşim să creăm condensări energetice de care ne putem servi la fel ca în artele marţiale; putem chiar întreprinde acţiuni la distanţă cu corpul nostru psihic.

În ceea ce priveşte munca asupra nivelului mental, este indispensabil să se înţeleagă originea procesului a cărui explicaţie a fost dată anterior. În acelaşi timp, va trebui să ştim să luăm înălţime şi amploare faţă de situaţii; fără a ne

focaliza asupra unui singur sector, este nevoie să ne plasăm în adevăratul context, acela al colectivității, omenirii, planetei, altor planete, sistemului solar sau al întregului univers. Vom vedea atunci cât de limitată este fiecare situație.

Pentru a beneficia de această elevare, trebuie mai întâi să ne debarasăm de două defecte periculoase şi teribile: primul inferior – egoismul, cel de-al doilea exterior - orgoliul. Ființele care prinse de un egoism puternic sunt incapabile să se debaraseze de acest acroşaj inferior. Cealaltă capcană, orgoliul, este o expansiune necontrolată în exterior, care împiedică interiorizarea, pătrunderea către sursă, precum şi perspectiva unui spirit de comuniune şi de reintegrare într-o dimensiune mai elevată.

Trebuie să reținem un lucru pe care l-am constatat prin experiență: atunci când ne este frică, suntem prea încarnați în propriul trup. Singura parte căreia îi poate fi teamă este corpul. Dacă ne identificăm în întregime cu el, atunci ne este frică imediat ce se oferă prilejul. Dar dacă ni se întâmplă să ne detaşăm puțin de trup şi să ne înălțăm, frica dispare. Acelaşi lucru este valabil pentru somn. Cei care sunt prea încarnați nu pot dormi. Bergson afirma: "Somnul reprezintă o lipsă de interes." Prin urmare, cel care vrea să adoarmă nu are decât să se dezintereseze de viața lui, de lume, şi va trece într-un alt univers!

Toate aceste informații sunt importante, şi ele trebuie reținute pentru a ne putea conduce corect în viața modernă, ştiind că avem acelaşi creier ca şi omul de Cro-Magnon – de o mie cinci sute de centimetri cubi - şi că avem aceleaşi reflexe cu paleoencefalul nostru vegetativ, mezencefalul nostru arhaico-afectiv sau neoencefalul nostru reflexiv. Acelaşi mod de a funcționa! Diferă în schimb educația, informațiile, precum şi noile condiționări pe care decidem să ni le impunem.

Ținând cont de toate aceste elemente, asimilându-le şi practicându-le, ne putem adapta vieții moderne şi ne putem îndepărta de reflexele eronate care conduc la perturbări de genul celor ce fac să nu mai avem în interior acel lac liniştit care să reflecte conştiința superioară. Atingerea serenității este modul optim de a ne regăsi în asociere cu planurile cele mai înalte.

Aceste informații sunt adresate mai ales indivizilor considerați normali, izolați în mediul social obişnuit. Cu toate acestea, dacă un individ urmează o cale inițiatică specifică şi accede la un nivel superior de sensibilitate pentru a intra în contact cu dimensiuni mai subtile, atunci capacitatea sa de recepție şi de percepție a stimulilor este mult amplificată. În aceste condiții, nu va fi vorba doar de stimuli legați de cele cinci simțuri obişnuite, ci de tot felul de alți stimuli care corespund vehiculului psihic şi mental; vor apărea relații care nu se limitează doar la mediul formal ci se extind către cel psihic, fiind în raport cu alte entități de energie-conştiință; vor exista intervenții ale unor curenți de energie care vor influența deodată individul. Aceşti curenți de energie vin dinspre Pământ, omenire sau alte regnuri, de pe alte planete sau din alte zone spațio-temporale în care se află individul, etc. În acel moment, persoana respectivă va trebui să învețe multe alte lucruri.

O astfel de dezvoltare a sensibilității cere un important echilibru inițial. Trebuie ca ființele să fie bine structurate şi armonizate cu ele însele înainte de a-şi dezvolta potențialul. Trebuie avut în vedere, de exemplu, că asceza, castitatea, stăpânirea energiilor, pot duce la creşterea cantității anumitor hormoni în sânge,

generând astfel o coborâre a pragurilor de reacţie. Stimulii acţionează cu atât mai repede cu cât aceste praguri sunt mai coborâte. Devine astfel posibil să se perceapă elemente de o subtilitate extremă, care pot fi captate de fiinţe educate şi sensibilizate, în timp ce alte fiinţe nu percep nimic. Indivizii în care se produce această coborâre a pragurilor trebuie să dobândească un control mai strict, deoarece este necesar ca ei să reacţioneze nu numai la toţi stimulii formali, ci şi la cei subtili.

Tot astfel, trebuie să învăţăm treptat a distinge, în funcţie de întâmplările din mediul formal, ceea ce este periculos de ceea ce nu este; şi e nevoie să învăţăm să diferenţiem, la nivelul energiilor subtile, ce trebuie respins, ce anume trebuie integrat, ce este de transmutat şi de unificat cu circuitul nostru. Trebuie să diferenţiem toate aceste forme de energie, proces care riscă a fi extrem de laborios, deoarece câmpurile psihice sunt extrem de complexe, nefiind doar de origine terestră sau umană.

În decursul ascultării acestor interdimensiuni, individul intră în acord progresiv cu o dimensiune a conştiinţei capabilă să existe în lumea energiei. Situaţia conştiinţei aflată în sânul energiei este aceea a fiinţei nemuritoare. Cel care vrea să exerseze acest program al nemuririi va transforma treptat carapacea reprezentată de condensarea sa fizică şi va dezvolta o sensibilitate psiho-vitală extrem de avansată. Aceasta îi va cere o practică permanentă a exerciţiilor de control pentru a se menţine, pe de o parte, la un nivel vibratoriu ridicat al percepţiei subtile şi pentru a ajunge, pe de alta, să cunoască şi utillizeze toate elementele prezente.

Este clar că acest tip de program este foarte greu de realizat în situaţia în care agresiunea provocată de stimulii externi şi formali este importantă. Din această cauză, fiinţele care vor să urmeze calea cercetării unor percepţii energetice, mai interiorizate, se retrag în mănăstiri, se izolează de viaţa mondenă, în cadrul căreia excesul de stimuli exteriori se opune perceperii stimulilor energetici şi subtili.

După cum am văzut, avem în mod spontan reacţii negândite şi necoordonate. Pentru a ne controla corect faţă de toţi stimulii care ne agreasează în cotidian, este important să avem informaţii, să fim sfătuiţi de presoane avizate, care au reflectat asupra problemei şi care ne pot oferi mijloace de a ne adapta mai bine la mediu. Se întâmplă la fel la nivel subtil şi energetic: chiar dacă la început nu avem nici o senzaţie, ne sensibilizăm treptat, apoi percepem unele elemente, şi în cele din urmă ajungem să le controlăm. Aceastea sunt etape.

Când ne ridicăm suficient în acest sistem energetic, realizăm că suntem informaţi de dimensiuni de conştiinţă superioare, care trăiesc într-o lume de conştiinţă-energie pură, şi care ne oferă informaţii şi chei. Dar ele nu le oferă decât dacă ne ridicăm la un anumit nivel de vibraţie, la care putem avea acces la acest contact telepatic. Deodată, se produce răsturnarea, trecem frontiera lumilor deconectate şi ajungem într-o lume conectată, în care contactăm circuitul de teledifuziune universală.

Totul devine atunci foarte clar. Primim din interior informaţiile tramei intra-universale. Putem situa fiecare lucru la locul său şi, mai ales, putem primi explicaţii referitoare la prezenţa unui circuit specific al lumii subtile care vine în mediul nostru, prezenţa uneia situaţii specifice din lumea exterioară, din jurul

propriului nostru corp. Este evident că înțelegerea relațiilor între toate aceste elemente uşurează mult gestionarea lor.

Vedem deci că ieşirea din starea de stress la nivel fizic sau psihic se face printr-un acces progresiv la cunoaşterea internă şi o structurare mentală. Această poartă îngustă sintetizează întreaga situație fizică sau psihică la nivelul principiului, şi permite accesul la arhitectura care conduce respectiva figură. Concentrarea internă a minții eliberează ființele de stările lor de dispersie şi neînțelegere.

Un individ extrem de dispersat se vede agresat la prima ocazie şi poartă cu el riscul efectiv de a avea accidente la nivel fizic, în măsura în care lasă anumite lucruri nesupravegheate. Dacă psihismul lui este complet dilatat, apare riscul de a fi forțat de orice sistem energetic care se îndreaptă către el. O ființă lipsită de concentrare poate fi deci foarte uşor introdusă într-o stare de stress. Ea primeşte stimuli agresivi pentru a o avertiza că trebuie să se adune, să fie mai puțin dispersată. La polul opus al acestei situații, ființa poate să îşi mobilizeze resursele, să se reconcentreze de o manieră extrem de precisă în interiorul ei, într-o reflecție sintetică.

Nu putem controla cu adevărat o situație decât atunci când o stapînim din interior. Anumiți indivizi procedează întotdeauna din exterior. Nu se simt bine, merg la medic, iau un medicament exterior, solicită ajutor cuiva, etc. Nu au curajul niciodată să reflecteze în mod sintetic la problema lor reală. Or, tocmai această concentrare şi această reflecție duc la inima arhetipului situației, la centrul principial al sistemului, precum şi la accesul către control.

În această interioritate extrem de concentrată, ajungem să controlăm lumea energiei şi să ne controlăm propriul sistem formal în cadrul mediului. Pentru corpul fizic, este periculoasă uneori pierderea în zone care nu se află sub controlul conştiinței care îl conduce. Este unul din motivele pentru care conştiința superioară trebuie să aibă un raport extrem de precis cu mintea.

Deconectarea are loc mai întâi între conştiința superioară şi mintea rațională personală a individului muritor. Rezolvarea, ieşirea din orice situație de stress, se face prin ridicarea minții personale către conştiința superioară suprapersonală. Această conjuncție reprezintă o soluție completă. Cei care nu o stabilesc sunt supuşi întotdeauna riscului de a cădea în stări de stress psihic sau fizic, deoarece se află într-o stare de deconexiune. Trebuie deci să se ajungă la reconstruirea propriei concentrări mentale, astfel încât aceasta să fie transformată într-o percepție sintetică suficient de precisă, menită să stabilească linia telepatică cu conştiința superioară. Iar atunci primim şi explicații.

Mintea primeşte toate informațiile care permit apoi o adaptare pe nivelele psihice, producând o ordonare, o restrângere şi o rearmonizare a sistemelor unele față de celelalte. Acest nivel psihic acționează asupra vitalității pe care o controlează. La etajulul vitalității nu trebuie să existe nici pierdere de energie, nici exteriorizări necoordonate, nici explozii. Procesul se aplică apoi corpului fizic şi antrenează gestiunea unui mod de existență în interiorul unui câmp al libertății acordate la ordine.

În realitate, gestiunea corpului fizic intră în acord cu ordinea într-un câmp al libertății precis, şi comportă o limită provenită din controlul raportului între conştiință şi minte, între minte şi psihism, psihism şi vitalitate, vitalitate şi corpul

substanțial. Înțelegerea acestor limite creează un câmp de libertate absolut sigur pentru corpuri. Riscul începe odată cu eventuala dispariție a conştiinței limitei în interiorul căreia corpul nu aflǎ în nici un pericol. Conştiința superioară avertizează mintea, aceasta psihismul, care avertizează vitalul, iar acesta substanțialul. În consecință, toți cei care trăiesc în afara limitelor se găsesc în permanență într-o stare de stress.

Iar ieşirea din această stare de stress nu se poate face fără a reveni în interiorul propriilor limite. Pentru aceasta, trebuie ca mintea să fie repusă în contact direct cu conştiința superioară. Fenomenul de stress - calificat ca preistoric la începutul acestei expuneri - nu este astfel, din moment ce există anterior o stare de deconexiune a creaturii umane față de dimensiunea sa superioară. În clipa în care a avut loc deconectarea a apărut şi stressul, deoarece creatura a părăsit atunci limitele paradisului. Stressul este o expresie continuă a acestei ieşiri din paradis, fiind o deconexiune între conştiința superioară şi mintea inferioară, şi prin urmare o pierdere a noțiunii de limită care menține ființa în armonia cosmică.

Dezvoltarea valorilor spirituale

« Nu există sacralitate lipsită de taină, nici mistică fără mister, căci rezonanța telepatică va depăşi întotdeauna raționamentul analitic. »

Conferință realizată la 6 martie 1987

Cel mai important lucru în viața unei ființe umane este dobândirea unei existențe care să îi resacralizeze întreaga natură. Există o legătură între sacru şi taină. Cu toate acestea, ne aflăm într-o perioadă în care totul se dezvăluie prin difuzarea anumitor cunoştințe şi prin analiza superficială, adesea critică, a anumitor fenomene. Această desacralizare este de fapt o vulgarizare. Termenul este precis şi defineşte corect o transpunere la nivelul vulgului.

Vulgarizarea la care ne referim este de fapt o profanare, care se plăteşte printr-o absență a înțelegerii esențialului. Pentru a înțelege esența-cer trebuie atins un nivel la care cerul vă dăruieşte ochi pentru a vedea şi urechi pentru a auzi, în timp ce vulgarizarea produce surzi şi orbi în serie.

Cunoaşterea nu serveşte de fapt la nimic dacă nu conduce ființele către nemurire. Putem chiar afirma că, în cazul în care le oferă doar posibilitatea unor judecați exterioare rupte de o percepție internă şi esențială, este dăunătoare Cunoaşterea lăuntrică şi armonioasă se descoperă din interior, în condiții specifice. Ea necesită un mediu material care trezeşte rezonanțe sacre, o ambianță psihică şi vitală purificată, precum şi o ridicare a nivelului de conştiință mentală, pentru a permite ființei să se deschidă către o dimensiune telepatică, orientată mai mult spre rezonanță decât spre rațiune, fără a-şi pierde pentru aceasta luciditatea.

Accesul la adevărata cunoaştere cere în primul rând o înclinație care determină ființa să recunoască şi să respecte faptul că există, atât în univers cât şi deasupra creaturii care suntem, conştiințe mult mai avansate, ierarhii mult

mai elevate decât pretinsele genii pe care le întâlnim pe această planetă, controlori ai universului, supraveghetori, transferatori ai unității, grade de sinteză, inițiatori de toate mărimile… Această stare de spirit nu le este, desigur, rezervată celor care şi-au clădit cunoaşterea pe vulgarizare.

Cei care vor să pătrundă înăuntrul înțelegerii, cei care vor să graveze figuri de unitate în interiorul lor, cei care vor să deschidă porțile ştiinței unitare, nu au decât o singură cale: aceea de a-şi sacraliza existența. Ei trebuie să îşi utilizeze corpul ca pe un templu, să încerce regăsirea în relația cu celălalt a elementelor care le coordonează figura în cea mai frumoasă parte din ei înşişi, să îşi interiorizeze natura până în punctul în care devine sediul unei prezențe imanente, şi să păstreze în ei, în fiecare clipă, sensul lor de noblețe, pentru a defini în ceea ce îi înconjoară, elementele care conlucrează la realizarea unei egalități la un nivel superior.

Dreptul la libertate şi dreptul la egalitate nu pot exista dacă nu avem acces la o adevărată fraternitate. Or, trebuie să o spunem, gravitația şi materia, falsitatea, dezechilibrul figurilor, raporturile negative între ființe, înfruntările, violența, lipsa de telepatie şi de educație, absența conştiinței consecințele propriilor acțiuni, înlănțuirea între cauze şi efecte, fac ca în loc să se ajungă la fraternitate, să existe ură, neîncredere, distrugere, abis şi deşertăciune.

Despre ce egalitatea şi despre ce libertate putem vorbi în acest caz? O egalitate conducând la o nivelare cantitativă în abrutizarea globală? Nici o ființă care doreşte să reuşească în călătoria sa ultimă nu doreşte acest lucru. O astfel de egalitate este o erezie la fel de mare ca ura, ca antifraternitatea. Mai mult, ea este iluzorie. Egalitatea există doar în măsura în care ființele au atins, prin propriile lor eforturi, planul în care se pot recunoaşte ca demne de a rămâne la acest nivel pentru că au plătit prețul cerut. A vorbi despre egalitate într-o lume în care există atât de multe diferențe este pură utopie. Egalitatea nu poate exista decât la un nivel superior, subtil, energetic. De aceea, singura modalitate care permite realizarea progresivă a unei egalități până în planul formei este acțiunea de transmutare a corpului substanțial şi a materiei într-un plan mai înalt de existență.

Dacă facem contrariul, dacă mediocrizăm originalitatea fiecărui individ, dacă îi nivelăm propriile posibilități de inițiativă şi de emergență pentru a realiza astfel o egalitate în planul formal, observăm că are loc o inversare în fața căreia trebuie să dăm dovadă de multă prudență. “Omul nu se hrăneşte numai cu pâine,” el se hrăneşte şi cu frumusețe, cu bunătate şi adevăr. Trebuie efectiv să ne îndreptăm atenția asupra ființelor care nu au destulă mâncare. Există milioane. Trebuie să considerăm că în această lume spiritualitatea este cu adevărat un lux, că posibilitatea de a evolua reprezintă o şansă deosebită. Trebuie să fim bine hrăniți, trebuie să avem timp pentru a ne putea ocupa de înălțarea sufletului şi minții. Care sunt însă cauzele unui astfel de dezechilibru?

Ce fac cele cinci sute de milioane de persoane care mănâncă după pofta inimii lor, care au suficient timp şi un nivel de educație corespunzător pentru a se consacra spiritului şi reconexiunii cu eterul superior? Trăiesc ele pentru a transcende ansamblul naturii lor? Trăiesc ele pe măsura responsabilității lor? Îşi asumă ele partea lor de responsabilitate din faptul că milioane de oameni suferă şi mor în inconştiență? Cum sunt zilele acestor ființe care au atât de multe

privilegii? Îşi consacră ele oare timpul rostirii adevărului? Încearcă oare fiecare din ele să ajute cel puțin zece persoane aflate în dificultate?

Originea problemei este chiar aceasta, deoarece dacă înmulțim cifra de cinci sute de milioane de persoane cu zece, rezultatul va fi cinci miliarde. Dacă fiecare din aceşti indivizi cu stare ar avea dorința lăuntrică de a-şi oferi ajutorul altora zece, nu ar mai exista lumea a treia, nu ar mai exista ființe înfometate. Ar exista putința naturală de a neutraliza dezechilibrele cum ar fi excesul de hrană şi de producție, sau cheltuielile monstruoase pentru fabricarea de bombe şi de arme. Toate aceste lucruri nu s-ar întâmpla dacă cele cinci sute de milioane de ființe ar fi animate cu adevărat înlăuntrul lor de responsabilitatea salvării a cel puțin zece persoane.

Noi suntem primii îngrijorați, şi suntem mai mult decât ceilalți, noi care avem imensul privilegiu de a fi avertizați, şi care avem timpul de a ne consacra acestui scop. Egalitatea şansei nu depinde decât de alegerea pe care o facem în cadrul libertății noastre. Dar cine îndrăzneşte să vorbească despre libertate într-o lume oprimată, de sclavi ai materiei supuşi angoasei zilei de mâine?

Dacă am pune toți o parte a puterii noastre în comun, ar fi posibilă resurecția unui câmp spațio-temporal în care am putea exista. Am fi astfel mai mult sau mai puțin la egalitate, în fața aceloraşi griji, a aceloraşi probleme. Am avansa pe cât posibil, fiind în acelaşi timp obligați să ținem cont de evoluția ansamblului, deoarece acesta ar fi pentru noi singurul mod de a evita să cădem individual sub puterea care ne constrânge.

Ar trebui deci să avem în vedere fraternitatea, recunoaşterea celuilalt, comunicarea şi comuniunea în vederea ajutorului reciproc. Ar trebui să încercăm ridicarea aceastei fraternități din mlaştina pseudo-fraternității mondene. Dacă o astfel de fraternitate ar ajunge să existe, s-ar putea lua în considerare şi posibilitatea egalității.

Însă, încă o dată, despre ce fel de egalitate poate fi vorba într-un plan în care ființele nu au aceeaşi formă, aceleaşi posibilități materiale, financiare, fizice, vitale psihice, intelectuale şi spirituale? Singura egalitate care ar putea exista în acest plan de diferențe extreme este complementaritatea posibilităților ființelor. Deoarece nu este nevoie de o nivelare a tuturor într-o medie îndobitocitoare pentru ansamblu, ci de egalizarea raporturilor între calități diferite.

Un individ poate fi foarte dotat într-o direcție, un altul într-o alta. Egalitatea presupune ajungerea la o egalizare a schimburilor între facultăți, daruri şi talente diferite, prin recunoaşterea celuilalt, care are propriile sale calități. Fiecare trebuie să examineze posibilitățile de care dispune pentru a le schimba în mod fratern cu alte persoane care dispun de talente respectabile.

Prin urmare, pentru noi egalitatea este dreptatea, egalizarea capacităților, astfel încât cei care dăruiesc şi cei care primesc să nu fie întotdeauna aceiaşi. Noi trebuie să ştim ce anume suntem capabili să oferim şi ce pot ceilalți să ne aducă. Egalitatea nu poate fi o nivelare. Ea nu poate fi decât recunoaşterea, în deplină libertate, a calităților excepționale ale unei ființe, precum şi reflecția asupra modului în care putem echilibra ceea ce ne dăruieşte această ființă cu ceea ce suntem capabili să facem pentru ea. Această acțiune conține respectul față de libertatea fiecăruia. Doar astfel se poate naşte libertatea.

Uniii sunt liberi să nu se gândească decât la faptul de a primi. Sunt fiinţe imature şi infantile. Există o perioadă anume pentru imaturitate şi o alta pentru trezire, când ne întrebăm cum trebuie polarizată propria natură. Libertatea noastră mai înseamnă şi alegerea de a ne aduce contribuţia la ameliorarea unui ansamblu. Pentru aceasta, trebuie să ieşim progresiv din egoismul şi din orgoliul nostru. Egoismul este un factor de supravieţuire, orgoliul este o manieră de a ne proteja. Însă ambele sunt manifestări inferioare.

Principala dificultate în cadrul existenţei constă în a distinge, din tot ceea ce ni se întâmplă, ce anume este în legătură cu un arhetip superior. Trebuie să ne examinăm toate pulsiunile şi să le ridicăm până la a le regăsi originea arhetipală divină; nu trebuie să le condamnăm, ci să le înţelegem, să le transmutăm şi ridicăm. Este important să ştim că nu există defecte, nu există decât energii pe care nu le orientăm corect către conştiinţă pentru a le transforma în calităţi. Orice defect este deformarea excesivă a unei calităţi potenţiale.

Există, de exemplu, fiinţe animate de o foarte mare aspiraţie spirituală, şi ne întrebăm de ce nu se angajează pe o cale de elevare. Ce anume le împiedică? Deoarece repetă mereu, zi de zi, că au o foarte puternică aspiraţie spirituală. Ele pot avea un elan spiritual important şi, cu toate acestea, au o mare întindere exterioară a orgoliului lor, o voinţă de a străluci şi a domina, precum şi o înrădăcinare puternică a egoismului lor în planurile profunde. Când întâlnim astfel de indivizi, avem impresia că au intrat pe calea sanctificării. Iar apoi constatăm că, dacă trecem pragul şi suntem urmaţi de zece persoane, una din ele nu poate trece. Înţelegem atunci ce se întâmplă: orgoliul sau egoismul o fac să rămână pe loc.

De ce se întâmplă acest lucru? Pentru că fiinţele nu reflectează suficient. Dacă sunt pline de orgoliu, în loc să rămână într-o zonă mai mult sau mai puţin mediocră, care este ataşată la lumea formei, în loc să aibă ambiţii neîmplinite, ar trebui să îşi pună următoarea întrebare: "De unde vine orgoliul şi la ce serveşte el?" Ar trebui să se întrebe dacă orgoliul nu este de fapt un fel de putere inclusă în potenţialul fiinţei, o putere destinată să-i afirme prezenţa divină în faţa a tot felul de energii care vor să o împiedice. Nu ne putem oare utiliza propriul orgoliu pentru a ne ridica într-o dimensiune unde, în loc de dorinţa de a străluci deasupra lumii, să ne ocupăm de restabilirea unei manifestări de sine capabilă să reprezinte prezenţa divină?

Nu este oare posibil ca arhetipul deformat şi inferiorizat de orgoliu să atingă din nou celălalt arhetip, al prezenţei frumuseţii care înconjoară bunătatea şi adevărul? Manifestând o exteriorizare impresionantă de frumuseţe, nu putem oare transcende orgoliul, nu îl putem transforma într-o modalitate de subjugare a manifestării sacre în lumea formei? Cei care au înţeles acest lucru pot decide în mod conştient să îşi utilizeze bunătatea sau puterea de fascinaţie nu pentru a ucide fiinţe şi a le anihila într-o admiraţie mediocrizantă, ci a le ridica spre spirit. Ele ajung atunci să se folosească de toate faţetele personajului lor, nemaifiind nici orgolioase nici frustrate, deoarece îşi integrează toate facultăţile în serviciul unei dimensiuni superioare, trecând astfel pragul.

Dacă elementul care împiedică fiinţa să treacă dincolo este egoismul, atunci rădăcina profundă care o ţine prizonieră face din ea o natură puternic materialistă, care se întoarce mereu, de o manieră disperată, la concepţii

financiare sau materiale. Ea trăieşte într-un fel de infantilism plin de angoasă, la fel ca un copil frustrat al cărui biberon nu a sosit la timp. Căci în străfundurile egoismului există o rădăcină de supraviețuire plină de angoasă.

Acesta este motivul pentru care, atunci când ființele sunt astfel înrădăcinate, în loc să demisioneze şi să se complacă într-o asemenea situație de acroşare, ele trebuie să reflecteze cu deplină luciditate. Ele sunt neliniştite, rădăcina lor le atrage, şi au mereu impresia că le va lipsi ceva: sunt egoiste. Uneori aseemenea persoane chiar simt că din cauza egoismului lor nu se pot desprinde şi că acest fapt va fi dramatic pentru ele, însă nu le putem spune să devină bune şi caritabile de pe o zi pe alta, căci ar fi dificil! Le putem da un alt sfat. Când vrem să scoatem apă dintr-un puț, ne aşezăm lateral față de el şi tragem de lanț. Tot astfel, dacă o parte din noi este plonjată în egoism, evident că e foarte greu să o extragem pe verticală; dar dacă realizăm un sistem prin care să tragem lateral, atunci va fi mai uşor.

Confruntați cu o astfel de problemă a rădăcinii egotice, trebuie să considerăm că partea din noi înşine care ne interesează se găseşte în străfundurile unui puț. Picioarele noastre sunt prizoniere, acroşate de ceva greu. Trebuie deci să ne ridicăm puțin capul deasupra marginii, şi să privim în jur. Nu e nevoie să ne eliberăm picioarele, trebuie doar să privim în jur, căutând să zărim pe cineva care ne-ar putea da o mâna de ajutor. Şi cum anume să ne ajute? Poate şi el este prizonier într-un alt puț, într-o altă capcană. Trebuie să încercăm să contrabalansăm propriul nostru egoism cu egoismul altuia. În caz că găsim o ființă şi mai egoistă decît noi, să ne acroşăm puțin de ea: ne va ridica prin faptul de a fi mai înrădăcinată decât noi. Acesta este motivul pentru care unii caută să întâlnească semeni mai duri decât ei. A găsi la altul un egoism mai mare te face să ieşi din egoismul propriu.

Strategia aceasta e adesea aplicată de femei: ele sunt fascinate de ființe mai dure decât ele. Dacă această natură mai dură are o alianță cu superiorul, e bine. Există astfel numeroase soluții pentru a ieşi din cadrul egoismului. Putem întâlnim ființe căzute într-o prăpastie atît de incredibilă, încât până şi încercarea de a le face un mic serviciu este suficientă pentru a ne contrabalansa, caz în care picioarele noastre încep să se ridice.

Numeroşi indivizi comit, din păcate, o eroare: atunci când găsesc pe cineva mai acroşat decât ei, sunt atât de fascinați, încât ies din groapa lor pentru a cădea în a celuilalt. Această situație ridicolă este destul de curentă. Ea apare atât de frecevent, încât e cazul să ne putem întrebări asupra naturii umane. A întâlni o ființă mai egoistă decât noi reprezintă o modalitate bună de a ne extrage propria rădăcină egoistă, însă atenție – să nu cădem în puț!

Dacă încercăm să părăsim orgoliul sau egoismul pentru o aspirație spirituală, trebuie să fim atenți: când ajungem la suprafața puțului şi dialogăm cu o persoană mai orgolioasă şi mai egoistă decât noi, este cazul să reducem la tăcere propriul orgoliu – să nu fim prea extinşi în exterior, şi să ştim să ne jucăm cu moartea – adică să jucăm jocul în care cel care pierde câştigă. El presupune a lăsa, în puțul şi mai egoist pe care l-am întâlnit, o parte din ceea ce vrem să dispară, şi a începe reunificarea cu o dimensiune superioară, transmutând astfel, complet, atât egoismul cât şi orgoliul.

Putem trece atunci deasupra frontierei, deoarece dispunem, de acum înainte, de elemente pentru a adapta, în fiecare clipă, ajutorul pe care îl dăm celorlalţi, ele fiind: greutatea - pentru egoism, şi măsura - pentru orgoliu. Măsura ne permite ca în actele caritabile să nu mergem mai departe de propriile posibilităţi, iar greutatea - să impunem cu claritate prezenţa spiritului, cu acea forţă potrivită pentru a străpunge scoarţa dură a pământului.

Această operaţiune duce la libertate, deoarece fraternitatea este contrară egoismului, iar egalitatea bine concepută este o comuniune între fiinţe, opusă orgoliului care vrea să strivească totul. Nu poate exista libertate fără conştiinţă superioară, deoarece această conştiinţă superioară este cea care dă fiinţei noţiunea ordinii interioare, respectul ordinii interioare fiind la rândul lui cel care poate dărui o anume libertate.

Sensul sacrului

« Atunci când nu ascultăm
ceea ce ne spune invizibilul, avem puţine îndrumări pentru viaţă. »

Conferinţă realizată la 7 martie 1987

Cel care nu se respectă pe sine nu poate fi respectat de ceilalţi. Însă de ce trebuie să ne respectăm? Pentru că există în noi înşine o parte acordabilă la divin. Ansamblul facultăţilor care ne ataşează la transcendenţă, în comparaţie cu viaţa de zi cu zi, constituie aspectul sacru al naturii noastre.

Societatea materialistă şi profană nu permite însă unor indivizi aflaţi în rezonanţă cu transcendenţa să îşi afirme cu adevărat consonanţa. Fiinţele care au această dimensiune şi care sunt animate de forţa de a-şi ridica natura la un nivel înalt, la un nivel superior mediei, al masei, al materiei, nu vor avea altă posibilitate de exprimare în afara teatrului, cinema-ului sau vor sfârşi într-un azil psihiatric. O alternativă la aceasta ar fi crearea unui câmp spaţio-temporal excepţional în interiorul unui grup uman, aflat în rezonanţă cu o dimensiune superioară, precum şi afirmarea existenţei unei realităţi transcendente şi de arhetipuri cosmice existente dincolo de realitatea vieţii umane obişnuite. Afirmarea acestei realităţi cere forţă, energie şi curaj. Însă a semna în propria încarnare momente de nemurire şi de transcendenţă constituie primul element care sfidează moartea şi disoluţia.

Ce se întâmplă de fapt în existenţa noastră? Se produce un permanent fenomen de feedback. Noi emitem către mediu, în timp ce mediul emite în direcţia noastră. Astfel încât, dacă emitem spre mediu vibraţii de nivel jos sau de tip animal, mediul ne va răspunde de aceeaşi manieră. Dacă emitem circuite umane, mediul ne va răspunde cu circuite umane. Însă dacă îndrăznim să emitem o dimensiune transcendentă şi sacră, universul întreg ne va răspunde prin tot ce are mai sacru şi transcendent.

Suntem făcuţi din ceea ce absorbim la nivel fizic, psihic, mental şi spiritual. Cel care îndrăzneşte să depăşească nivelele limitative specifice animalităţii şi speciei umane, vede revelându-se în el potenţialul transcendent. El va declanşa în mediul său arhitecturi, comportamente, moduri de a fi, de a se îmbrăca şi de a

întâlni ordinea internă a universului, în fiecare din aceste figuri. Este motivul pentru care gestul, costumul, cuvântul, atitudinea, reprezintă elemente care trebuie uneori integrate pentru a deveni manifestarea a ceea ce este nemuritor în noi.

Noi nu suntem un mesaj doar pentru ceilalţi, ci şi pentru noi înşine. De exemplu, putem intra în comunicare cu corpul nostru într-un mod cu totul inconştient. Ne putem considera corpul ca un fel de trup de carne, mai mult sau mai puţin robotic, folosit pentru a face una-alta, având nevoi cu totul primitive, etc.

Putem să nu investim nimic inteligent în acest corp, când de fapt el este un sistem care funcţionează într-un fel extraordinar, un sistem de care nu ne ocupăm suficient sub aspectul conştiinţei. Or, în acest corp există o anumită formă de conştiinţă, diferită de conştiinţa mentală. Cunoscând acest lucru, putem avea o cu totul altă perspectivă asupra lui.

Dacă avem vreo idee asupra vieţii spirituale şi sacre, trebuie să oferim şi corpului posibilitatea de a-şi manifesta dimensiunea sacră. Este bine ca propriul nostru cap să aibă idei despre dimensiunile superioare şi sacre, însă unde se află rezerva energetică ce ne permite să rămânem nobili şi curajoşi chiar dacă mediul nu este astfel, sau dacă devine agresiv? Unde este rezerva? Ea se găseşte în obiceiurile care trebuie dobândite de bazele noastre şi de corpul nostru, acelea de a respecta comunicarea cu transcendenţa.

Această cale către transcendenţă reprezintă pentru individ o alegere şi o călătorie dificile. Imaginaţi-vă ce înseamnă pentru o fiinţă faptul de a afirma transcendenţa şi de a conduce acolo alte fiinţe umane. Închipuiţi-vă ce povară cade asupra celui care îndrăzneşte să devină răspunzător de capul şi corpul celorlalţi! A conduce oameni pe calea transcendenţei înseamnă adesea o asumare a infernurilor lor, şi duce uneori la acte de o intensitate nebunească, din dorinţa de a anula lipsa de judecată care îi împiedică să îşi manifeste grandoarea.

Putem insufla încredere celorlalţi spunându-le: "Este timpul să luaţi decizia de a fi maturi. Sunteţi destul de aproape de poartă. Încetaţi să trăiţi în mediocritate. Trebuie să vă ridicaţi şi să priviţi spre locul unde omul îşi descoperă divinitatea. Trebuie să găsim cu toţii calea de întoarcere. Nu lăsaţi ca dorinţa de ridicare să vi se stingă. Să nu opuneţi niciodată rezistenţă unei tentaţiii de înălţare. Corectaţi-vă, folosiţi ceea ce este adevărat în voi pentru a retrasa calea bunătăţii şi a frumuseţii. Organizaţi-vă existenţa ca o vibraţie a cerului în voi, acum şi întotdeauna. Aveţi şi veţi avea mereu dreptul de face şi de a trăi acest lucru. Recreaţi orice vreţi din esenţial. Coarda unităţii are ceea ce doreşte, oricând doreşte. Ce aveţi acum în interiorul vostru este ceea ce va rămâne, ceea ce trebuie să fie nemuritor. Nu pierdeţi viaţa legată la partea nemuritoare. Nu părăsiţi niciodată figura unităţii. Folosiţi-vă ştiinţa interioară pentru a încerca în fiecare clipă să nu adoraţi nimic altceva, nici o altă figură decât Fiinţa supremă care este în interiorul vostru şi, în toate circumstanţele, în jurul vostru şi în partea cea mai înaltă a vibraţiei voastre."

Să nu ne pierdem niciodată în inepţiile falşilor idoli, crezând în lucruri care vor muri şi care nu îşi vor resuda niciodată semnătura la esenţa unitară. De ce? Deoarece aceste inepţii au în interiorul lor dorinţe lungi şi complicate. Să ne detaşam puţin atunci când vedem astfel de elemente inferioare asamblându-şi

figurile în jurul nostru, să nu încercăm să le luăm cu noi, ci să încercăm să ne retragem. Să deschidem ochiul interior şi să nu gravăm figuri care nu sunt destinate să ne salveze, ci care sunt făcute mai degrabă pentru a ne ucide. Să ne folosim puterea pentru a semna contractul nelimitatei figuri şi nu acela al mediocrizării şi inferiorizării. Să deschidem ştiinţa noastră interioară şi să gravăm în noi elementele care ne vor permite să pornim în căutarea locului în care se realizează semnătura nemuritoare.

OMUL ŞI EVOLUŢIA SA

Trezirea la o nouă conştiinţă

« Schimbarea conştiinţei începe printr-o schimbare a perspectivei. »

Conferinţă realizată la 9 ianuarie 1987

Ne aflăm într-o lume care traversează o perioadă foarte dificilă deoarece, în comparaţie cu alte epoci ale omenirii, fiinţele umane au la dispoziţie o acumulare de putere fără precedent. Această realitate obligă indivizii să atingă, în perioade de timp foarte scurte, o dezvoltare a conştiinţei necunoscută înainte. Iar dacă nu reuşesc să atingă acest nivel de dezvoltare, este evident că puterile declanşate îi vor înghiţi complet.

Fiinţele cele mai evoluate de pe această planetă au prin urmare o responsabilitate enormă, deoarece ele trebuie să încerce restabilirea legăturii între putere şi conştiinţă. Acţiunea comportă numeroase dificultăţi, pentru că raportul între putere - în special o putere condensată în materie, cum este, de exemplu, energia atomică - şi conştiinţă, nu se poate stabili decât printr-o conectare a energiei condensate la energia decondensată, printr-o trecere pe nivelele Focului, Luminii şi Cuvântului. Operaţiunea la care ne referim este foarte puţin controlată pe această planetă. Prin urmare, acumulările de puteri explozive enorme care apar în partea de jos sunt dificil de controlat de dimensiunile de conştiinţă care plutesc de cele mai multe ori deasupra, în abstracţiuni inaccesibile, sau care sunt mai mult sau mai puţin deformate şi neadaptate la această situaţie extremă.

Criza traversată de omenire în prezent nu este o criză de energie, ci o criză de conştiinţă. Accesul la o civilizaţie mult prea materialistă a provocat de fapt, pentru o reechilibrare, desfăşurarea unor sisteme de energie extrem de puternice, neurmată de apariţia unei conştiinţe nu atât spirituale cât interdimensionale, adică de o percepţie a posibilelor consecinţe ale ridicărilor de puteri şi a interacţiunilor energetice din trama eterică.

Anumite fiinţe de pe planetă au ajuns la această conştiinţă interdimensională. Ele se găsesc într-o poziţie delicată tocmai pentru că nu trebuie să se lase închise în subiectivitatea lor, ci să încerce transferarea acestei subiectivităţi unui ansamblu de fiinţe, care să dezvolte astfel, la rândul lor, o percepţie a tramelor eterice. Reunirea conştiinţelor subiective generează o nouă obiectivitate, obiectivitatea nefiind de fapt decât aducerea împreună a mai multor subiectivităţi care s-au pus de acord. Această operaţiune cere un anumit timp,

deoarece educaţia de pe Pământ nu dezvoltă în indivizi percepţia tramelor şi a dimensiunilor spirituale, ci îi învaţă mai degrabă cum să funcţioneze în cadrul unei societăţi cu tendinţe materialiste şi formale.

Cei care sunt vârful de lance al conştiinţei omenirii, şi care reprezintă elementele ei de salvare din perspectiva materie-energie-conştiinţă, trec prin dificultăţi importante. Activitatea lor se îndreaptă în două sensuri. Pe de o parte, ei trebuie să accelereze accesul la o dimensiune de conştiinţă superioară; pe de alta - să curețe legăturile cu trama energetică şi să refacă ordinea, înlăturînd astfel dezechilibrul colosal apărut în această lume ca urmare a desfăşurării unei energii şi unei materializări neadaptate la structura creaturii umane, concepută iniţial pentru contactul cu alte dimensiuni ale universului.

Această situaţie este cu atât mai dificil de rezolvat cu cât ea se găseşte într-o permanentă evoluţie sau involuţie, iar indivizii care sunt atinşi de acest proces trebuie să se adapteze şi unor alte circumstanţe aflate într-o permanentă dinamică, legate de ei, de grupul - familial sau de alt tip - cu care sunt asociaţi, de societate, de ţara de care sunt legaţi, precum şi de ansamblul sistemelor pământeşti.

Este nevoie deci de o vigilenţă şi de o facultate de adaptare excepţionale, care consumă enorm de mult timp şi energie, cerând indivizilor maximum de efort. Fiinţele angajate într-un astfel de program trebuie să i se consacre zi şi noapte. Or, acest aspect al existenţei umane şi importanţa sa în cadrul evoluţiei omenirii sunt complet neglijate. Accesul fiinţei umane la un nivel superior nu are alocat nici un fel de buget, astfel încât fiinţele care aleg această cale trebuie să se descurce singure, în timp ce se cheltuiesc miliarde pentru a crea mijloace de distrugere şi de înlăturare a speciei umane. Acest fapt e catastrofal şi, dacă nu are loc o trezire generală a conştiinţei, un efort al fiecărui individ în parte, suntem angajaţi într-un eşec, într-un impas total în ceea ce priveşte evoluţia omenirii.

Dacă nu are loc intervenţia unei dimensiuni superioare asupra fiinţei umane pentru a realiza o redimensionare a acesteia la un nivel care să îi permită controlul tuturor energiilor nu numai prin activităţi exterioare, ci şi printr-o trezire a conştiinţe interioare şi o mai bună cunoaştere a tramelor care acţionează asupra ei şi asupra omenirii, putem considera intrarea în era atomică ca fiind practic o condamnare la moarte. Aceste idei trebuie formulate şi trăite de un anumit număr de fiinţe, antrenând, pentru realizarea unui astfel de program, o modificare a conştiinţei, energiei şi a modului lor de viaţă, a sistemului lor substanţial şi a mediului lor material.

Este necesar să examinăm mai ales un domeniu specific, acela al raportului yin-yang, dintre bărbat şi femeie. Creatura se găseşte între creaţia materială şi creatorul spiritual, astfel încât bărbatul şi femeia, creaturi aflate la nivel intermediar, reprezintă un plan de schimb energetic între materie şi spirit. De aceea, gestiunea raportului yin-yang, a legăturii materiei cu spiritul în lumea energiei, este foarte complicată, cu atât mai mult cu cât ne găsim pe o lume deconectată şi într-un sistem dinamic, evolutiv sau involutiv. Prin urmare, trebuie să clarificăm, în linii mari, acest raport. Constatăm deci că bărbatul şi femeia se găsesc în situaţii diferite, care depind de gradul lor de maturitate. Într-o primă etapă, bărbatul, născut din femeie, este înglobat şi dominat în întregime de aceasta. Femeia îl hrăneşte, îl educă şi se ocupă de el în cea mare parte a

copilăriei sale. Situația nu se limitează însă doar la copilărie, continuând şi mai târziu. Băbatul poate fi de fapt complet reabsorbit de o femeie în orice moment al vieții sale, revenind astfel la o stare de limitare care îl transformă cu adevărat într-o ființă infantilă.

Dacă bărbatul evoluează normal, în etapa a doua el începe să traverseze femeia, găsindu-se la un moment dat în mijlocul ei. Femeia este atunci în jurul lui. Ea se poate eventual concentra asupra lui, în procesul de trecere bărbatul respectiv cedând o parte a energiilor sale femeii. El va oferi un germene de tip mental, afectiv, vital sau substanțial, cu posibilitatea de a rezulta un copil. Dacă bărbatul este suficient de puternic, urmează o a treia etapă, în care trece deasupra femeii, depăşeşte dimensiunea cuplului, şi poate eventual centraliza progresiv un anumit număr de femei şi de bărbați, cărora le va putea da informații.

Dacă bărbatul continuă să se ridice, el se va îndrepta din ce în ce mai mult către o stare de Fiu spiritual, şi se va alătura în cele din urmă Părintelui său spiritual. Are loc atunci o transmutare a aspectului Mamei în creația acestui bărbat, care devine o ființă completă, integrând Tatăl, Fiul şi Mama. El devine astfel un fel de poartă patricială care integrează sistemul feminin, adică sistemul de formă, în interiorul sistemelor sale de control. În această fază, situația este în întregime diferită: femeia se găseşte acum în interiorul bărbatului, într-o linie de ascultare şi de supunere față de el, la fel cum corpul trebuie să răspundă în cele din urmă perfect voinței minții.

Aşa cum spunea sfântul Pavel: "Bărbatul trebuie să-şi iubească femeia aşa cum îşi iubeşte propriul trup, iar femeia trebuie să îşi iubească bărbatul precum îşi iubeşte propria minte." Ajungem atunci la sfârşitul acestei operațiuni, care a evoluat către lumea energiei pure şi a conştiinței absolute care este Dumnezeu. Putem ajunge în această situație, însă ea nu este neapărat stabilă, deoarece ființa umană, şi în special bărbatul, este condusă, în funcție de împrejurări, să călătorească între patru stări:

- fie atinge cu adevărat un nivel divin de sinteză integrând lumea energiei şi aceea a formei, într-un plan de conştiință superioară internă;

- fie se găseşte pur şi simplu deasupra formei şi dobândeşte un anumit control al energiei feminine însă nu şi al formei masculine, într-un plan al iubirii-lumină eterne;

- fie coboară în mijlocul energiei, cu riscul de a nu mai putea controla zonele de energie infinită yin, într-un plan al focului vital extern;

- fie coboară direct în lumea formei. Ea este atunci dominată de lumi de energie şi de lumi spirituale controlate de alte dimensiuni, şi se închide într-un plan de condensare formală seternă.

Aceste patru situații sunt trăite în funcție de starea individului, în funcție de starea generală a omenirii şi a Pământului. Individul izolat are numeroase dificultăți în a se controla dacă nu păstrează contactul cu o dimensiune de conştiință superioară, deoarece apar în permanență modificări. Dacă el este aproape de o lume a energiei-conştiință, aceste fluctuații sunt încă şi mai rapide, şi se poate întreba cum a trecut atât de repede de la o anumită stare la opusul ei. Această situație este constatată adeseori de aceia care şi-au dezvoltat sensibilitatea. De aceea se spune că sfinții şi persoanele sensibile trec prin mii de

morți şi suportă mii de atacuri din partea demonilor. Ne întrebăm de ce se întâmplă aceasta, deoarece ei ar putea să se mențină într-un plan pur spiritual. Aceste ființe călătoresc de fapt în domeniul energiei, trăind momente de extaz minunat şi suportând alteori atacuri foarte puternice.

În consecință, date fiind fluctuațiile inerente lumii noastre deconectate, în care ne putem duce existența fie dedesubtul, fie deasupra unei anumite frontiere, indivizii inteligenți vor face desigur eforturi pentru a-şi ridica întreaga ființă într-un plan superior. Însă ei vor înțelege destul de repede că nu este suficient să o ridice de o manieră visătoare către o dimensiune spirituală mai mult sau mai puțin accesibilă. Ei vor realiza că este vorba de un act de ridicare a sistemului mental către spirit, a sistemului afectiv către o dimensiune superioară, a sistemului vital prin transmutarea sa, a circuitului substanțial, a mediului social şi, în cele din urmă, a câmpului material acordat. Aceasta înseamnă că ființele care doresc o stabilizare a existenței la un anumit nivel, trebuie să îşi supravegheze alimentarea mentală, raporturile afective şi psihice cu mediul, vitalitatea, funcționarea circuitului lor substanțial, tipurile de întâlniri pe care le au, precum şi locul în care trăiesc şi locuiesc. Tot astfel, ele nu se vor găsi instalate subit în condițiile de viață cele mai favorabile, deci va fi nevoie, dacă vor să trăiască o viață sacră, să structureze, să geometrizeze şi sacralizeze în conformitate cu dimensiunea ştiinței unitare. Acestea sunt singurele condiții de îndeplinit pentru a înlătura fluctuația inerentă a creaturii în lumea energiei şi stabilizarea ei într-un plan mai înalt.

Transmutarea energiei

« Dacă ne sublimăm pasiunea, urcăm; dacă ne lăsăm în voia pasiunilor, coborâm.»

Conferință realizată în 1974

Tradițiile inițiatice au propus dintotdeauna diferite căi evolutive, conducând astfel ființa umană capabilă de efort susținut la stări de conştiință transcendente.

Primele ființe umane ar fi apărut, conform specialiştilor în preistorie, în urmă cu aproximativ trei milioane de ani. De atunci, a urmat o întreagă evoluție pentru a ajunge la omul actual. Nimic nu ne obligă totuşi să credem că am ajuns la sfârşitul evoluției umane posibile, deoarece chiar dacă avem aproape aceeaşi capacitate cerebrală cu cea a omului de Cro-Magnon de acum douăzeci de mii de ani, creierul nostru este încă departe de a fi atins o funcționare optimă. În realitate, din cele patrusprezece miliarde de neuroni care îl constituie sunt folosite - conform unor experiențe ştiințifice şi observații medicale – doar trei miliarde de neuroni. Să ne imaginăm pentru o clipă funcționarea psiho-mentală în cazul în care potențialul nostru de integrare ar creşte deodată de patru sau de cinci ori! Fără a merge până acolo, putem totuşi să ne propunem a-l mări de două sau trei ori prin exerciții specifice, fapt care ne-ar conduce la o mult mai mare eficiență în viața cotidiană.

Pe de altă parte, este bine să se ştie că la fiinţele normale are loc, zilnic, distrugerea a o sută de mii de neuroni sau de celule nervoase, precum şi înlocuirea lor cu o sută de mii de noi neuroni recondiţionaţi de şabloanele educaţiei şi experienţei dobândite, mai puţin în eventualitatea în care se intervine printr-un proces iniţiatic excepţional, care modifică circuitele noilor neuroni activaţi. În acest caz, după un anumit timp de exerciţiu, fiinţa este martora apariţiei unor posibilităţi de conştiinţă mai înalte, datorate funcţionării noilor circuite neuronice.

Acest creier, alimentat normal cu oxigen şi cu substanţe nutritive de restul corpului, ar putea trăi patru sau cinci sute de ani, în funcţie de aceste patrusprezece miliarde de neuroni distruşi în ritm de o sută de mii pe zi. Cum însă corpul fizic are o medie de viaţă de şaptezeci de ani, creierul este restrâns în funcţionarea sa deplină de această limitare temporală. Nu trebuie deci să ezităm în a provoca o funcţionare maximă a creierului, chiar dacă se distrug astfel două până la trei sute de mii de neuroni pe zi, reconstruind un număr egal, deoarece fiinţa este sediul unei permanente curse între conştiinţă şi moarte.

În cazul în care conştiinţa se amplifică suficient prin transmutarea de energie vitală, ea poate transcende câmpul dezorganizator al morţii şi intra în acela al permanenţei. Transmutarea energiilor este trecerea de la o stare vibratorie la o alta, de frecvenţă mai înaltă.

Substanţa este o energie condensată care, printr-o ridicare a propriului nivel de vibraţie, poate să se transforme în energie-lumină strălucitoare sau în energie de ordin superior. Starea condensată a energiei corespunde inerţiei şi inconştienţei. Starea strălucitoare a energiei corespunde mişcării infinite şi conştiinţei.

În Apocalipsa sfântului Ioan, sunt menţionaţi trei termeni: *Vita, Verbum* şi *Lux*: Viaţa, Cuvântul şi Lumina. Pentru a respecta mai exact ordinea nivelelor de energie, am spune mai degrabă: *Vita, Lux, Verbum.*

Vita reprezintă totalitatea energiilor vitale, bazale, sexuale şi digestive.

Lux, lumina, simbolizează starea strălucitoare a energiei şi vibraţiei psiho-afective, nivelul intermediar către nivelul superior mental.

Verbum, vibraţia spirituală pură, originară, primordială, anterioară luminii, reprezintă conştiinţa siderală.

Aceste trei nivele de vibraţie, menţionate în numeroase texte sacre, corespund celor trei etaje ale corpului uman: sex, inimă şi cap.

Ca exemplu, şi pentru confirmare, este suficient să ne amintim de desfăşurarea vieţii christice a lui Isus, născut într-un grajd între măgar şi taur. Grajdul corespunde sexului corpului uman, măgarul focului din profunzimi, iar taurul pământului care îl înconjoară; acest nivelul corespunde chakrei-rădăcină *Muladhara.* Întreaga formare a lui Isus, până în al treizeci şi treilea an, corespunde urcării energiilor de la *Muladhara* la *Swadhistana* şi apoi la *Manipura*, care sunt cele trei chakre inferioare ale fiinţei umane.

Trebuie să mai semnalăm că planurile *Muladhara* şi *Manipura* sunt în corespondenţă cu ceea ce a fost desemnat ca “infern”, din latinul *infernus*, domeniul inferior, datorită faptului că percepţiile subtile inerente acestor plexuri neurofiziologice inferioare pun fiinţa în legătură cu planuri vibratorii în care

domnesc pulsiuni primitive: violență și sexualitate în *Swadhistana*, ambiție, orgoliu și egoism în *Manipura.*

În al treizeci și treilea an, Christos își încheie misiunea, care ar putea fi rezumată prin îndemnul: “Iubiți-vă unii pe alții.” Este tocmai expresia senzației psihofiziologice existente nivelul chakrelor *Anahata,* a inimii, și *Vishuddha*, a gâtului. Aceste plexuri, situate în corpului uman între *Manipura*, deasupra ombilicului, și *Ajna*, între ochi, reprezintă ceea ce poate fi numit “purgatoriul” (din grecescul *pyros*, foc), locul în care se produce o purificare prin foc.

A treia fază a vieții lui Christos îl conduce la Golgota - în ebraică “locul căpățânii”. Aceasta exprimă faptul că a treia fază a transmutării energiilor se face în direcția creștetului capului, prin ascensiunea către ceea ce a fost numit “paradis” (din sanscritul *paradesa*, “incintă a zeilor”), adică spațiul protejat în interiorul căruia se găsesc cei care au atins ținta.

În plus, cuvântul Christos provine din grecescul *khristos*, care înseamnă “mesager”; astfel, orice mesager al unui plan cu adevărat divin prin dimensiunea superioară a conștiinței și prin calitatea de energiei adusă, reprezintă un adevărat misionar, inspirat de fratele-lumină, adevăratul său *khristos*, care îl pune în legătură cu părintele său spiritual, cu spiritul său superior. În consecință, calea unui misionar *khristos* se va asemăna cu calea tuturor fiilor care doresc să se întoarcă la părintele lor spiritual.

Limita între lumea de jos, impregnată de vitalitatea corpului, și lumea de sus, impregnată de lumina spirituală, se găsește la nivelul chakrei *Ajna*, aflată între ochi. Ea este sediul celui de al șaselea simț, al clarviziunii, al viziunii interioare între lumea hipofizică centralizată de hipofiză și lumea epifizică centralizată de epifiză. Această limită este marcată de banderola care încercuiește fruntea înțelepților greci și a indienilor rasei roșii ancestrale.

Transmutarea energiilor se realizează astfel între chakra *Muladhara,* poarta infernurilor deschise către lumea inferioară formală, poartă a energiei condensate în substanță prin care se naște corpul fizic, și chakra coronală aflată în creștetul capului, *Sahasrara*, care reprezintă poarta deschisă către celest, prin care se produce nașterea sufletului în lumea spirituală.

Dacă examinăm aspectele realizării practice ale acestei transmutări, putem face câteva observații din punct de vedere anatomic și fiziologic. Mediul în care trăiește ființa umană se compune dintr-un foc central înconjurat de pământ, cu apă deasupra, precum și o atmosferă în care vibrează lumina venind din cosmosul de sus. Corpul uman oferă o corespondență similară: focul inferior al profunzimilor, *Muladhara* și *Swadhistana*, materiile terestre dense și lichide la nivelul pântecelui, aerul la nivelul plămânilor, lumina captată de ochi la nivelul capului, precum și spiritul care animă creierul. Observăm deci o creștere a nivelului de vibrație de jos în sus.

Dacă încălzim un solid până la punctul său de lichefiere, moleculele originare unite într-o rețea de interacțiune strânsă se distanțează unele față de altele, având astfel posibilitatea de a aluneca și de a se separa. Se trece astfel de la solid la lichid.

De exemplu, gheața solidă se transformă prin încălzire în lichid. Continuând procesul de încălzire, mărind energia internă a sistemului, moleculele se îndepărtează și mai mult unele de altele, și își fac apariția vaporii.

Iar dacă procesul de încălzire continuă, moleculele se disociază, şi poate avea loc o explozie şi o degajare de energie-lumină. Realizăm astfel un fel de transmutare a energiei condensate-substanță în energie expandată şi apoi în energie strălucitoare-lumină.

Inițierea este, într-o anumită măsură, un proces de acest tip: o aprindere, o creştere progresivă şi controlată a focului, a energiilor potențiale incluse în substanța densă a corpului fizic. În mitologie se spune că Vulcan se servea de focul infernurilor pentru a forja fulgerul lui Jupiter, zeul Olimpului. Focul infernului reprezintă focul profunzimilor, Vulcan este sexul, a cărui funcționare încălzeşte corpul, iar armele lui Jupiter sunt forțele spirituale rezultate din transmutarea energiilor care au urcat. Este exact ceea se întâmplă în natură atunci când fulgerul se ridică de pe Pământ către Cer înainte de a coborî din nou din Cer către Pământ. Inițierea, sau aprinderea, este o purificare totală prin foc, o transformare a substanței în lumină.

Alt exemplu luat din mitologie: după ce a încheiat cele douăsprezece munci, şi mai ales după ce a capturat viu mistrețul din Erimanteea, adică după ce a dobândit controlul asupra forțelor bestiale primitive fără a le anula complet, Hercule se arde pe sine pe rug pentru a-şi încheia viața şi a intra în planul divin.

Primul botez este cu apă şi îl primim în mod pasiv. Al doilea botez este acela al focului, purificarea pe care ne-o administrăm singuri. În consecință, nici o inițiere autentică nu poate ignora transmutarea şi controlul energiilor vitale profunde aflate în legătură cu sexualitatea, care trebuie abordate dintr-o perspectivă a sacrului şi a tainei. Pentru aceasta este necesară înțelegerea modului lor de funcționare.

Am văzut mai devreme că ființa umană dispune de şapte plexuri neuropsihice numite chakre, etajate de jos în sus în locuri precise:

- *Sahasrara* în creştetul capului;
- *Ajna* între ochi;
- *Vishuddha* în dreptul gâtului;
- *Anahata* în plexul cardiac;
- *Manipura* în plexul solar;
- *Swadhistana* deasupra sexului;
- *Muladhara* în dreptul perineului.

Există şi plexuri secundare, însă ele nu vor fi examinate în detaliu în această conferință. Fiecare din aceste plexuri este în legătură cu stări fiziologice şi psihologice specifice.

Pentru a realiza transmutarea energiilor pe cale tantrică, adică prin utilizarea forței sexuale, trebuie mai întâi să cunoaştem bazele ei organice şi fiziologice.

Sistemul nervos al ființei umane este constituit dintr-un sistem cerebro-spinal conştient, repartizat în întregul corp şi centralizat de neoencefal, şi dintr-un sistem neurovegetativ inconştient şi reflex, centralizat de paleoencefal.

Sistemul vegetativ conține pe de o parte sistemul parasimpatic de tip anabolic - destinat să protejeze viața - care restabileşte echilibrul organismului şi al cărui mediator chimic este acetilcolina, şi pe de altă parte sistemul ortosimpatic, catabolic - activând consumarea vieții, şi al cărui mediator chimic este adrenalina. Dispunem de un plex parasimpatic cervical şi unul parasimpatic

pelvian. Între cele două se găseşte lanţul ortosimpatic situat de-a lungul coloanei vertebrale. Anumite organe sunt inervate atât de sistemul cerebrospinal cât şi de sistemul neurovegetativ. Ele sunt rare şi reprezintă puncte de joncţiune cu totul excepţionale între viaţa conştientă, voluntară, neoencefalică şi viaţa inconştientă, arhaico-afectivă, paleo-encefalică.

Sexul este unul din aceste puncte de joncţiune, la fel ca şi anumiţi muşchi ai ochiului. Înţelegem astfel că, prin aceste puncte intermediare, devine posibil datorită unor practici iniţiatice ancestrale, să se pătrundă în mod voluntar şi conştient în viaţa vegetativă inconştientă. Importanţa acestor informaţii este evidentă dacă ne amintim de faptul că, de-a lungul evoluţiei, neoencefalul a exercitat o dominaţie din ce în ce mai mare asupra paleoencefalului, în vederea unei creşteri şi unui control al adaptării la viaţa şi la relaţiile cu mediul material. Astfel, facultăţile aflate în legătură cu funcţionarea paleoencefalică s-au găsit adesea puse în planul secund.

Ştim că zonele hipotalamice ale paleoencefalului reglează toate nevoile corpului (nevoia de băutură, mâncare, somn, instinctul sexual), tot ceea ce constituie fondul naturii noastre şi relaţia noastră cu aspectul subtil şi ascuns al mediului. Putem atunci formula această definiţie a celor două creiere:

- neoencefalul este creierul vieţii exterioare şi intelectuale;
- paleoencefalul este creierul vieţii interioare şi sensibile.

Dacă vrem să ajungem la o înţelegere veritabilă a universului şi a conştiinţei divine, suntem obligaţi să acordăm o importanţă egală atât vieţii exterioare cât şi vieţii interioare, adică atât intelectului cât şi psihismului. Când vrem cu adevărat să ne apropiem de Dumnezeu, trebuie să ştim că el este atât în exteriorul cât şi în interiorul oricărui lucru. Aceste elemente ne permit să realizăm importanţa posibilităţii naturii noastre de a atinge, într-o anumită măsură, atât exteriorul cât şi interiorul, prin intermediul punctului de joncţiune sexual, într-o optică tantrică bine înţeleasă.

Procesul tantric este foarte complex, deoarece el se referă atât la câmpuri de putere considerabile cât şi la planuri de subtilitate extrem de nuanţate, pe care doar experienţa trăită le poate concepe. Aplicarea acestui proces ar permite rezolvarea unui mare număr de probleme, cum ar fi impotenţa, frigiditatea şi conflictele. El oferă practic posibilitatea de a avea o activitate sexuală normală şi un sistem vegetativ care să nu fie prea tensionat, astfel încât să reacţioneze normal la stimulii senzoriali exteroceptivi venind dinspre sex. Este necesar, pe de altă parte, ca fiinţa să fie capabilă de o concentrare suficientă asupra zonelor în care trebuie să se acumuleze energie pentru a recrea această polarizare conducând la descărcarea disruptivă generatoare de plăcere. Mai este nevoie ca gonadele să secrete suficienţi hormoni în sânge pentru a sensibiliza sistemul nervos faţă de obiectele sexuale excitante. Aceasta înseamnă că o viaţă sexuală normală depinde de o existenţă sănătoasă şi prin urmare de un regim alimentar echilibrat.

Problema fiind clarificată la nivel fiziologic, putem înţelege mai uşor că, pentru realizarea acestei joncţiuni între plexul cervical şi plexul pelvian, prezenţa unei activări energetice interioare la nivelul plexului cardiac facilitează trecerea energiilor. Pentru o femeie, sentimentul iubirii pentru partenerul ei uşurează mult atingerea unui paroxism, deoarece în acea clipă energiile urcă; aceasta

deoarece femeia are, în general, un pol al vitalităţii mai important decât al intelectului, în timp ce la bărbat este invers. Prin urmare, bărbatului îi este mai uşor să atingă un paroxism sexual, deoarece el începe de sus şi se îndreaptă în jos, canalele vitale fiind deja pregătite pentru urcarea energiei în momentul atingerii paroxismului în sens invers, de jos în sus.

Am expus astfel primele elemente care îi permit celui doritor realizarea transmutării energiilor, servindu-se de focul profunzimilor pentru a lichefia metalul substanţei sale şi a-l face astfel să curgă într-o altă matriţă, în prezenţa luminii spirituale. Cu toate acestea, forţa sexuală nu poate acţiona decât până la jumătatea parcursului, adică în prima fază, reprezentată de îndemnul "ajută-te", care semnifică deblocarea canalelor vitale prin voinţa individuală. A doua fază a procesului de transmutare, reprezentată de "şi cerul te va ajuta", este răspunsul planurilor de conştiinţă superioară la acest efort făcut de individ pentru ascensiunea sa.

Procesul transmutării realizat pe parcursul acestei a doua faze nu mai este acela al unei fierberi a materiei aflate în contact cu focul profunzimilor. Este o sublimare directă a materiei în lumina spirituală, care pătrunde în profunzimile corpului odată cu deschiderea canalelor vitale, deschidere realizată de eforturile perseverente ale fiinţei, care nu a acceptat legea implacabilă a supunerii faţă de partea animală, faţă de Minotaurul care se găseşte închis în labirintul său. Atunci când urmează faza lumină a lucrării, nu mai este nimic de explicat, deoarece acela care o experimentează este în sânul Cărţii Vieţii, iar această Carte nu poate fi înţeleasă decât prin trăire. Unirea tuturor lucrurilor şi a fiinţelor este calea îngustă prin care intrăm în însăşi esenţa creaţiei, deoarece lumea manifestată se bazează pe iubire, sensul profund a tot ceea ce există.

În afara iubirii, nu există nici o înţelegere posibilă. Ea este calea înţelegerii veritabile, deoarece prin iubire participăm la însăşi cauza existenţei unui lucru. Vibraţia iubirii este o forţă de legătură şi de coeziune care uneşte toate formele creaţiei. Iubirea este cea care conduce întreaga sinteză a formelor. În iubire se opreşte orice cercetare a esenţei realităţii obiective. Căile eliberării sunt nenumărate. Ele pleacă toate de la o realitate particulară, pentru a duce la iubirea unică. Dacă vrem să intrăm în lumea zeilor, trebuie să trecem prin iubirea a tot ceea ce este, deoarece iubirea conţine, într-o singură stare, tot ceea ce poate exista pentru conştiinţă. Prin iubire ne realizăm plenitudinea fiinţei. Prin iubire devenim Dumnezeu. Căderea este pierderea iubirii universale. Porţile luminii nu se deschid decât pentru cei care posedă cheia iubirii.

Omul se plânge adesea că simte în el dualitatea, pentru că nu înţelege provenienţa sa din această dualitate; existenţa sa este consecinţa directă a existenţei acestei dualităţi. Dacă el nu ar fi provenit din această dualitate, cine şi-ar fi asumat responsabilitatea în univers? Experienţa umană este prin urmare sfâşietoare, oferind însă în acelaşi timp şansa alegerii; de aceea, ea reprezintă o probă necesară oricărui suflet decis să pătrundă în sfere mai înalte ale conştiinţei.

Omul este un amestec de energii, iar prin prezenţa sa în cadrul spaţiului-timp, el creează o transformare permanentă a energiilor şi conduce progresiv polarităţile aflate într-o tensiune excesivă la un nivel energetic care permite restabilirea echilibrului şi armoniei universului. Finţa umană are de fapt un rol

important de jucat în punctele unde se produc acumulări de tensiuni energetice excesive, deoarece are posibilitatea de a realiza acolo un baraj folosind materia sa vie şi de a efectua o transformare a puterii într-o energie mai subtilă. Această energie poate fi atunci integrată în sisteme coerente, mai uşor de controlat de planul conştiinţelor supreme, care conduc schimburile de energie între diverse puncte ale universului vizibil şi invizibil.

Astfel, în direcţia omului şi a vieţii sale biologice sunt canalizaţi curenţi de energie cosmică pe care doar el îi poate transforma, şi care corespund complexului energetic pe care îl reprezintă. Este motivul pentru care fiinţa umană aflată în tensiune nu trebuie să se considere condamnată; ea este o fiinţă a cărei devenire se îndreaptă treptat către sfânta armonie a întregului univers.

Acest mod de a vedea lucrurile soluţionează în parte problema suferinţei umane, fără a trebui să facă apel nici la Dumnezeu, nici la diavol. Nimeni nu l-a văzut nici pe Dumnezeu şi nici pe diavol; mulţi i-au imaginat însă, atribuindu-le o calitate sau alta, care îi satisfăcea pentru moment. Au fost astfel create mari ordine religioase şi dogmatice, care îşi au fundamentul într-un număr de dictate emise peremptoriu de fiinţe imaginative, suficient de convinse ele însele pentru a-şi impune ideile altora.

Concepţiile referitoare la atributele lui Dumnezeu şi ale diavolului sunt de altfel destul de variate. Pentru unii, orice plăcere vine de la diavol, şi nu ne întoarcem la Dumnezeu decât prin suferinţă. Pentru alţii, dimpotrivă, Dumnezeu este bucurie, plenitudine, pe când diavolul este crud, atroce, periculos. În realitate, o fiinţă liberă şi conştientă, care nu este întemniţată de idei preconcepute şi de dogme mediocrizante, nu dispune decât un singur sistem de referinţă pentru a judeca: ea însăşi şi stările ei de conştiinţă. În absenţa oricărei prejudecăţi, ea poate constata că este mai înclinată să îi iubească pe ceilalţi şi să fie amabilă cu ei atunci când poartă în ea bucuria şi plăcerea de a fi. Invers, în suferinţă, ea tinde să se replieze şi să nu mai comunice cu alţii.

Deci, dacă Dumnezeu este pretutindeni, dacă el este originea oricărui lucru şi legătura permanentă între toate elementele creaţiei, atunci bucuria şi plăcerea trezite de comuniunea între fiinţe ne apropie de Dumnezeu. Opusul, durerea, este rezultatul unei erori care ne îndepărtează de Dumnezeu. Prin urmare, religiile care divinizează suferinţa sunt elaborate de fiinţe îndepărtate de Dumnezeu, şi îi menţin pe credincioşii lor la fel de îndepărtaţi de plenitudinea şi de bucuria intensă a lui Dumnezeu.

Dimpotrivă, o învăţătură care divinizează bucuria şi plăcerea, îndreaptă fiinţa către absolut, cu condiţia ca emoţiile interne ale bucuriei şi plăcerii să fie trăite nu doar uman în toată plenitudinea lor, ci să fie dirijate în mod conştient către un ideal superior. Aceasta se realizează prin transmutarea energiilor în sensul sex-inimă-cap, care a fost întotdeauna menţionat de tradiţiile din toate timpurile ca fiind sensul de întoarcere către sursa întregii creaţii.

Individul formal este punctul în care se ancorează, în profunzimile condensării, un infinit şi o eternitate, deoarece în infinit totul este infinit, iar în eternitate totul este etern. Fiecare individ este antipolul individual şi temporal al unui infinit atemporal ataşat acestei individualităţi. Nu există derulare a timpului, ci numai o clipă eternă, dispusă vertical între atemporal şi temporal. Individul este manifestarea punctiformă, temporală şi formală, precum şi

conjuncția infinită, atemporală şi esențială, a unui ansamblu de forțe care s-au întâlnit şi coordonat în infinit. Individualitatea corporală reprezintă punctul celei mai mari condensări în care aceste forțe, prezente simultan în acelaşi punct, pot fi cel mai uşor controlate de centrul de gravitație coordonator numit Spiritul etern, care este centrul de gravitație al acestor forțe infinite în atemporal. Noțiunea timpului la nivel individual nu reprezintă decât antipolul atemporalului în divin.

Ființa umană îşi face existența inutilă atunci când nu profită de obstacolul pe care i-l oferă coborârea în forțele înghețate ale condensării carnale, aflată la treizeci şi şapte grade, sau la trei sute zece grade măsurate pe scala absolută. Ştiind că unii aştri ating mai multe mii de grade, realizăm că temperatura corpului uman este apropiată de punctul de îngheț.

În măsura în care ființa umană va fi urcat o parte a forțelor de condensare în centrul său de gravitație atemporal, va putea atrage noi forțe cosmice, care vor crea un centru de gravitație atemporal mai puternic, permițându-i, atunci când coboară din nou către apele înghețate, să prelucreze o condensare şi mai importantă. Ea va putea astfel să crească urcând, până când toate forțele prezente în jurul centrului de gravitație atemporal nu vor face decât o singură lumină, aflată în comunicare cu polul condensării.

Iubirea acestui dialog între lumină şi substanță este cea care, perfecționându-se şi amplificându-se neîncetat, creează posibilitatea evoluției infinite în Dumnezeu. Experiența substanței condensate şi aceea a luminii strălucitoare pot astfel să se unească într-o a treia experiență indescriptibilă. Inițierea îndreaptă ființa, prin toate tehnicile şi explicațiile propuse, tocmai către această nouă dimensiune a conştiinței. Inițierea trebuie să conducă individul la faptul de a deveni conştient dincolo de corpul său fizic.

Conştiința rezultă de fapt din modularea unei unde purtătoare de unda modulatoare. Nu putem fi conştienți dincolo de corpul nostru fizic decât în măsura în care avem drept suport un amestec vibratoriu diferit de acela al trupului. Acest nou amestec, acest corp al întoarcerii, nu poate fi constituit decât prin transmutarea cărnii fizice; la rândul ei, aceasta nu poate fi remodelată decât datorită focului infernurilor, al excitației sexuale care încălzeşte orice trup şi care intensifică funcționarea vitală a oricărui organism. Cu toate acestea, extragerea fluidului vital care poate fi sintetizat de materia carnală nu este suficientă. Trebuie ca, prin atenție şi voință, spiritul să acumuleze energia respectivă în regiunea inimii, transformând energia vitală sexuală primitivă în energie afectivă psihică, noua undă purtătoare a conştiinței.

De aceea, pentru a schimba această stare trebuie să dispunem pe de o parte de o bună vitalitate, stimulată dacă este nevoie prin utilizarea forței sexuale controlate, iar pe de altă parte de o voință autentică şi o capacitate de atenție precisă, pentru controlul cosmic şi structural al energiei vitale. Apoi, în cele din urmă, trebuie să dispunem de o sensibilitate amoroasă care să poată transforma emoțiile violente ale dorinței trezite într-un elan al iubirii elevate. În aceste condiții, ființa se transformă, iar vitalitatea primitivă sexuală ia cu uşurință calea elanului iubirii inimii. Cortexul, sau neoencefalul, poate atunci stabili în deplină conştiință conexiuni, şi poate realiza un control asupra creierului arhaico-afectiv al paleoencefalului.

Treptat, prin intermediul acestui proces, conştiinţa nu mai are nevoie să treacă prin carnea corpului pentru a stabili un raport cu paleoencefalul. Se realizează o legătură directă, şi cum această zonă controlează toate senzaţiile, de la plăcere şi durere până la schema corporală, fiinţa interioară poate exista în numeroase aspecte care nu depind de viaţa exterioară. Conştiinţa, trăind în centru, reintră în atemporal şi, în loc să se deplaseze pe cercul spaţial exterior, ea poate fi simultan în mai multe locuri deodată: se produce desprinderea conştiinţei de suportul-bază al corpului fizic, rezultat al transmutării dorinţei carnale în elan al iubirii superioare.

Această operaţiune cere o dezvoltare corespunzătoare a voinţei, a atenţiei, precum şi numeroase alte calităţi. Prin voinţa sa, subiectul gânditor rezistă pulsiunilor sale imediate şi se orientează către o ordine a valorilor supraindividuale. Atenţia voluntară cere un efort îndreptat împotriva tendinţelor individuale de atenţie spontană, care este o întâlnire ocazională între tendinţele personale şi un obiect, aşa cum se întâmplă de exemplu în cazul perceperii unei reclame. Atenţia voluntară reduce subiectivitatea la interesul unic faţă de obiectul respectiv, ceea ce pune în relief punctele în care fiinţa îşi întâlneşte semenii. Acest fapt determină obiectivitatea. Prin urmare, voinţa reprezintă un efort îndreptat împotriva subiectivităţii, obiectivitatea dezvoltând voinţa. Pentru dezvoltarea atenţiei, este suficient să se înlesnească trecerea de la atenţia spontană la atenţia voluntară, încercând transformarea acesteia din urmă într-un obicei, astfel încât să se diminueze efortul şi oboseala.

Etapele evoluţiei unei fiinţe se desfăşoară după cum urmează: la vârsta de patru ani, atenţia este determinată de plăcere; la şase ani, de curiozitate; după zece ani, apare atenţia voluntară. În meditaţie, atenţia intelectuală voluntară ia eul drept obiect. În dorinţă, are loc o acţiune a voinţei oarbe, un dinamism anterior fixării asupra obiectelor, anterior devierii sale, anterior captării de către sentiment. Nu există voinţă fără dorinţă. Diferenţa între cele două constă în ţeluri şi în valoarea lor. Tot astfel, nu există voinţă fără motivaţie, adică fără tendinţă, iar dinamismul voinţei poate fi găsit în dinamismul tendinţelor. Din această cauză, revelarea scopului are întotdeauna o importanţă istorică pentru subiect.

Eruperea ideii-scop a vieţii permite o fuziune a tuturor tendinţelor şi construirea unei tendinţe unice. Conducătorii ştiu să reveleze valorile şi voinţele celor pe care îi întâlnesc, creând situaţii care indică ţelul ideal. Aceste situaţii trebuie să îndeplinească anumite condiţii, printre care şi un obstacol de trecut, oferind astfel eului ţelul ideal care trebuie atins. În acel moment, are loc naşterea unei voinţe care unifică. Forţele fiinţei au o orientare latentă care le face apte să rezoneze sau nu cu ideea prezentată.

Forţa pozitivă a voinţei se găseşte în dinamismul tendinţelor unificate prin revelarea scopului, prin şocul întâlnirii dintre împrejurări şi ţelul latent al eului. De altfel, această oprire între nivele, între ideea unui scop şi realizarea sa, este însăşi caracteristica reflecţiei, care constă în puterea de a opri curentul de conştiinţă folosindu-se atenţia reflexivă care generează judecata. Raţiunea permite realizarea acţiunii nu numai pentru că dispunem de o imagine reprezentativă a acesteia, ci şi pentru că este judecată şi evaluată ca fiind utilă sau inutilă. Prezenţa unui punct de oprire între idee şi acţiune, sau între tendinţă

şi realizare, transformă automatismul-reflex în act voluntar. Prin urmare, faptul de a voi este, în primul rând, faptul de a putea refuza acţiunea.

Astfel, arta conduitei morale şi a voinţei constă în stăpânirea dinamismului puterii emoţionale, care este încărcătura afectivă de care dispune subiectul. Nu există voinţă decât atunci când există o coeziune a tendinţelor, a raţiunii şi a stării actuale, adică o unificare a eului într-o singură direcţie. Voinţa este cucerirea şi păstrarea acestei unităţi; ea nu este deci înnăscută. Este o luare de poziţie a conştiinţei care implică un efort susţinut în faţa obstacolului exterior sau interior, însoţită de perseverenţă, tenacitate, continuitate, şi rezistenţă în faţa descurajării.

Această luare de poziţie cere în general fiinţei o reflecţie şi un discernământ, pentru ca ea să poată adopta un comportament ale cărui scopuri transcend prezentul şi eul; ea reclamă în acelaşi timp autocontrol, abnegaţie şi realizarea unui ideal. Toate acestea se află în raport cu voinţa. În consecinţă, orice acţiune de control desfăşurată asupra unui act reflex dezvoltă voinţa, forţa de oprire, şi deci conştiinţa. Prin urmare, controlul voluntar al actului sexual automat va dezvolta considerabil conştiinţa.

Ştiinţe tradiţionale şi ştiinţe moderne

« Pentru a atinge o conştiinţă transcendentă şi telepatică trebuie să depăşim cunoaşterea care provine exclusiv din percepţiile celor cinci simţuri. »

Conferinţă realizată în 1973

Să abordăm acum complementaritatea între ştiinţele vechi şi ştiinţele moderne. În realitate, vom trasa aici doar o schiţă, deoarece acelaşi lucru ar putea fi exprimat în mii de feluri diferite: complementaritate a inimii şi a minţii, a sensibilităţii şi a raţiunii, a trecutului şi a prezentului pentru viitor, etc.

Ceea ce căutăm în primul rând este o reconciliere şi un respect reciproc între două moduri de gândire, două moduri de percepere a fenomenelor universale, pe care le purtăm mereu în noi prin însăşi constituţia organismului nostru. Pentru a înţelege lucrurile de o manieră mai aprofundată, este bine să le studiem geneza, apoi să le determinăm constituentele fundamentale şi, în sfârşit, să schiţăm interacţiunile care există între diverşi factori. Să începem deci prin studiul genezei cunoaşterii.

Copilul care se naşte în secolul douăzeci dispune de acelaşi bagaj psihofiziologic ca şi copilul care se năştea într-o familie din Cro-Magnon în urmă cu mii de ani. Capacitatea sa cerebrală este aceeaşi, iar reflexele şi instinctele sale sunt similare. Mediul cosmic nu s-a schimbat practic deloc, în timp ce mediul natural a suferit o modificare datorată intervenţiei omului.

În timpul celor câtiva ani ai formării sale, copilul din secolul douăzeci va suporta deci două tipuri de influenţe diferite şi nu neapărat armonizate. Pe de o parte, influenţele cosmice: lumină, magnetism, electricitate, gravitaţie, raze cosmice, radioactivitate, care s-au schimbat prea puţin în ultimele mii de ani; pe de altă parte, influenţele unui mediu social care s-a modificat considerabil pe parcursul timpului. Fiziologia, instinctele şi funcţionarea vegetativă a omului

rămân aceleaşi de mii de ani, la fel ca şi organizarea cosmică înconjurătoare, în timp ce conştiinţa sa de veghe cerebro-spinală a fost nevoită, pe parcursul secolelor, să se adapteze unor condiţii sociale extrem de variate.

Dacă studiem evoluţia zoologică a formelor şi ne îndreptăm atenţia în special asupra dezvoltării conştiinţei la diverse specii, realizăm faptul că primele acte sunt reflexe; ele se produc deci conform unei scheme simple: excitaţia primeşte un răspuns imediat cum este cazul, de exemplu, la fiinţele unicelulare de tipul parameciului, euglenelor, etc. Apoi, când celulele se regrupează, realizăm că timpul de reacţie creşte. Apar atunci grupuri de celule destinate transmiterii influxului între locul excitaţiei şi mijloacele de răspuns de care dispune organismul pluricelular. În acest moment, intervine sistemul nervos a cărui evoluţie, din ce în ce mai complexă, conduce la crearea unei întregi reţele de interacţiuni, crescând astfel considerabil timpul scurs între excitaţie şi răspuns. Tocmai în acest interval se naşte conştiinţa gândită şi, prin urmare, actul elaborat.

Pe parcursul dezvoltării copilului, asistăm la această creştere a timpului de reacţie în funcţie de dezvoltarea conştiinţei. Bebeluşul plânge dramatic dacă nu i se dă imediat biberonul pe care l-a văzut. În acest caz, vederea biberonului reprezintă pentru el stimulul care declanşează dorinţa de a bea, şi această dorinţă trebuie să fie satisfăcută imediat, deoarece altfel se produce o perturbare, însoţită de plânsete şi strigăte. Acest mic organism primitiv funcţionează conform schemei acţiune-reacţiune, în timp ce un adult va fi capabil să suporte setea ore întregi, din diverse motive abstracte.

Ceea ce se întâmplă la nivelul individului se întâmplă şi la nivelul omenirii. Dacă vrem să înţelegem evoluţia unui ansamblu este necesar să observăm pe o durată mai îndelungată un sector mai restrâns al acestuia, astfel încât să îi putem determina elementele constitutive de bază, adăugând apoi alţi factori dacă vrem să extrapolăm la un ansamblu mai vast.

Pentru a înţelege gândirea primitivă şi metodele analogico-simbolice pe care le foloseau cei din vechime pentru a descoperi în conştiinţa lor forţele universului, trebuie să delimităm etapele care conduc individul de la instinctele animale la gândirea primitivă, apoi la viziunea analogico-simbolică veche, şi în cele din urmă la gândirea inductiv-deductivă a ştiinţelor experimentale moderne.

Problemele epocii noastre provin în primul rând din nevoia creierului uman de a integra într-un timp relativ scurt - teoretic în aproximativ douăzeci de ani - ceea ce omenirea a dobândit în mai multe secole. Se scurtează etape, se suprimă faze de formare care ar trebui, conform legii evoluţiei conştiinţei, să fie respectate ca timp. Ajungem astfel să creăm fiinţe dezechilibrate. Anumite domenii ale conştiinţei lor sunt complet hipertrofiate, în timp ce altele sunt în stare embrionară. Este ca şi cum am clădi o casă punând acoperişul înainte de a fi terminat ridicarea zidurilor.

Prin urmare, dacă o fiinţă vrea cu adevărat să ajungă la înţelegerea sensului vieţii sale, ea trebuie să aibă suficientă energie, flacără, elan către adevăr, pentru a-şi reîncepe educaţia într-o perioadă în care cei mai mulţi indivizi contemporani cred că şi-au încheiat-o - adică, între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani. Cei care nu fac acest efort văd progresiv, de-a lungul anilor, cum zidurile palatului care le aparţine se prăbuşesc în nisipurile mişcătoare ale lacunelor lor.

Ce este deci de făcut? Mai întâi, trebuie să ne spunem că nu este cu putință să facem *tabula rasa*. Fiecare poartă în sine, de o manieră indisolubilă, istoria sa psihologică şi fiziologică. Prin urmare, nu există decât o modalitate de a ne perfecționa; trebuie să facem bilanțul a ceea ce am pierdut, a ceea ce suntem pe cale de a pierde, a ceea ce posedăm şi a ceea ce am putea dobândi.

În cadrul tradiției există două căi inițiatice: pe de o parte calea ioniană, aşa zisa cale umedă sau feminină, cale mistică a sfințeniei prin renunțare; pe de altă parte, calea doriană, aşa numită cale uscată sau masculină, cale eroică a cuceririi prin cunoaştere. Aceste două căi trebuie, fiecare, să conducă dincolo de sensibilitate şi de rațiune. Ele constituie stîlpii ce susțin capitoliul gândirii divine creatoare.

Dacă observăm evoluția unui copil până la vârsta adultă, constatăm că el trece progresiv de la satisfacția instinctivă la aspirația către un schimb afectiv. Apoi are loc dezvoltarea conştiinței sale intelectuale. Dacă el continuă să evolueze, adică să îşi rafineze sensibilitatea şi să îşi dezvolte memoria şi inteligența, atinge conştiința lumii spirituale care încoronează sensibilitatea şi rațiunea.

Încercând să extindem această evoluție la nivelul omenirii constatăm, în mod similar, că primii oameni, după o primă subtilizare a instinctelor lor animale, au început să interpreteze universul folosindu-se de sensibilitatea lor subiectivă. Ei au personalizat fenomene cosmice sub formă de zei, de legende, şi au creat progresiv un ansamblu al cunoaşterii empirice, pe care îl putem considera un fel de ştiință veche analogico-simbolică.

Apoi, pe măsura acumulării observațiilor şi a precizării factorilor de influență, a apărut un ansamblu de legi care permiteau prevederea faptelor care urmau acțiunilor. Astfel s-a născut ştiința modernă inductiv-deductivă, al cărei rol nu este acela de a explica, aşa cum se crede prea adesea, ci de a prevedea; explicația şi înțelegerea unui fenomen reprezintă mai degrabă filozofia ştiințelor.

Prin urmare, a apărut progresiv un fel de metafizică a ştiințelor. Sintetizând multitudinea faptelor în câteva legi foarte utile pentru a prevedea înlănțuirea obişnuită a faptelor, omul a descoperit existența unor principii care conduc ansamblul legilor. Aceste principii, cum ar fi principiul relativității al lui Einstein, vin în contact cu gândirea absolută a lumii spirituale universale, care nu se poate transcrie în ştiința individuală limitată la logică decât în termeni de geometrie sau de matematici superioare.

În acest stadiu, omul poate fie să se înalțe din nou către gândirea divină, fie să rămână un simplu mormânt văruit, plin cu limbajele sale logico-matematice. În realitate, dacă ființa ajunge să îşi subtilizeze suficient sensibilitatea pentru a o pune în rezonanță cu puritatea geometrică şi matematică a arhitecturii universale, atunci schema vitalizată de un suflu divin devine de fiecare dată o creație vie, care produce consecințe în lumea faptelor. Acesta este modul în care pot acționa anumite pentacle. Însă a face cristalul să vibreze nu este la îndemâna oricui, deoarece pentru găsirea notei corecte trebuie ca ființa să fi învățat mult timp controlul suflului vital. Transformarea aurului în plumb nu se face într-o singură zi.

Dacă survolăm evoluția conştiinței, constatăm că ea se găseşte mai întâi supusă, prin intermediul instinctelor, legilor ineluctabile ale naturii. Conştiința

individuală se dezvoltă apoi treptat şi, odată cu aceasta, ia naştere voința personală care va modifica dominația legilor naturale. Atunci ființa îşi va putea influența destinul prin propria sa voință. În sfârşit, în cel de-al treilea stadiu, voința personală a ființei ajunge în acord cu mişcarea evolutivă cosmică, prin unirea armonioasă a sensibilității subtilizate care dăruieşte receptivitate cu conştiința structurată care permite justa viziune şi acțiune.

În acest stadiu, ființa nu mai este condusă doar de destinul său, nici de voința sa, ci de ceva numit Providență, deoarece înlănțuirea fenomenelor la nivel cosmic poate să pară miraculoasă la nivelul logicii individuale. De aceea, o conştiință individuală care s-a putut ridica la nivelul Logosului este integrată într-un sistem de interacțiune cu mediul, fapt miraculos pentru cei care recurg încă la logica individuală.

Care sunt deci caracteristicile ştiințelor vechi şi ale ştiințelor moderne?

Unii refuză să considere cultura străveche drept ştiință, sub pretextul că nu ar fi o ştiință exactă. Or, trebuie să considerăm ştiința, indiferent că e transcrisă într-un limbaj hieroglific sau matematic, ca un rezultat al experiențelor captate de simțurile de care se serveşte conştiința într-o anumită epocă.

Cum ființa umană dispune de două moduri de abordare a universului, unul subiectiv interior şi altul obiectiv exterior, nu există nici un argument valabil pentru a prefera un mod de percepție celuilalt. Altfel, am asista la afirmații de genul: "Eu prefer calitativul subiectiv, deoarece dispun în interior de un organ de percepție complet şi valid, care mă pune în legătură cu întreaga viață profundă şi reală a cosmosului" sau la asertiuni cum ar fi: "Preferința mea se îndreaptă către cantitativul obiectiv deoarece dispun, la fel ca toată lumea, de cinci simțuri care îmi permit să sesizez exteriorul lucrurilor, şi acest lucru îmi este suficient."

Aceste două poziții extreme sunt necorespunzătoare. Ele reprezintă un fel de limitare nefastă a capacităților de percepție care ne-au fost oferite de natură. Cu atât mai mult cu cât ceea ce numim obiectivitate nu este decât rezultatul unei acumulări de subiectivități care analizează un fenomen într-un anumit mod.

Cei din vechime credeau mai degrabă în existența unei lumi invizibile. Pe parcursul educației lor, neoencefalul, care este creierul conştiinței de veghe şi al gândirii raționale, era mai puțin structurat decât în epoca noastră. Astfel încât paleoencefalul, creierul arhaico-afectiv aflat în centrul craniului, avea o posibilitate de funcționare mai mare, dat fiind faptul că, aşa cum indică electroencefalogramele, atunci când neoencefalul este treaz, paleoencefalul doarme, şi invers. Aşa numitele ştiințe străvechi tind să trezească o rezonanță cu universul, făcând să funcționeze paleoencefalul, în timp ce aşa numitele ştiințe exacte tind să provoace o rezonanță a neoencefalului pentru a analiza exteriorul universului.

În trecut, cei care voiau să studieze nu se închideau într-o bibliotecă pentru a studia cărți nenumărate - acestea nefiind de altfel atât de răspândite ca în zilele noastre. Toți oamenii se bazau pe ochii, urechile, mâinile, gura şi memoria lor, iar învățătura era mai degrabă orală. Totul era bazat pe experiența vie, fapt care făcea lucrurile mult diferite de ceea ce sunt ele astăzi. Atunci când căutăm o soluție în cărți în loc să o căutăm în marea carte a naturii, riscăm să găsim deseori o mulțime de opinii, fără să o putem discerne pe cea corectă. Nu putem judeca valoarea unei soluții decât după ce am experimentat-o.

Pentru a putea înțelege cu adevărat un fenomen, trebuie să fi fost preocupați de acesta în fibrele profunde ale ființei. Or, prin dezumanizarea științei, prin abstractizarea ei din ce în ca mai mare, tinerii sunt împiedicați, în cadrul formării lor, să aibă anumite experiențe directe, indispensabile adevăratei înțelegeri a sensului profund al cunoaşterii transmise.

În loc să se facă educație, se creează o adevărată dislocare a personalității într-o parte teoretică hipertrofiată şi o parte aflată într-o stare mai mult sau mai puțin embrionară. Adolescentul caută atunci, printr-o reacție de echilibru, să trăiască experiențe la fel de violente ca traumatismul la care a fost supus – acela de a fi fost silit să ingurgiteze prea repede cunoştințe pe care nu a avut timp să le experimenteze. Asistăm astfel la revolte şi violențe în rândurile tineretului din întreaga lume.

Dacă responsabilii cu educația ar fi ştiut să dea valorilor spirituale ale ştiințelor tradiționale aceeaşi importanță ca învățăturilor tehnice ale randamentului, nu am fi acolo unde ne aflăm la ora actuală. Pentru a contracara această carență a educației oficiale, este necesar să creăm centre inițiatice în linia marilor colegii ale antichității, pentru a reda viață învățăturilor Tradiției şi pentru a transforma cunoaşterea umană în ceva viu.

Pentru a realiza acest echilibru al valorilor trebuie deci să demistificăm ceea ce este fals şi să resacralizăm ceea ce e adevărat, deoarece aşa cum iubirea superioară nu poate exista fără respect, tot astfel, o permanentă repunere în discuție a oricărui subiect distruge aspectul sacru al adevărurilor profunde ale universului. Atunci când nu mai avem respect pentru adevăr pierdem şi iubirea, iar în cele din urmă credem că ştim, când de fapt nu mai înțelegem absolut nimic, deoarece rezonanța cu viața profundă a fenomenelor naturale a dispărut.

Trebuie să demistificăm ceea ce este fals. Ştiința modernă nu explică nimic. Ea permite doar prevederea înlănțuirile logice ale faptelor la nivelul unor experiențe limitate, deoarece atunci când ne îndepărtam de condițiile pur experimentale sunt necesare metode statistice aproximative. Din momentul în care aleatoriul este recunoscut de ştiința modernă ca fiind un factor imposibil de eliminat în întregime, realizăm că nici un adevăr ştiințific nu poate fi verificat decât în interiorul unui sistem limitat.

Astfel, odată cu Einstein, ştiința a enunțat celebrul principiu al relativității, adevărată metafizică a ştiinței, deoarece ipotezele relativității generalizate nu pot fi înțelese de ființa profană decât prin intermediul imaginilor comparative sau al simbolurilor matematice, elaborate într-un limbaj care reclamă un efort de imaginație şi de elevație care plasează cititorii deasupra percepțiilor imediate ale celor cinci simțuri. Situația se aseamănă cu aceea a efortului de înțelegere transcendentă depusă în vederea soluționării enigmelor Marii Opere. Lucrarea a fost scrisă în limbaj ermetic de alchimiştii dintotdeauna, care au înțeles prin trăire directă funcționarea secretă a universului şi care au afirmau, de altfel: “Noi nu scriem pentru voi, ci pentru noi.”

Ceea ce înseamnă două lucruri: în primul rând, că adevărata înțelegere nu poate fi transpusă în scris şi că fiecare trebuie să o descopere. În acest sens, nu putem iniția decât ființele inițiabile, care sunt decise să facă un efort personal pentru a înțelege, şi care posedă calitățile de sensibilitate şi inteligență necesare. În al doilea rând, aceasta înseamnă că ele au dobândit, prin experiență,

certitudinea că o parte a conştiinţei lor ar putea să existe dincolo de limitările spaţiului-timp.

Toate acestea pot părea utopice unui logician cu mintea limitată. Or, trebuie să manifestăm neîncredere faţă de procesul raţional al gândirii umane, deoarece punctul ei de plecare este întotdeauna o observaţie senzorială, care este pînă la urmă îndoielnică, ori o observaţie fondată pe bunul simţ, el însuşi subiect de îndoială, deoarece un astfel de simţ determină persoanele neavizate să creadă că Pământul este plat sau că două fire cu plumb sunt paralele, când în realitate ele se îndreaptă către centrul pământului, sau că un avion zboară în linie dreaptă, în timp ce, dacă luăm în considerare mişcările de rotaţie ale astrelor, toate liniile drepte sunt în realitate spirale.

Aceste observaţii trebuie să ne facă extrem de prudenţi, şi nu trebuie nicicând să uităm relativitatea imaginii universului pe care o construim cu simţurile noastre: între 6000 şi 8000 de angstromi pentru vibraţiile luminoase şi între 20000 şi 60000 de hertzi pentru vibraţiile sonore. De altfel ochiul primeşte o imagine răsturnată, care este modificată apoi de creier. Fenomenele aflate la baza ştiinţelor umane, care se străduiesc să le pună în legătură unele cu altele prin intermediul legilor, adică prin utilizarea unor raporturi calitative şi uneori cantitative, nu există decât în mintea noastră. Fiecare fenomen astfel descris are o cauză exterioară, însă este imposibil să susţinem existenţa unei identităţi între această cauză şi fenomenul care rezultă în noi înşine. Or, problema cauzelor depinde de sistemul de referinţă ales. Scara de observaţie este cea care creează fenomenul.

O lamă văzută cu ochiul liber este o linie dreaptă, în timp ce la scară microscopică linia este întreruptă. La nivel chimic, apar atomi de fier şi de carbon, în timp ce la o scară subatomică putem observa electroni aflaţi în permanentă mişcare. Imaginile de mai sus reprezintă acelaşi lucru, doar nivelul de observaţie variază. Din acest motiv, toate textele sacre exprimă în aceeaşi frază mai multe semnificaţii diferite, însă complementare, ale aceleiaşi realităţi. O fiinţă nu va putea să se apropie de cauza iniţială a unui fenomen decât în măsura în care conştiinţa sa va putea integra toate aspectele variate pe care le poate lua această cauză, din planul microscopic pînă în planul macroscopic.

Pentru a sesiza cu adevărat esenţa fenomenelor pe care le captăm în univers este necesar, în primul rând, să dispunem de cunoaşterea intelectuală a diferitelor aspecte pe care le poate avea o aceeaşi cauză, în funcţie de sistemul de referinţă folosit. În al doilea rând, trebuie să realizăm o sinteză instantanee a tuturor acestor aspecte, fapt care permite conştiinţei să depăşească limitările celor cinci simţuri, penetrând dincolo de toate aceste aspecte, în cauza lor originară care atinge viaţa universală şi prin urmare senzaţia subiectivă a propriei noastre existenţe. Astfel, toate fenomenele redevin, precum în ştiinţele din vechime, simboluri exprimând o faţetă a aceleiaşi cauze, pe care o putem numi viaţă, lumină, cuvânt sau Dumnezeu.

Am ajuns astfel să asociem cauza primordială cu viaţa universală, a cărei caracteristică primă este lupta împotriva entropiei. Or, toate ştiinţele moderne sunt fondate pe hazard, adică pe ipoteza unei dezordini absolute originare din care ar fi provenit, nu se ştie cum, armonia şi ordinea descoperite în fiecare zi de analizele şi confirmările savanţilor moderni. Conform acestui punct de vedere,

ordinea ar fi apărut din dezordine, din întâmplare. Este cel mai cunoscut exemplu a ceea ce am putea numi logică materialistă. Ar fi totuşi mai prudent să concepem natura, omul şi cauza primă într-un acelaşi cadru, care ar fi acela al conştiinţei absolute.

Pentru a estima puterea hazardului la justa sa valoare, vom lua ca exemplu probabilitatea de apariţie spontană a vieţii pe Pământ. Numărul de factori intervenind în această probabilitate este atât de mare încât suntem obligaţi pentru demonstraţie să restrângem calculul la probabilitatea apariţiei spontane a anumitor elemente ale vieţii cum ar fi marile molecule proteice. Să trecem peste toate calculele de probabilitate necesare pentru a ajunge la această concluzie şi să privim pur şi simplu rezultatul statistic. Dacă am lua în considerare doar factori întâmplători în formarea unei astfel de molecule, ar fi necesar un volum de substanţă care depăşeşte orice imaginaţie. Volumul ar fi echivalent cu acela al unei sfere cu o rază atât de mare încât ar fi necesari 10^{82} ani lumină pentru a acoperi distanţa, un volum mult mai mare decât întregul univers, în care constelaţiile cele mai îndepărtate, conform estimărilor ştiinţei actuale, sunt la o distanţă de $2x10^{15}$ ani lumină de noi. Ar trebui deci să ne imaginăm un volum de peste un sextilion de sextilioane de sextilioane de ori mai mare decât universul lui Einstein.

Mai mult, probabilitatea ca o singură moleculă de înaltă disimetrie să se formeze la întâmplare prin agitaţie termică este practic nulă, deoarece dacă ţinem cont de frecvenţa vibratorie a luminii - de aproximativ 500 de trilioane de vibraţii pe secundă pentru spectrul luminos vizibil - găsim că timpul necesar pentru a forma, în medie, o astfel de moleculă într-un volum material echivalând acela al globului terestru, este de aproximativ 10^{243} de miliarde de ani. Ştim, de altfel, că izotopii radioactivi ai Pământului au o existenţă cuprinsă între 2 până la 10 miliarde de ani, în funcţie de estimările diverşilor astronomi, şi că viaţa a apărut în urmă cu aproximativ un miliard de ani.

Să adăugăm la aceasta faptul că, pentru a forma un organ cum ar fi ochiul de exemplu, sunt necesare mii de mutaţii coordonate în timp şi că, prin urmare, cifrele precedente indicate pentru formarea unei singure molecule trebuie să fie multiplicate de miliarde de ori pentru formarea unui singur organ, şi încă de miliarde de ori pentru formarea unui organism viu complet. Putem concluziona liniştiţi că ateilor le este necesară multă credinţă pentru a crede în hazard. Sau poate, pur şi simplu, că este necesară multă rea credinţă pentru a nu recunoaşte existenţa unei conştiinţe imanente care susţine întreaga creaţie.

Aceste exemple ne arată că ştiinţa modernă, cu evoluţia sa către cercetările teoretice la nivelul principiilor fundamentale ale universului, precum şi prin crearea unor mijloace de investigare mai precise şi mai puternice, furnizează progresiv spiritelor iluminate de credinţă şi iubire, elemente din ce în ce mai pozitive pentru a sprijini şi dezvolta înţelegerea armoniei minunate a creaţiei.

Vom vorbi încă şi mai mult de chimie sau alchimie, de fizică sau de magie, de astronomie sau astrologie, de matematici sau de aritmozofie, de medicină sau taumaturgie, însă trebuie să ştim că toate aceste limbaje nu sunt decât cârje, deoarece cuvântul adevărului, lumina iubirii şi focul vieţii sunt dincolo de toate acestea.

Racordarea la adevăr

« Cu cât ştim mai mult, cu atât ne îndoim mai mult, însă cu cât înţelegem mai mult, cu atât suntem mai siguri. »

Conferinţă realizată la 14 noiembrie 1990

Reacţiile faţă de orice formulare pot fi rezumate în două poziţii principale: a crede sau a nu crede. Dacă ne îndoim, îi întoarcem spatele; în cazul în care credem, rămânem, integrăm formularea respectivă, fapt care determină anumite consecinţe. În orice moment, individul trebuie să ia poziţie în faţa a ceea ce i se prezintă: el i se alătură sau nu.

Dacă individul aderă, atunci toate părţile din el însuşi care rămân în urmă trebuie să fie eliminate, deoarece cea mai mare parte a naturii sale a luat decizia de a adera. Simpla decizie de a adera la o opinie va schimba deci echilibrul forţelor în interiorul individului. Ea va schimba raportul său cu ceea ce este deasupra lui, cu ceea ce este mai jos, raportul său cu ceea ce este în interiorul lui şi cu ceea ce este în exterior.

Dacă avem în interiorul nostru, ca într-un filigran, un adevăr potenţial, şi dacă acest adevăr ne este formulat din afară, în noi are loc o revelare şi o instalare a acestui adevăr. Astfel, se produce o ridicare a figurii noastre spre adecvarea cu adevărul perceput. Iar părţile din noi înşine care erau îngropate în pseudoadevăruri sau contraadevăruri, sunt obligate să se ridice pentru a se apropia de acest adevăr concretizat deodată. Se realizează o schimbare de nivel, deoarece acroşajul la adevărul nostru a crescut.

Aşa cum putem constata, coordonarea cu adevărul pe care îl transportăm în interiorul nostru în filigran nu poate fi întărită printr-o formulare strictă şi directă a adevărului respectiv dacă nu am fost pregătiţi să ne degajăm de zonele de contra-adevăr. Dacă ni se prezintă adevărul atunci când suntem încă foarte ataşaţi de forţe contrare, ridicarea acestora ne va rupe de întâlnirea cu adevărul nostru.

Formularea unui adevăr seamănă prin urmare cu judecata ultimă. Cei care sunt pregătiţi se integrează în acest adevăr cu uşurinţă şi bucurie, cei care nu sunt încă pregătiţi trăiesc tensiuni interioare, în timp ce alţii, care nu poartă acest adevăr în interiorul lor, pleacă. Această trecere de la un adevăr în filigran la un adevăr în continuitate reprezintă diferenţa între cunoaştere şi înţelegere.

A cunoaşte înseamnă "a te percepe": fiinţa se vede într-o imagine care îi este prezentată, şi care reprezintă reflectarea unei ştiinţe mai profunde, pe care o poartă în interior. Înseamnă a vedea ceva care se găseşte proiectat în exterior. Este o cunoaştere pe care o putem schimba, despre care putem vorbi. Spre deosebire de cunoaştere, înţelegerea este legată de *comprehensiune*: a lua cu sine, a asimila unui adevăr, a-l integra în sine. În privinţa unui adevăr în filigran, putem discuta despre el, putem fi pentru sau împotrivă, putem să îl menţinem undeva în exteriorul nostru. Dimpotrivă, adevărul înţeles este un adevăr racordat la interioritatea noastră.

Găsirea unui adevăr care corespunde interiorităţii noastre autentice reprezintă o percepţie pur internă; acest adevăr aflat în acord cu percepţia

interioară vine imediat să întărească adecvarea interiorității noastre cu întregul adevăr. Trebuie deci să măsurăm corect motivele care ne fac să acceptăm şi să integrăm atât de intens un adevăr.

Ne întrebăm, de altfel, de ce nu am avut acces la acest adevăr înainte ca el să fie formulat. De ce nu am putut avea acces singuri, cu aceeaşi intensitate? Toate acestea ne trimit înapoi la problema complexă pusă de racordarea unei ființe la programarea sa în fața forțelor deconexiunii. În realitate, atunci când un adevăr ne convine, acest lucru se întâmplă pentru că el face parte din programul nostru. Diferența între pseudoadevăruri şi adevăr este că un adevăr formulat o singură dată ne cucereşte imediat, în timp ce pseudoadevărurile sau contra-adevărurile, chiar repetate de o mie şi una de ori, nu ne vor convinge. Am constat aceasta în cazul doctrinelor totalitariste care supun individul la o spălare a creierului considerabilă: cu prima ocazie care li se oferă, ființele resping “adevărul” cu care au fost îndoctrinate.

Trebuie deci să ne gândim la pregătirea urmată de o ființă înainte ca ea să înregistreze un adevăr. A avut oare loc o intervenție din exterior pentru ca ea să se simtă în acord cu acest adevăr, sau evoluția interioară este cea care i-a permis accesul la senzația internă că este exact? În momentul în care ne “alăturăm” unui adevăr, încercăm senzația unei racordări şi unei colaborări a două sisteme care se aşteptau şi care, reunite deodată ca într-un puzzle, dau acces la o figură nouă care ne oferă o mai bună înțelegere. Accesul la un adevăr reprezintă prin urmare o adevărată joncțiune cosmică. Este o clipă de conştiință şi de energie care transcende greutatea corpului legat la gravitație, care ne-a întrerupt de programul nostru. Având acces la această clipă extraordinară de adecvare la adevăr, trecem de la îndoială la certitudine, deoarece cu cât ştim mai mult cu atât ne îndoim mai mult, în timp ce cu cât înțelegem mai mult cu atât suntem mai siguri.

Ştiința generează nenumărate discuții exterioare, iar dacă există mai multe argumente în favoarea îndoielii decât în favoarea certitudinii, sfârşim prin a ne îndoi şi mai mult. Înțelegerea, dimpotrivă, decurge dintr-o linie de percepție interioară; această linie face ca, în cazul unor posibile discuții, tot ceea ce nu face parte din această linie să fie eliminat, în timp ce tot ceea ce îi aparține să fie perfect integrat. Întâlnirea cu un adevăr care se integrează într-o comprehensiune este un factor important pentru unificarea individului.

Corpul nostru fizic poate fi utilizat de tot felul de figuri: figuri de tip superior, exterior şi inferior. Având de reglat probleme raportate deci la diferite nivele - superior, exterior si inferior - suntem asaltați în gestiunea acestui vehicul. Pe o planetă deconectată, pe o lume extrem de gravitațională, suntem de la început confruntați cu necesități sociale exterioare care impun: “Acesta este rolul vostru.” Obligațiile de acest fel ne obligă să dialogăm cu ele, deoarece şi acestea sunt adevăruri. A fi supus gravitației, a trebui să îți supraveghezi corpul pentru a nu cădea, a face față responsabilităților în cadrul societății sau familiei, etc., toate acestea sunt adevăruri extrem de coercitive. Ele se impun zilnic din cea mai fragedă copilărie. Însă în toate aceste schimburi, un singur sector este deficient: acela al adevărurilor care ne pot salva de acroşajele noastre exterioare şi inferioare. Ne lipsesc aceste adevăruri care ar contrabalansa tot ceea ce ne este impus.

Dacă suntem extrem de aspirați către inferior şi exterior, avem tendința de a ne separa de adevărul nostru interior. Avem foarte puțină forță, foarte puține şanse de a ne putea racorda la această figură. Ea ne-ar părea îndepărtată, precum un punct. Am distinge-o cu mare greutate. Pentru a putea avea acces la percepția, la legătura şi la integrarea acestui adevăr, trebuie să ne plasăm în condiții excepționale care sunt, de fapt, condiții normale. Trebuie să ne degajăm de acroşajele materiale inferioare prea puternice şi să ne recentralizăm față de toate exteriorizările mediului. Trebuie să ne reunim ca o cupă în aşteptarea întâlnirii cu acest adevăr.

Adevărul nu se impune; el soseşte în momentul în care suntem pregătiți. În cazul în care caliciul este pregătit şi noi suntem construiți pentru a-l primi, are loc o racordare şi o atingere a certitudinii, imediat ce picătura adevărului apare. În clipa în care realizăm puntea cu certitudinea, ne extragem din îndoială şi din hățişurile diavolului. Manifestul lui Lucifer avea la bază sădirea îndoielii în validitatea căii de întoarcere către o dimensiune superioară. În consecință, de fiecare dată când ajungem să ne acordăm la un adevăr prezentat ca apt de a provoca în noi ceva, în acea clipă excepțională de întîlnire a două părți din puzzle-ul programului nostru, noi controlăm ceva mai mult rebeliunea din noi datorită acestei senzații interne şi definitive a adevărului. Tot ceea ce este rebel în sistemul nostru este obligat să plece. Este o clipă deosebit de importantă de separare a subtilului de dens şi a densului de subtil.

De multe ori formularea unui adevăr, enunțată cu tărie, pare strictă unui sistem nesigur, care îşi pune întrebari, care se găseşte în căutarea unei certitudini. Doar în clipa în care am integrat această certitudine putem fi impregnați şi cu fermitate. Accesul la un adevăr trăit interior - şi deci la o certitudine – ne întăreşte fermitatea. “Fermitate” înseamnă atât “închidere” cât şi “voință”.

Accesul la un adevăr ne face să trecem de la buna voință la adevărata voință. Buna voința este disponibilă şi oarecum inertă. Ea aşteaptă să i se spună: “Fă aceasta”, şi se conformează. Însă adevărata voință caută adecvarea. Ea este în stare de trezie. Nu este doar disponibilă, ci devine prezentă pentru a realiza contractul. Ea nu devine disponibilă doar pentru a spune: “Fă din mine tot ceea ce doreşti.” Nu, ea se pregăteşte, se ridică până în locul în care este cu adevărat utilizabilă. Ea prezintă ceva corect. Problema bunăvoinței constă în faptul că trebuie acceptată aşa cum este. Chiar fiind un sistem decăzut, oribil şi deconectat, el trebuie acceptat. Bunăvoința îl impune.

Dimpotrivă, adevărata voință recunoaşte faptul că este de neacceptat în starea respectivă. Ea se transformă pentru a se prezenta în condiții exacte. Astfel, pentru a dobândi adevărata voință trebuie să ne acordăm la fermitate, la o fermitate interioară în primul rând. Trebuie să ne regăsim în condiții ce pot fi utilizate de către adevăr.

Acordul cu un adevăr implică acest demers interior special reprezentat de începerea unui proces de conformare. Adecvarea la un adevăr important, precum acela de a ne simți ataşați ineluctabil unei figuri, condiționează imediat realizarea unei linii de continuitate şi de fermitate, care generează o conformare precisă la condițiile indispensabile adevărului respectiv – acelea care pretind ca el să poată acționa în noi şi prin intermediul nostru. Când spunem: “Am o senzație interioară

atât de puternică față de acest adevăr, şi doresc atât de mult să mă integrez, însă nu ştiu cum să fac”, pur şi simplu răspunsul este următorul: “Măsoară elementele care te vor acorda la acel adevăr: ordinea, numărul, volumul şi greutatea.”

Ordinea reprezintă conformarea la arhitectura originară a lui *God*, cu un G precum în Geometru, ordine cosmică ineluctabilă care a existat înaintea noastră şi care va exista după noi, ordinea permanentă imanentă. Numărul se referă la toate adaptările interdimensionale între această ordine preexistentă oricărei figuri şi florilegiul de creaturi şi de creații care sunt proiectate dinspre intra-univers către extra-univers. Volumul este delimitarea spațială în interiorul căreia se va exercita libertatea specifică a creaturii. Greutatea este sistemul de acroşaj la putere, într-un sector al creației, la nivelul material şi formal.

Ordinea este un nivel intern atemporal. Numărul este etern temporal. Volumul este extern spațial. Greutatea este setern material. Dificultatea pentru noi, în calitate de creatură, va consta, prin urmare, în apropierea de o figură legată la ordine prin cifra exactă, adică cu o calitate psiho-animică precisă, care să fie integrabilă în ordine fără a crea nici cea mai mică perturbare. Această calitate animică precisă nu poate exista decât în cazul în care coarda vibrantă a sufletului nostru este ținută la nota justă, definindu-ne echilibrul de ființă creată.

În cazul unui instrument muzical, pentru a genera pe o coardă sunetul potrivit, nu trebuie nici să tragem prea tare, nici să o întindem cu o greutate prea mare. Această coardă trebuie să fie acordată de o greutate justă. Realizarea unei justeți în nota creaturii noastre depinde de transmutarea greutății care ne-a acroşat, astfel încât coarda să nu fie prea întinsă şi să se găsească într-un acord corect. Ea depinde, pe de altă parte, de o gestiune delicată a sistemului nostru pentru ca, atunci când emitem nota, să nu obținem o sonoritate grosieră şi distorsionată, neintegrabilă armoniei numerelor şi circuitelor superioare. Pornind de la această formulare, întrebările care trebuie puse sunt următoarele: “Cum să ne racordăm la ordine? Cum să ne racordăm la număr? Cum să tratăm volumul şi greutatea?”

Ordinea este ceea ce se găseşte deasupra noastră, iar înainte de a ne racorda la ordine prin număr suntem obligați să tratăm volumul şi greutatea. Ele se referă la corpul nostru fizic, la spațiul aflat în jur, precum şi la sistemele acroşate figurii noastre din punct de vedere social sau al potențialului de putere. Înainte de a începe o activitate energetică numerologică de călătorie către ordine, trebuie să ne racordăm volumul la dimensiunea de spațiu care permite o atingere armonioasă a corzii, fiind în acelaşi timp necesară o diminuare a greutății, astfel încât coarda să fie întinsă pe nota corectă.

Înțelegem astfel de ce, în armonia sferelor, coarda creaturii produce efectiv un sunet: la atingerea ei, între greutate şi ordine, are loc o circulație a energiei în direcția ordinii. Când coarda întinsă corect este utilizată de către creator, ea emite un sunet. Acest sunet poate avea însă diferite calități: el poate fi un grohăit grosolan, o emisie de ultrasunete, sau fraze, cuvinte, care ajung până la conştiința superioară. Totul depinde de modul în care conştiința abordează tensiunea propriei corzi.

Acest lucru este valabil atât pentru un individ cât şi pentru un grup. Dacă aceştia vor să se racordeze la ordine, trebuie să îşi pună în acord notele. Înainte

de a găsi nota medie a unui grup, trebuie să îi fi măsurat volumul şi greutatea. Când toate aceste elemente sunt reechilibrate pentru o intervenție personală, există posibilitatea racordării la ordine. Când un ansamblu de indivizi vrea să se apropie de o funcționare de energie numerică şi eterică racordabilă la ordine, grupul trebuie să facă bilanțul volumelor şi greutăților prezente. Apoi trebuie să ia decizii referitoare la gestiunea unei anumite greutăți şi a unui anumit volum. Cei care au mai puțin volum sau mai puțină greutate trebuie să intervină personal asupra acelora care au mai mult, pentru ca media generală să se transforme într-un număr acordabil la ordine.

OMUL ŞI NEMURITORUL

Joncțiunea Pământ - Cer

« Ceea ce limitează ființele umane este certitudinea de a fi instalate în maximum a ceea ce pot face, când de fapt acesta este, în general, un minimum.»

Conferință realizată la 23 iulie 1989

Existența noastră trebuie să se adapteze vieții universului şi vieții Pământului. Pentru aceasta, trebuie să ştim de unde venim, spre ce ne îndreptăm, şi cum putem ajunge acolo. Pentru a ne îndrepta într-o direcție, este nevoie în primul rând să avem un scop; trebuie apoi să ne cunoaştem originea şi să aflăm cum anume, prin ce fel de negociere, putem să ieşim.

Există prin urmare patru nivele care trebuie supravegheate.

La primul nivel putem determina spre ce anume ne vom îndrepta, eventual către Cer.

La al doilea nivel, concepem condițiile de acces la Cer: care este frontiera, ce fel de control avem asupra ei, ce condiții trebuie îndeplinite pentru a intra pe deplin conştienți într-o altă dimensiune, şi care este legislația conducând transferul.

La al treilea nivel, devenim conştienți că Pământul din care se pare că am provenit este un plan având propria sa legislație, care trebuie luată în considerare în jocul nostru existențial.

În sfârşit, la al patrulea nivel studiem Pământul, cu viața sa, istoria şi modul său de funcționare.

Pentru a înțelege mai bine raportul pe care îl întreținem cu Pământul trebuie să revenim la sursă şi să analizăm modul în care a fost creat. Într-un mediu solar extins şi pe cale de răcire, norii de praf stelar s-au amalgamat, au format asteroizi care s-au întâlnit de mii de ori, până când unul din ei, mai important, a început să atragă alții, dând naştere la mii de impacturi şi explozii. Progresiv, s-a constituit un centru energetic. Greutatea sedimentelor a apăsat asupra masei, care a creat un nucleu incandescent. Vaporii de apă conținuți în meteoriți au început să se condenseze şi s-au format oceanele.

Acest sistem avea la origine o importantă fortă de gravitație şi centralizare, pe planetoid având loc un proces alchimic special. Unele elemente provenite din mediul stelar s-au reconcentrat şi au construit un fel de *caput mortuum* bazat pe

elaborări alchimice interdimensionale, care au condus la apariția condensărilor de tipul asteroizilor şi meteoriților. Astfel, toate aceste relicve de elaborări energetice interdimensionale s-au concentrat într-un anumit loc pentru a constitui, în cele din urmă, în planul formal, o stare de condensare terminală, un fel de deşeu reprezentat de condensarea materială. Iar pe acest deşeu al tuturor elaborărilor energetice interdimensionale au loc încă un anumit număr de operațiuni complexe, deoarece în cadrul universului toate elementele sunt în legătură unele cu altele.

Ce constatăm pe acest sistem planetar? Se poate observa că greutatea sedimentelor şi rocilor provoacă aprinderea unui foc central şi, aşa cum ştim, focul este purificator. În această entitate care este Pământul are loc un dublu proces. În realitate, el este pe de o parte un loc de recepție a diverse sisteme care se plimbă în spațiu; pe de altă parte, în interiorul lui, datorită echilibrului universului, se aprinde un imens nucleu de curățare şi purificare. Putem concluziona că, dacă anumite sisteme sosesc din spațiu şi se reunesc pe acest nucleu energetic care este Pământul, paralel cu aprinderea unui foc purificator în interior, înseamnă că trebuie să existe în acelaşi timp, plecând de pe Pământ, un curent de sublimare rezultat din elaborarea şi purificarea efectuată în interiorul acestei entități.

Pe scurt, dacă examinăm legislația corespunzătoare entității Pământ, avem imaginea prezenței a două curente energetice: un curent de materializare şi de reconcentrare de meteoriți în direcția centrului gravitațional, şi un curent de sublimare, de eliberare a sistemelor care au fost purificate în nucleul intraterestru. Creaturile vor fi deci orientate către unul din aceşti doi curenți.

Într-adevăr, aflate deasupra regnului mineral, creaturile vegetale, animale şi umane se orientează în mod diferit. În cadrul regnului vegetal de exemplu, planta, care este verticală, are organele sexuale - reprezentate de floare - întoarse în sus. La animal, care se deplasează pe orizontală, sistemul sexual şi gura care asimilează hrana pământului se găsesc pe orizontală, în timp ce la ființa umană orificiul bucal este orientată în sus, iar organele sexuale în jos. Are loc o inversare față de regnul vegetal. Putem astfel considera că, în cadrul acestui regn intermediar, are loc o inversare a situației.

Se pare că ființa umană este un element specific, deoarece ridică pământul până în gura sa, elaborează ceva diferit în interiorul corpului ei, şi realizează excreția-meteorit în jos, către pământ. Floarea sa sexuală este îndreptată la rândul ei în jos, spre planul formal. Dacă ființa umană conține acest curent vertical descendent, trebuie să existe şi unul ascendent. Pământul dispune în interiorul său de un foc, iar ființa umană are floarea sa sexuală, care este un foc vital, chiar în mijlocul corpului.

În acest proces global planetar de funcționare, unele elemente sosesc din exterior, sunt tasate, se aprind la mijloc, se purifică şi degajă căldură. Acelaşi lucru se întâmplă cu ființa umană. Elementele sunt asimilate din exterior, de pe pământ, sub formă de alimente, apă şi aer. Ele sunt integrate, şi există un loc precis de elaborare a sintezei acestui circuit. Este organul sexual, focul vital care, dacă este tratat corect, poate degaja o energie de sublimare şi purificare. Pentru aceasta trebuie, evident, ca individul să fi realizat un acord cu planul cosmic,

către care vor fi dirijate forțele sublime provenite din procese de purificare intraterestră sau intracorporală.

Este motivul pentru care un individ poate fi animat foarte devreme de ideea de întoarcere către dimensiunea cosmică. El intră atunci într-o fază de evoluție transmutatoare, şi caută prin toate mijloacele posibile să frâneze procesul de ingestie de meteoriți. El trece printr-o anumită asceză şi încearcă să se controleze într-un mod sau altul. Dezvoltarea unui raport cu mediul îi permite să controleze orice intrare în corpul său şi să mențină un proces de filtrare a căderii meteoriților pe planeta sa-corp. În acelaşi timp, el este obligat să se ocupe de focul său interior, de activarea lui.

Această activare se manifestă foarte simplu. Organul sexual al bărbatului generează androsteroni, şi s-a constat că o injecție a acestora în corp coboară pragurile senzoriale, făcând ființa umană mai sensibilă la toate influxurile şi mărind corespunzător schimburile sale metabolice şi neuronice. Aceasta duce la intensificarea sistemului său de sinteză şi a posibilităților de a dobândi o nouă conştiință.

Controlul pierderii de androsteroni, mai exact controlul ejaculării, îi permite bărbatului să acumuleze androsteroni în sânge, ceea ce provoacă o coborâre corespunzătoare a pragurilor senzoriale, şi o intensificare a focului intern, existând astfel o mai mare sensibilitate energetică. Mişcările energetice atomico-moleculare sunt atunci mai rapide, deoarece căldura şi focul provin dintr-o accelerare a schimburilor specifice în cadrul unei substanțe. Intensificarea schimburilor creşte căldura vieții şi viața corpului, precum şi posibilitatea sa de acțiune mutantă asupra sistemelor condensate şi cristalizate.

Când toate aceste sisteme se reunesc, putem să ne facem o idee despre legislația sistemelor intermediare între Pământ şi Cer. În ceea ce priveşte legislația dinspre Pământ, este evident că ansamblul sistemului aflat în serviciul Pământului, circuitele oficiale, guvernele, poliția, armata, sistemele de educație, au în mare parte rolul de a determina ființele să acționeze în plan terestru, în sensul realizării unui anumit număr de elemente materiale. Are loc astfel elaborarea unei figuri sociale – leagănul-receptacul al entităților energetice şi cosmice, care se îndreaptă către Pământ pentru a realiza o acțiune în planul formal şi a participa la viața acestei mişcări terestre şi cosmice.

Din această perspectivă, putem considera că entitățile care se încarnează pe Terra au de făcut o experiență în lumea condensării. Întregul sistem este realizat pentru a conduce entitățile spirituale şi subtile către o stare de condensare mai mult sau mai puțin importantă. Legislația Pământului este realizată în aşa fel încât meteoriții spirituali şi energetici atraşi în direcția sa sunt supuşi condițiilor de condensare care le permit o adaptare eficientă în plan terestru. Acesta este curentul de materializare.

Cu cât suntem mai apropiați de Pământ, cu atât acest curent este mai important. De aceea, societatea luată în ansamblu, organismele sociale şi puterile corespunzătoare se concentrează asupra forței de materializare şi de construcție a figurilor care permit indivizilor să se materializeze.

Elaborarea internă a Pământului provoacă însă şi o sublimare progresivă a unor circuite. Pe o planetă conectată există un echilibru între forțele condensării şi forțele sublimării. Dar dacă, din motive interdimensionale, s-a produs

deconectarea unei planete sau a unor elemente aflate chiar dincolo de această planetă, forţele de deconexiune riscă să devină mai importante decât forţele de sublimare. În acest caz, fiinţele aflate într-o fază de materializare a ciclului lor evolutiv nu vor suferi prea mult, deoarece ansamblul sistemului se îndreaptă în sensul programului lor.

Dimpotrivă, cei care sunt destinaţi să ia calea întoarcerii, cei care s-au purificat suficient pentru a se putea elibera treptat de atracţia gravitaţională şi a putea intra într-o lume a energiei, vor avea dificultăţi importante în extragerea din câmpul gravitaţional, deoarece ei pornesc, la fel ca toată lumea, cu un sistem condensat, fiind obligaţi să îl sublimeze timp de ani la rând, înainte de traversa limitele de materializare prevăzute pentru o deplasare în sensul gravitaţiei.

Este o cale care rămâne excepţională, aproape individuală. Ea poate fi totuşi realizată şi într-un grup restrâns, deoarece dacă gruparea devine prea mare, legea cantităţii şi a materializării acţionează imediat. Acest lucru se produce în cadrul marilor religii, unde anumite personaje se ridică în calitate de sfinţi - sau de fiinţe care realizează contactul care le corespunde. Cum însă în respectivele religii marea masă a indivizilor este angrenată în materializarea şi menţinerea figurilor de întâlnire cu Pământul şi a condensării, este foarte greu să se vorbească despre purificare, înălţare, adevăr şi conştiinţă cosmică. De obicei, fiinţele branşate pe un astfel de semnal de întoarcere se retrag din lume, intră într-o mănăstire şi nu ţin discursuri în emisiuni televizate sau radiodifuzate.

Cum am văzut mai sus, există patru nivele: Cerul, frontiera Cerului, frontiera Pământului şi Pământul.

Funcţionarea de bază a corpului nostru corespunde Pământului. Am văzut că legislaţia lui comportă posibilitatea amenajării anumitor căi de trecere bine delimitate pentru întoarcere, exact aşa cum se întâmplă sub scoarţa terestră. Întreaga scoarţă terestră este închisă, având însă câteva căi de curgere pe care le numim vulcani, pe unde iese magmă. Anumite sisteme subtile pot astfel să se degajeze şi să urce la Cer, deoarece sunt suficient de purificate după “călătoria lor în infernuri”.

În existenţa umană nu trebuie să ne facem iluzii: dacă ne abandonăm gravitaţiei, dacă ne lăsăm organismul, care dispune de o dimensiune interioară verticalizabilă, să se inverseze şi să se înrădăcineze progresiv, devenim puţin câte puţin un fel de plantă înrădăcinată, lipsită de putinţa de a-şi lua zborul în afara planului terestru. Dacă ne acumulăm comorile şi tuberculii sub pământ, vom fi obligaţi să revenim acolo unde se găseşte sistemul nostru de acroşaj.

Natura umană are posibilitatea de a inversa această situaţie, făcând astfel ca floarea sa formală, sexuală, să poată fi transmutată în floare subtilă, în chakra coronală, *Sahasrara.* Această transmutare se poate realiza în interiorul fiinţei umane datorită scânteii de conştiinţă individuală pe care o are în interior, şi prin raportul cu spiritul divin. Din vehiculul carnal, împrumutat de Pământ şi supus legislaţiei sale, va fi reconstruit un alt sistem, o altă plantă, care să nu mai fie formală, ci să atingă calitatea corpului de glorie.

Evident că operaţiunea la care ne-am referit nu se poate realiza în orice mediu. Dacă un individ are forţa de a o face el însuşi, trebuie să măsoare corect ceea ce este capabil să declanşeze în alţii, deoarece, în general, forţa şi legislaţia

de materializare care domnesc pe acest Pământ i se vor opune cu mare repeziciune.

El va trebui să învețe să negocieze cu această forță de materializare, care îi va spune: “De acord, te vei degaja de acest sistem gravitațional care este istoria ta individuală. Să admitem că eşti atras, inspirat de raza întoarcerii către Tată. Însă fii atent, deoarece chiar dacă tu eşti atins de această rază, alții nu sunt! Unii sunt atraşi de raza de gravitație a Mamei, şi nu se interesează decât de aceasta. Ceea ce faci tu se opune lucrurilor pe care vor ei să le facă. Or, ei sunt utili, deoarece construiesc locuințe, spitale, şi fabrică tot felul de lucruri pentru ca această planetă să fie un loc de experiență corespunzător. Dacă te îndrepți împotriva acestui sistem, vei avea multe dificultăți, cu atât mai mult cu cât marea majoritate a societății construieşte leagăne-receptacul pentru meteoriții individuali care trebuie să îşi facă experiența pe această lume.”

Aceasta înseamnă că individul care doreşte cu adevărat să iasă din curentul gravitațional trebuie să dispună de o voință incredibilă pentru a putea depăşi toate etapele şi a păstra contactul. Mai întâi, el trebuie să stabilească acest contact, apoi să îl păstreze prin utilizarea dimensiunii sale spirituale superioare.

Tot astfel, va trebui să fie atent ca, dincolo de un anume nivel, să nu mai facă nici măcar un pas în jos dacă nu a făcut unul în sus. Aceasta înseamnă că el nu se poate înălța spiritual şi energetic dacă nu este în măsură să materializeze ceva, deoarece legislația Pământului reclamă materializarea; este un element care trebuie oferit în schimb Pământului.

Cerul ne lansează întotdeauna un apel. El ne trimite profeți şi mesageri pentru a ne spune: “Dacă aveți suficientă forță de întoarcere în voi, încercați să treceți frontiera de materializare şi vă veți regăsi într-o legislație a sublimării, a resurecției, a izbăvirii.”

În limba engleză, *redemption* înseamnă “reglare”, ceea ce înseamnă că la un moment dat se intră în legislația reglării conturilor şi se pune problema: “Unde ați ajuns cu reglarea conturilor voastre?”

Am coborât pe o lume gravitațională în urma a tot felul de operațiuni realizat pe alte planete, în alte dimensiuni, sau poate inclusiv pe aceasta, dacă suntem localnici… Am venit aici pentru a comprima un anumit *caput mortuum* şi pentru a-l aprinde într-un foc purificator.

În acest caz, prima problemă a frontierei cosmosului este: “Unde ați ajuns cu reglarea conturilor voastre?” Ați comprimat întreaga trenă de figuri provenind din trecut, folosindu-vă de contactul cu acest Pământ gravitațional? Ați aprins un foc? Ați reconcentrat suficient întreaga trenă până în punctul în care s-a aprins şi s-a produs energie stelară? Sau ați intrat pur şi simplu în acest sistem, lăsându-vă trena răspândită pretutindeni şi amestecată cu de toate? Ați adunat oare cu ardoare sistemele care trenau în urma voastră? Le-ați reconcentrat pentru a realiza o sferă de energie aproape explozivă?

Dacă realizăm o astfel de sferă, nu trebuie să credem într-o posibilă întoarcere la Cer decât în măsura în care canalizăm concentrarea de energie pe care am declanşat-o. De unde şi proba foarte delicată ce constă în reconcentrarea deşeurilor trecutului nostru, transformarea lor într-o sferă de foc, şi încercarea de canalizare până în planul sublimării şi al conştiinței.

Când am reuşit să reconcentrăm o bună parte a acestor deşeuri, când le-am transformat într-un sistem aprins, trebuie să ne îndreptăm atenția asupra rachetelor. Odată ce am concentrat praful într-un anumit loc şi l-am aprins, racheta decolează. Trebuie, evident, ca aparatul să fie suficient de solid pentru a suporta explozia, şi atunci racheta se va ridica automat către câmpurile sublimării.

Ce vom fi întrebați la frontiera cosmosului? Unde este ura voastră? Ați reuşit utilizarea ei corectă? Ați ajuns să o controlați? Ajungeți să o puneți într-un sistem laser bine delimitat fără să îi jenați pe ceilalți, fără a deborda, fără a deranja pe toată lumea?

Întrebarea fundamentală este dacă suntem un gestionar precis al urii, dacă ştim să ne controlăm emisia de ură. Există tot felul de modalități de a emite. De exemplu, un bec electric care îşi răspândeşte lumina în toate direcțiile reprezintă un stadiu puțin controlat al emisiei.

Laserul reprezintă al doilea stadiu. Lumina este, în acest caz, polarizată rectiliniu. Focalizarea este foarte netă, însă şi această lumină laser se răspândeşte, iar dacă intră în contact cu ochii, produce durere.

În al treilea stadiu, se trimite o rază laser care poate fi oprita. Lumina este concentrată, ea pleacă dintr-un punct şi se opreşte în altul. Acesta este mesajul adus de anumiți extratereştri, care emit din navele lor raze trunchiate, care pot fi calificate mai degrabă drept controlate, deoarece ele pornesc şi se opresc într-un loc precis.

Lumina difuză este o stare feminină. Pentru a ajunge la una mai puțin difuză este necesară transformarea ei în laser, printr-o acțiune masculină. Odată ce am reuşit producerea unei raze laser, putem să ne controlăm raza, fapt care echivalează cu o injaculare.

Dacă au supraviețuit greutăților legislației Pământului, cei care vor să revină la Cer sunt obligați să se conformeze legislației Cerului. Poarta este îngustă; acest lucru a fost menționat întotdeauna. Ea permite doar trecerea unei raze laser. Aceasta fapt se referă la legislația Pământului; pentru o conformare la legislația Cerului trebuie ca, în plus, raza să fie controlată.

În cazul în care confederația sintetică unitară ne comunică: “Vei emite această putere laser asupra acestei figuri,” trebuie, în primul rând, să ne putem emite raza laser şi să dispunem de energie. În al doilea rând, trebuie să fim precişi, şi să nu emitem nici în jurul acestei figuri, nici dincolo de ea.

Slăbiciunea ființei umane este, dintr-un anumit punct de vedere, emotivitatea sa necoordonată. Ea se ambalează. Acesta este motivul pentru care călătoria îi este interzisă. Atâta timp cât suntem un asemenea sistem, nu vom intra niciodată în împărăția Cerurilor, deoarece suntem periculoşi. Acest lucru este valabil atât pentru mintea hipertrofiată şi delirantă, cât şi pentru afectivitatea, sexualitatea şi creațiile materiale de acest tip.

Trebuie să revenim în cadrul ordinii. Putem atunci iniția un dialog precis cu cei aflați deasupra. Chiar dacă acest lucru se produce, nu suntem pe deplin eliberați, deoarece ne găsim încă într-o stare condensată; cu toate acestea, se crează o legătură. Ei ne informează. Aceasta nu înseamnă că nu vom mai trece prin evenimente cumplite şi extrem de dure, însă în măsura în care ne aflăm în

contact cu conştiinţa, trăim aceste probe mai mult în zona energiei decât în lumea formei.

Cei aflaţi foarte departe de conştiinţă trec prin probe formale, pe când cei care se găsesc mai aproape de conştiinţă le suportă energetic. Când observăm că experienţele riscă să fie prea formale, trebuie să încercăm să ne degajăm de ele, să ne desprindem, şi să ne replasăm într-un plan în care probele vor avea caracteristici energetice. În planul formal, energiile sunt acroşate unei structuri specifice, în timp ce în planul energetic există o mai mare fluiditate, o mai mare plasticitate, fiind prin urmare posibilă eliberarea de ele.

Dacă suntem o Lună, reprezentăm un nucleu al reflectării şi nu unul al purificării. O fiinţă care nu dispune de un foc interior, care nu a aprins interiorul pentru a se purifica, este o Lună. Ea reflectă lucrurile, însă nu este sediul unei transmutări; în interiorul ei nu poate exista un curent de energie eliberator.

Cum să aprindem un foc în interiorul unei creaturi? Când o fiinţă controlează sedimentele care sunt în jurul ei şi când ansamblul acestor sedimente dobândeşte o anumită greutate, are loc o aprindere în interiorul sistemului respectiv. Dacă, la început, forţa noastră de centralizare nu este capabilă să acumuleze în jurul nostru o greutate suficientă pentru a ne aprinde, nu putem fi sediul forţelor de purificare şi de sublimare.

Atâta timp cât gravităm în jurul unei planete, nu suntem decât o Lună. Atunci când declanşăm un sistem care regrupează în jurul nostru presiunea necesară pentru a aprinde capătul de planetoid pe care îl reprezentăm, trăim o tensiune, suntem încordaţi la maximum. Tocmai această situaţie excepţională ne face capabili de purificarea sistemului. Dacă ne aflăm în situaţia satelitului, nu ne putem sublima interiorul circuitului, şi nici trena karmică. Rămânem astfel un meteorit gravitaţional legat la o planetă.

Ieşirea din acest plan poate să se efectueze în mai multe feluri:

Dacă suntem o linie de sublimare importantă, cu mai multe etaje deschise faţă de alte dimensiuni, suntem primiţi de planurile superioare la ieşirea din planul terestru.

Dacă sistemul gravitaţional pe care îl avem sub noi nu ne permite să ne ridicăm dincolo de o anumită înălţime, rămânem în zone intermediare. Nu putem intra în sistemele mai elevate, fiind prin urmare în aşteptarea unei ”reintroduceri”, cu speranţa că aceasta nu va fi prea rea. Ea se va găsi întotdeauna la mijlocul drumului, între ceea ce avem deasupra şi ceea ce avem dedesubt.

Dacă există prea multe semnături în partea de jos, nu putem spera să dispunem de un timp de repaus în planurile subtile, fiind reaspiraţi imediat în sistemul încarnării. Acceptăm atunci orice încarnare, chiar şi una decăzută, pe care nimeni nu o vrea. Reluăm imediat un sistem în acest plan terestru. Iar dacă masa noastră gravitaţională ne-a făcut să coborâm în zone foarte profunde, nu avem nici măcar posibilitatea de a utiliza un organism normal. Intram în sisteme a căror elaborare nu a fost încă terminată, intrăm în acest plan cu un organism deformat sau aflat chiar la limita infraumanului.

De ce există astfel de elemente pe acest plan? Examenul dat în timpul stării de încarnare, adică în timpul zilei, este foarte important, deoarece, aşa cum se spune în Biblie: “Trebuie să se lucreze atâta timp cât este zi, deoarece nimeni nu

poate lucra cât timp este noapte.” Putem să ne odihnim asezați pe greutățile trecutului nostru, pe tot ceea ce am acumulat în partea de jos; însă dacă nu ne aprindem circuitul, dacă nu contrabalansăm forța gravitației cu forța sublimării, sau dacă nu o facem corect, intens, atunci la plecarea din acest plan vom dispune de comorile trecutului, sau mai degrabă ele vor dispune de noi, deoarece ne vom întoarce întotdeauna acolo unde se găseşte comoara noastră. Şi acest lucru a fost precizat.

Prin urmare, dacă ne aflăm într-o situație lunară, să nu ne facem prea multe iluzii. Să nu ne lăsăm legănați de vise, deoarece e inutil să deținem doar informații, fără să şi acționăm. Riscăm chiar să ne încărcăm karmic, dacă nu punem în aplicare informațiile primite sau dacă nu le folosim corect, deoarece ni se cere să înmulțim talantul şi să fructificăm talentul care ni s-a dat.

Ființele care primesc informații şi care dispun de o învățătură trebuie să realizeze cu adevărat ceva pozitiv şi înălțător, în loc să se întoarcă la egoismul lor radical, netratând figurile care ar permite realizarea unei sublimări nu numai personale, ci şi a mediului de care sunt răspunzătoare.

Dacă vrem să trecem la un alt nivel, în legislația Pământului, nu trebuie să uităm prețul trecerii. Trebuie să-l plătim, căci e necesar să creăm lucrări materiale prin propriul nostru efort de gestiune şi de control, astfel încât, la ieşirea noastră din acest plan, entitatea Pământ să nu fie lezată. Trebuie să lăsăm entităților care vor ajunge în această lume ceva funcțional, pentru a le facilita experiența de materializare. Să favorizăm materializarea sistemelor care vin să trăiască o experiență sau o fază de purificare în această lume de încercări.

Dacă nu pregătim acest leagăn, dacă trăim precum păsările legănându-se pe o ramură, crezând că vom evolua pentru că nu ne-am atins de nimic şi nu am făcut nimic, nici bine nici rău, dacă trăim iluzia că acest lucru va fi suficient, nu avem nici o şansă să trecem poarta. Să nu uităm ceea ce a spus Christos: “Îi voi vărsa din gura mea pe cei călduți.” Evident că persoana care începe şi renunță la ceea ce a angajat nu va fi neapărat extrem de bine primită. Totuşi, cel care încearcă mai are o şansă de a pierde şi una de a câştiga, pe când ființa care nu va încerca nimic nu are nici o şansă să facă trecerea. Cei călduți nu au nici o şansă, iar cei care încep au o şansă din două. Nu este uşor, însă avem totuşi o şansă din două. Prin urmare, trebuie să profităm din plin de toate ocaziile oferite.

De la intra-univers la extra-univers

« Pentru a reveni trebuie să reunim toate părțile din sine ieşite din Dumnezeu. »

Conferință realizată la 3 iunie 1987

Creatura umană este unul din elementele care contribuie la echilibrul energetic al universului exterior. Universul exterior este învelişul unui univers interior energetic şi structural. Accesul la acest univers interior se realizează printr-o întâlnire concentrată dintre voință şi emoție. Orice existență umană se dezvoltă deci în cadrul unei tensiuni între un univers exprimat, explicit, şi un univers implicit. De-a lungul întregii sale vieți, individul este în căutarea unui

echilibru între atracţia formelor şi comunicarea cu interioritatea sa sensibilă şi conştientă.

Dacă studiem jocul energiilor care se efectuează pe parcursul vieţii unei fiinţe, vedem că la început ea este fascinată de o lume a formelor asemănătoare cu lumea sa energetică. De exemplu, atunci când se alătură unei alte fiinţe, unei femei sau unui bărbat, partenerul respectiv reprezintă o matrice a formei aflată în rezonanţă cu câmpul său energetic intern. Individul resimte o atracţie foarte puternică, iar experienţa pe care o angajează cu această formă îi permite să sesizeze diferenţa între dimensiunea sa energetică internă şi lumea gravitaţională a reflectărilor exterioare. Acest joc poate dura ani de zile. Anumite fiinţe pot chiar să nu părăsească niciodată această iluzie a reflexiei şi să rămână acroşate la lumea formală. Ele vorbesc atunci de sufletul-soră. Această reflectare este un suflet-soră, desigur, însă nu este adevăratul suflet-soră, deoarece sufletul aparţine părţii lăuntrice a fiinţei şi nu există în afară, alături de ea.

Observăm deci că atunci când un individ se îndepărtează prea mult de linia sa internă, spirituală, animică, vitală şi substanţială, el se proiectează în întâlnirea cu un sistem formal care poate corespunde, pentru o clipă, în mod fascinant cu sistemul său energetic. Această experienţă este însă tranzitorie, în primul rând pentru că sistemul formal este muritor, şi apoi datorită faptului că dimensiunea spirituală intrinsecă fiinţei nu poate lăsa creatura să urmeze un proces de exteriorizare în universul muritor exterior.

Sistemul spiritual şi energetic fundamental al fiinţei creează atunci situaţii care deteriorează progresiv relaţia cu sistemul formal exterior, deoarece dimensiunea superioară nu va putea integra fiinţa în universul interior dacă o parte prea mare a energiei sale interne este deportată către o formă exterioară.

Când individul este tânăr, el are dificultăţi majore în a sesiza acest joc, deoarece pulsiunile sale vitale şi energetice sunt mai puternice decât structura sa mentală şi spirituală, iar rezervele sale de puteri subiacente încearcă să treacă deasupra. Ele părăsesc starea lor de compresie şi tind să se ridice în planul etern intermediar extrem de exploziv, fapt care face ca aceste forţe să fie deportate spre exterior în loc să fie transferate către o dimensiune superioară.

Chiar dacă individul devine conştient de această situaţie, el nu este încă la adăpost de tentaţia reflexiilor; totuşi, are posibilitatea de a gândi. El constată că atunci când reflectarea formală exterioară corespunde cu sistemul său subtil intern – cu un animus pentru o femeie şi o anima pentru un bărbat - riscă să fie extrem de angajat într-o deviere în afara universului interior, către universul exterior, până când se instalează în cele din urmă în lumea exterioară pentru a genera alte forme. Individul este astfel supus riscului de a-şi vedea toate energiile deportate către universul exterior, făcând astfel călătoria de întoarcere în direcţia universului interior extrem de dificilă.

Dacă sistemul spiritual şi energetic al fiinţei este important, ea refuză această situaţie. Asistăm atunci la o experienţă brutală de suprimare a reflexiei exterioare prin boală, accident sau separări diverse. Dacă sistemul interior nu este suficient de puternic, se poate produce o angajare totală a fiinţei, pentru întreaga sa viaţă, într-o instalare formală satisfăcătoare la nivel orizontal uman, dar care riscă să neutralizeze anumite transferuri ale fiinţei între inferior, interior

şi superior. Proiectată într-o experienţă exterioară, fiinţa pierde astfel treptat contactul cu dimensiunea sa interioară şi superioară.

Este evident că reconcentrarea pe o axă inferior-interior-superior pune fiinţa în tensiune faţă de etalarea realizată în lumea exterioară. Întâlnirea cu o formă şi proiecţiile asupra ei pot oferi, prin contrast, o impresie de repaus şi de lejeritate. Pentru fiinţele care au menţinut un anumit timp o axă internă de joncţiune cu dimensiunea lor spirituală, şi care întâlnesc deodată o reflectare a animusului sau animei lor, o astfel de tentaţie spre ceea ce pare a fi mai uşor este importantă.

Dar dacă o fiinţă este cu adevărat conectată la spiritul superior, şi dacă ţine să îşi finalizeze programul de acces la nemurire, trebuie să treacă printr-un proces fundamental de conştientizare. Examinând desfăşurarea întregii sale vieţi, ea constată că a întâlnit fiinţe care corespundeau exact unor linii energetice inerente psihismului sau spiritualităţii sale. În cele din urmă, după încheierea experienţelor, realizează însă că aceste semnături externe aflate în relaţie cu liniile sale de forţă interne au condus-o pe căi fără ieşire, uneori catastrofale şi limitate. Individul ajunge astfel să realizeze faptul că propriu său sistem energetic şi spiritual doreşte să îl reintegreze în mod absolut, şi va face totul pentru a neutraliza aceste forme exterioare care reprezintă capcane şi atracţii ale universului exterior, separând creatura de universul interior.

O asemenea persoană trebuie să găsească soluţii la această stare de îndepărtare şi de tensiune între universul vibrant interior şi universul gravitaţional şi formal exterior. Trebuie să îşi dea seama, pe de o parte, că repatrierea tuturor rezonanţelor cu universul exterior, care este un câmp de multiplicare extrem de întins, îi cere să rezolve problema acestei atracţii precise, care este prezentă întotdeauna în viaţă sub forme diverse, deoarece corespunde energiei sale interne. Pe de altă parte, dacă destinul o pune în situaţia de a rupe această atracţie specifică, ea va avea de întâmpinat şi de rezolvat o altă situaţie: trebuie să sintetizeze toate elementele de atracţie ale universului exterior care îi corespund, înainte de a putea reveni într-un univers energetic, spiritual şi interior.

Acest tip de tensiune energetică este importantă în viaţa individului mai ales între douăzeci şi patruzeci de ani. Fiinţa interioară trebuie să afle modul în care va face întoarcerea de la interior către exterior şi de la exterior spre interior. Dacă fiinţa rămâne întotdeauna în contact cu interiorul, ea trebuie să facă astfel încât exteriorul să fie cel care vine către ea. Dacă nu reuşeşte acest lucru şi este derivată de circuitul exterior, lucrurile se vor îndrepta progresiv în direcţia infinitului, şi ea se poate pierde într-o răspândire infinită.

La un moment dat, fiinţa trebuie să se hotărască să revină în interior şi să îşi controleze sistemul din interior. Ea trebuie să îşi stăpânescă tendinţa de a ejacula mereu în direcţia infinitului exterior sau a abisului aflat dedesubt. Dacă nu se hotărăşte, atunci va fi aspirată treptat de universul exterior şi material, pierzând din ce în ce mai mult contactul spiritual şi energetic cu universul implicit. Astfel, în cazul în care nu ajunge să reflecteze, ea se va găsi, într-un anumit moment al vieţii, pusă în faţa tuturor atracţiilor şi capcanelor posibile şi imaginabile ale universului exterior.

Natura dispune permanent de factori de echilibru. Atunci când tragem prea mult de o parte, anumite sisteme inerţiale trag de cealaltă parte. Din momentul în care tragem un individ din exterior către interior pentru a-l ridica energetic şi spiritual, putem fi siguri că vom întâlni rezistenţe care îl împiedică să urmeze acest impuls. De aceea, străduinţa de a orienta fiinţele spre o cale a înălţării lor poate pune probleme extrem de delicate.

La început, efortul realizat în evoluţia unei fiinţe se adresează celor cinci simţuri, conştiinţei sale cerebrale şi funcţionării realului, raţiunii, şi uneori sensibilităţii. Într-o primă etapă, influenţa pe care o vom avea asupra acestei naturi se va face mult prin exterior. Treptat, pe măsura evoluţiei percepţiilor interne ale acestei fiinţe, se va naşte posibilitatea de a comunica prin interior cu ea. Doar atunci ea va putea să se trezească şi să înţeleagă lucrurile din interior.

A oferi unei fiinţe posibilitatea de a se angaja pe o cale de evoluţie reprezintă prin urmare, la început, un act exterior; ne găsim, în consecinţă, pe cale de a bloca forţele de rezistenţă care împiedică această fiinţă să atingă o zonă intermediară. În această zonă, odată cu trezirea sensibilităţii şi conştiinţei sale interne, ea îşi poate lua în propriile mâini evoluţia, şi poate începe să regleze prin propria decizie problema atracţiei sale gravitaţionale. Acest lucru cere mult timp.

Crearea unei fiinţe adulte şi majore necesită, din punct de vedere legal, un interval de optsprezece ani. În ceea ce priveşte evoluţia spirituală, sunt necesari, cu siguranţă, mult mai mult de doi sau trei ani pentru a ajunge la majorat. Astfel, persoanele care au urmat o evoluţie spirituală timp de opt sau zece ani nu au decât o maturitate spirituală de opt până la zece ani. Ele pot suporta încă influenţe teribile şi pot fi deviate complet de pe calea lor de angajare chiar după mulţi ani de muncă într-o direcţie internă.

O fiinţă nu este fiabilă în angajarea sa spirituală decât din clipa în care ea este suficient de matură pentru a se ocupa de alte persoane. Or, un copil de şapte sau opt ani este destul de slab pentru a putea să se ocupe de alţii. El întreprinde acţiuni imediate, dar nu şi unele care ţin de o învăţătură filozofică mai extinsă. Când un individ începe să se ocupe de alţii, se va găsi permanent într-o situaţie delicată.

Într-o primă etapă, el trebuie să îi scoată din zona în care riscă să rămână întreaga viaţă dacă nu sunt eliberaţi. Rămânând acolo, nu pot deveni conştienţi de nimic altceva. Este zona pe care o putem numi "câmpul materiei" - *mater*, Mama - în a cărei parte inferioară se găseşte planul limită al retopirii[1] şi al damnaţilor. Dacă lăsăm aceste fiinţe în zona inferioară, fără a le da învăţături energetice şi spirituale, ele riscă să rămână în partea de jos.

A doua etapă se referă personal la fiinţa respectivă: originea sa familială, istoria sa specifică, trecutul ei, caracteristicile sale umane. Indivizii trebuie să traverseze tot acest univers pentru a se ridica la al treilea nivel, acela al contactului cu dimensiunile superioare. Acestea nu intervin în existenţa unei fiinţe umane decât dacă ea ajunge, printr-un efort considerabil, până la frontieră şi rămâne neîncetat în contact cu acest nivel.

---

[1] *Retopire: disoluţia unei structuri şi întoarcerea într-un câmp primordial pentru o reutilizare sub o altă formă.*

Cel care învață alte creaturi se găseşte deci adesea într-o poziție delicată față de intervenția sa în viața lor. Un învățător trebuie întotdeauna să rămână în contact cu dimensiunea spirituală a Tatălui. El călătoreşte prin câmpul Tatălui - câmpul principiului, până la limita universului Fiului - câmpul legilor. Uneori poate face o scurtă călătorie în interiorul câmpului în care guvernează legile Fiului, însă fără a depăşi o anumită limită, deoarece altfel coboară din universul Tatălui în continuumul Fiului.

În acest continuum al Fiului întâlnim problema specific-umană a ființei îndrumate de un ghid. Trebuie ca discipolul să ştie că acest ghid nu va putea interveni în reglarea existenței sale, a vieții sale umane; ucenicul trebuie să soluționeze singur problema propriei creaturi, a trecutului său personal şi a originilor sale familiale. Soluționarea acestor probleme are loc până la limita universului Fiului. Dincolo de această limită, el ar întâlni forțe care depăşesc complet ființa umană.

Aceste forțe subumane reprezintă rădăcinile creaturii, coeziunea condensării sale, atracția gravitațională, *nahash*-ul profund. Ele constituie pentru ființa umană un risc fundamental, pe care nu îl poate aborda decât dacă menține fără încetare un contact cu dimensiunea sa de conştiință supraumană. Această legătură nu se poate face decât dacă persoana respectivă este foarte puternică la nivel mental, energetic, psihic şi vital, şi dacă ea dispune de mijloace pentru a se menține într-o situație protejată. Doar astfel va putea aborda această zonă subumană. Totul se plăteşte, iar încărcăturile materiale reprezintă o greutate foarte greu de asumat.

Reglementarea acestor dimensiuni subumane reclamă individului o restrângere şi un control foarte specifice în zona intermediară umană, în care nu trebuie să aibă loc nici o expansiune necoordonată de afectivitate delirantă, nici o ejaculare nemăsurată a vitalității. Zona intermediară umană trebuie să rămână extrem de coerentă, dacă dorim continuitatea între contactul cu o dimensiune superioară supraumană şi efortul de soluționare a rădăcinilor subumane, care mențin baza coeziunii de formalizare a ființei şi acroşajul ei în universul exterior explicit.

Universul interior implicit are un tip de funcționare care depăşeşte toate concepțiile raționale exterioare ale universului explicit spațio-temporal. În cel implicit se găseşte lumea vibrală din care au provenit formele. Este o lume care se aseamănă cu continuumul asupra căruia acționează gravitația. Dacă nu există nici un obiect, avem un plan uniform. Imediat ce apare un obiect, continumul gravitației se modifică, se curbează şi formează un gol. Acesta este modul în care apare gravitația.

Acelaşi lucru se întâmplă şi în lumea formelor. Atâta timp cât nu există o formă, continuitatea lumii energetice cu universul implicit se menține. Când este creată o formă, în lumea energetică precedentă formei apare un fel de vale. În consecință, de fiecare dată când se recreează o formă de acelaşi tip, valea se aprofundează şi devine din ce în ce mai adâncă. Acesta este modul în care oul se recreează întotdeauna în formă de ou, condus de forma arhetipului care se găseşte în universul implicit.

Atunci când trecem în universul interior implicit, întâlnim o lume a energiei absolute având proprietățile unei holograme. Dacă luați o figură holografică şi o

tăiați, fiecare bucată conține întreaga figură a hologramei. De exemplu, pentru un ochi în relief, regăsiți ochiul întreg în fiecare parte. Fiecare fragment reprezintă deci întregul. Aceasta duce la înțelegerea faptului că atunci când ne apropiem de universul interior şi energetic, două sute de persoane pot simți simultan acelaşi lucru, deoarece ele reprezintă fiecare o parte a hologramei. Dacă sunt reunite, ele formează o hologramă mai mare, însă este vorba de una şi aceeaşi hologramă.

Toate acestea necesită un studiu mai aprofundat, însă există aici caracteristici fizice, energetice şi metafizice care se regrupează şi care permit înțelegerea trecerii de la un univers exterior formalizat la un univers interior. Trecere condiționată de tot felul de demersuri inițiatice, energetice, raționale şi spirituale

Raportul unei ființe față de universul exterior este în funcție de continuitatea sa cu universul interior. În măsura în care se îndepărtează de universul energetic interior, ea este prinsă în văile gravitaționale care sunt cu atât mai profunde cu cât sunt mai vechi. De exemplu, bobul de grâu, înzestrat cu o formă care datează de foarte mult timp, are o vale corespunzătoare foarte profundă, în timp ce un obiect care tocmai a fost inventat are o vale mai puțin adâncă, în care energia se precipită cu mai puțină forță. În văile foarte vechi, făgaşul obiceiurilor este reluat imediat.

Putem deduce de aici faptul că ființele nu au decât o libertate relativă. Ele îşi pot instala existența într-un sistem excepțional de nou în care văile modelelor arhetipale sunt foarte line şi puțin adânci. Însă dacă deviază către sisteme mai vechi, care nu sunt neapărat juste doar pentru că au fost generate de repetarea unor obiceiuri, ființele pot fi prinse în capcană, deoarece repetarea obiceiurilor s-a transformat într-o a doua natură sau într-un sistem legislativ al unei societăți. Aceste legi au fost create pe parcursul perioadelor trecute, în care nu existau alte propuneri mai bune, deoarece imaginația epocii respective nu autoriza nimic altceva.

Astfel, timp de mii de ani, ființele umane au fost educate să îşi ducă existența în acelaşi sistem de obiceiuri, având la originea generării sale ființe cu o conştiință limitată. Aceste obiceiuri au devenit depresiuni profunde, care îşi pun amprenta asupra modului de gândire şi de percepție al tuturor ființelor umane, determinându-le să nu utilizeze decât trei miliarde de neuroni în loc de cele patrusprezece miliarde de care dispun, şi să nu aibă decât de concepții materialiste asupra existenței. În timp ce pentru a ajunge la o dimensiune a ştiinței cosmice este necesară o altă perspectivă.

În momentul în care, într-o anumită zonă spațio-temporală dată, apare un tip de conştiință care are forța energetică de a afirma o noutate şi de a o concretiza mental, psihic, vital, substanțial, financiar şi material, acest tip de conştiință impune crearea unei văi noi în continuumul energiei. Este un miracol, care permite multor milioane de ființe să părăsească o funcționare în care sunt prinse de mii de ani.

Acțiunea realizată de anumiți precursori este adesea rezultatul unei inspirații transcendente continue, şi al unui efort nu doar de afirmare a unor concepții mentale şi modificări energetice, ci şi de creare a unor sisteme formale care modifică văile înconjurătoare. Datorită unei astfel de acțiuni, sistemul de

formă dobândeşte un acces la alte vârfuri, alte contacte, alte rezonanţe, care nu sunt neapărat limitate la această planetă, nici închise într-o dimensiune formală.

Datorită complexităţii diverselor influenţe subumane, umane şi supraumane care acţionează asupra individului, este indispensabil ca acesta să aibă, în organizarea vieţii sale, o idee despre elementele pe care trebuie să le regleze pe de o parte în zonele subiacente existenţei sale umane, iar pe de alta în câmpul său relaţional uman, pentru a descoperi modul de a se apropia din ce în ce mai mult de un contact de tip supraruman.

Dimensiunile subumane care formează baza fiinţei umane pot fi regăsite în cadrul societăţii. Însă circuitele subumane ale acestei societăţi sunt foarte îndepărtate, foarte profunde. Individul care vrea să evolueze cosmic trebuie să încerce să îşi diferenţieze sistemul subuman personal de cel subuman general. Cu toate acestea, un individ opus marelui grup al societăţii nu are neapărat forţa de a-şi ridica propriul sistem subuman. Totuşi, dacă el regrupează câţiva prieteni care au un demers similar, grupul astfel format şi delimitat permite ridicarea treptată a unor elemente pretransmutate din planul subuman care îl susţine.

Participarea la un mic grup este interesantă pentru individ şi dintr-un alt punct de vedere: această corelare de tip uman îi oferă prilejul de a-şi exersa şi perfecţiona sistemul uman intermediar. Atunci, elementul de supraveghere dintr-un plan superior acestor indivizi nu mai aparţine dimensiunii angelice, ci arhanghelilor sau a lumilor spirituale mai înalte.

De aceea, fiecare dintre participanţii la acest tip de experienţă trebuie să exercite o supraveghere nu numai asupra sectorului său specific, ci şi asupra întregului ansamblu al operaţiunii.

Creator – Creatură - Creaţie

« Creaţia este o ţâşnire de energie uriaşă care prin intermediul creaturii se întoarce la Creator. »

Conferinţă realizată la 2 ianuarie 1993

Avem o formă de conştiinţă care ne permite să concepem lucrurile prin comparaţie. Percepem culorile, de exemplu, prin comparaţie cu alte culori. Acest fapt este valabil pentru adaptarea la real, cel puţin în realitatea în interiorul căreia ne conducem prin intermediul celor cinci simţuri. Pe de altă parte, universul este constituit din sisteme de energie care depăşesc percepţiile noastre imediate.

Deasupra faptelor există legi, iar deasupra legilor există principii care sintetizează legile. În consecinţă, o persoană care vrea să dobândească o conştiinţă mai vastă a universului şi a realităţii sale personale nu îşi poate organiza existenţa bazându-se doar pe o percepţie imediată a faptelor. Trebuie ca ea să se poată ridica, să facă o sinteză a acestor fapte pentru a descoperi legile, şi să realizeze o sinteză a acestor legi pentru a avea acces la principii.

Se întâmplă la fel pentru concepţiile noastre dimensionale. Trăim într-un spaţiu tridimensional şi percepem dimensiunea timpului ca fiind o desfăşurare liniară. Însă noi nu percepem foarte clar ceea ce poate fi a patra dimensiune, şi

încă şi mai puţin dimensiunile mai înalte. Aceste limitări de conştiinţă provin din anumite obiceiuri, cărora trebuie să încercăm să le înţelegem mai bine originea.

Teoria relativităţii generalizate consideră că gravitaţia provine dintr-o curbură spaţio-temporală, ca şi cum liniile de forţă - trama unui câmp balizat de structuri-energii specifice - s-ar găsi curbate în anumite locuri într-un fel de pâlnie, care creează astfel un lanţ determinând atât condensarea energiei cât şi realizarea câmpului gravitaţional.

Analiza luminii a descoperit două caracteristici diferite: ea este un flux de fotoni pilotaţi de o undă purtătoare, fiind deci compusă atât dintr-un sistem vibral cât şi dintr-un sistem concret. Acest lucru este important pentru a înţelege mai bine elementele la care ne vom referi în continuare.

Există raporturi permanente între Creator, creatură şi creaţie. Constatăm că această creaţie se caracterizează printr-o anumită stabilitate aparentă. De exemplu, un obiect pus într-un anumit loc pare să dorească să rămână acolo. Un imobil construit într-un anumit loc pare a nu avea nici o dorinţă de a se mişca. Noi avem ca sistem de referinţă Soarele, Luna, Pământul, etc. Acestea sunt sisteme formalizate care par a fi caracterizate de o anumită durabilitate. Dacă aceste circuite aflate în legătură cu creaţia au o reprezentare spaţio-temporală relativ stabilizată, dimpotrivă, la polul opus, de partea Creatorului, situaţia se inversează. Este polul creaţiei permanente.

Creatorul este caracterizat, evident, de faptul că realizează, prin conştiinţa absolută, o fecundare permanentă a energiei pure, pentru a concretiza, la diverse nivele vibratorii, formalizări care se vor înscrie în lanţuri spaţio-temporale. Creaturile care se găsesc asociate acestor lanţuri spaţio-temporale pot avea impresia că există un fel de oprire a creaţiei. Or, nu este deloc aşa.

Creaţia este de fapt permanentă, iar re-creaţia la fel. Aceste elemente considerate de noi stabile şi care nu se mai mişcă, sunt de fapt re-create în permanenţă, în fiecare microsecundă, în structura spaţio-temporală corespunzând lanţului în interiorul căruia au fost formalizate în câmpul creaţiei. Prin urmare, creatura poate avea două sisteme de funcţionare. Ea se poate înscrie într-unul din aceste lanţuri spaţio-temporale; îşi cristalizează sistemul de conştiinţă superioară în minţe şi sistemul de subtilitate într-un psihism mai mult sau mai puţin vital. Ea îşi condensează sistemul de suport energetic eteric într-un sistem substanţial formal, şi se găseşte legată de un sistem de formă care nu mai este de ordinul creaţiei permanente, ci de ordinul re-creaţiei permanente, în tipul de lanţ spaţio-temporal care caracterizează acest câmp de formalizare. Creatura este atunci supusă riscului de a fi amestecată cu tipul de formalizare pe care îl ia drept punct de referinţă structurală; în cele din urmă, ea se cristalizează din ce în ce mai mult în această formalizare şi reformalizare, până la nu mai evolua deloc. Aceasta este situaţia creaturii prinsă în capcana vortexului spaţio-temporal al unei creaţii.

La polul opus, o creatură care îşi pune în funcţiune sistemul imagenerativ, poate să se racordeze la polul Creatorului şi să se extragă încetul cu încetul din laţul spaţio-temporal care a reprezentat locul generării sale fizice. Ea îşi părăseşte satul, familia, oraşul, ţara, poate chiar şi planeta. Ea se ridică energetic şi conştient astfel încât intră în comunicare vibratorie cu creaţia permanentă.

În acel moment, creatura respectivă trebuie să realizeze un acord între tipul ei de funcţionare şi creaţia instantanee permanentă. Evident că nu va putea întreprinde această operaţiune fără ca propria sa conştiinţă internă să fie extrem de activă, deoarece conştiinţa internă este singurul element care îi permite să se acordeze cu ceea ce se desfăşoară în interiorul universului, înainte de apariţia în exterior a creaţiilor formale, înainte de cristalizarea şi de proiectarea lor într-un lanţ spaţio-temporal. Acest demers reprezintă un efort de îndreptare către polul Creatorului-emanator permanent.

Creatura care a fost generată în matricea unui lanţ spaţio-temporal specific trebuie să facă un efort cu totul special dacă vrea să iasă din această cristalizare a creaţiei specifice în care se găseşte inclusă, pentru a se ridica la suprafaţa acestui lanţ şi a se regăsi în contact cu trama permanentă asupra căreia intervine, în fiecare microsecundă, spiritul creator. Această operaţiune reclamă din partea ei o vigilenţă mereu reînnoită. Ţâşnirea creatoare permanentă realizează în spaţiul-timp forme subtile sau aparente, iar aceste forme succesive de creaturi şi de creaţii sunt propulsate către exterior, pentru a-şi face apariţia în diverse câmpuri vibratorii.

De exemplu, dacă un număr foarte mare de creaţii ajung şi se acumulează într-un lanţ spaţio-temporal specific, în acest câmp spaţio-temporal nu mai este loc. Creaţiile formalizate care ajung în această zonă se ciocnesc şi astfel pot avea loc accidente.

Creaţiile se ciocnesc între ele, creaturile se luptă una cu alta, deoarece ele ajung în câmpuri spaţio-temporale în care nu este loc suficient, iar noii veniţi încearcă să îi înlăture pe cei care erau instalaţi. Creaţii vechi sunt distruse de sosirea noilor creaţii. Dacă acestea sunt mai solide, ele le distrug pe cele vechi şi continuă să existe în acest lanţ spaţio-temporal. Dacă sunt de forţă egală, ele se distrug reciproc, se transformă în pulbere, care se întoarce în haos şi se topeşte în energie disponibilă pentru ciclul reîncarnărilor, energie reaspirată în găurile negre ale universului.

Creatura este atât lumină cât şi substanţă. Ea are cumva caracteristicile descrise în cazul luminii: vibratorie prin aspectul subtil şi corpusculară prin aspectul substanţial. Dacă o creatură va intra în circuitul substanţei corpusculare, ea va avea concepţii de creaţie cristalizată. Va deveni o formă, împinsă puţin câte puţin de celelalte creaţii care sosesc fără încetare, şi se va îndrepta în mod formal către moarte, deoarece se va ciocni cu următoarele creaţii până la dispariţia în retopire. Dimpotrivă, dacă o creatură vrea să regăsească planul Creatorului, planul Tatălui, ea trebuie să se degajeze de situaţia sa corpusculară şi să îşi reintegreze sistemul de conştiinţă individuală în câmpul vibratoriu. De aceea, numeroase tradiţii se referă la vehiculul lumină, la corpul glorios, etc. Acest vehicul vibratoriu este vehiculul nemuririi.

Conştiinţa trebuie să ajungă să locuiască acest vehicul vibratoriu şi să găsească un echilibru de funcţionare în lumea energiei, care adie tot timpul în direcţia creaţiei formale. Trebuie ca această creatură să ajungă să-şi dezvolte conştiinţa şi controlul energetic, pentru a urca în curentul proiectat de Creator către creaţie. Conştiinţa ei trebuie să ajungă să controleze fluxul de energie, pentru a rămâne întotdeauna în contact cu fluxul creator permanent. Înseamnă

că această ființă trebuie să aibă o anumită cunoaştere a modului în care funcționează spiritul creator față de energie.

Dacă asimilăm aceste noțiuni, nu prin informații exterioare sau teorii ştiințifice, ci trăindu-le din interior, înțelegem mai bine modul de evoluție a creației. Ajungem astfel la descoperirea că fluxul creației există în permanență; atunci când are loc realizarea unei figuri în lumea subtilă, substanțială sau materială, fluxul se menține, deoarece în absența sa nici o creație nu ar putea să dureze. Nu ar putea exista creaturi! Creatura şi creația sunt prin urmare scăldate mereu de acest flux. În consecință, cu ceva mai multă atenție, creatura poate ajunge să înțeleagă jocul figurilor.

Dacă nu suntem în legătură conştientă cu partea nemuritoare, atunci ne supunem pur şi simplu acestui flux: ne facem apariția, suntem proiectați în şuvoiul creației şi, într-o bună zi, dispărem. Conştiința noastră internă nu va fi fost trezită, nu vom fi fost inițiați, şi nu vom fi intervenit în jocul creației. Dimpotrivă, dacă devenim subit conştienți de această creație şi re-creație permanente şi - mai ales dacă suntem informați - putem face efortul de a intra în acest joc şi a spune: “În acest moment fluxul creației mă re-creează, în permanență. Nu sunt deloc o ființă stabilă, şi nici obiectele din jurul meu nu sunt stabile. Totul este re-creat în permanență.”

Este cunoscut faptul că pierdem zilnic o sută de mii de neuroni, şi că o sută de mii de noi neuroni sunt activați zilnic pentru a-i înlocui. Având în vedere că respectiva sută de mii înlocuieşte neuronii pierduți în cele douăzeci şi patru de ore precedente, nu vom înceta să pierdem amintirea a tot ceea ce ştim, nu vom mai putea integra figuri, dacă dimineața la trezire nu ne recondiționăm imediat, folosind memoria neuronilor nedistruşi.

Pentru a ne putea re-crea în starea în care eram la culcare este deci deosebit de importantă o vigilență continuă. Suntem obligați să trăim în fiecare zi acest sistem de recondiționare pentru a rămâne ceea ce suntem, dacă dorim să intervenim nu numai asupra noastră, ci şi asupra a tot ceea ce ne înconjoară, pentru ca totul să se amelioreze.

Acest joc permanent există în funcție de creația care nu încetează să creeze. Şi ce spune această creație permanentă? “Creez, formele apar, creațiile apar, cele care sunt valabile rămân un timp, iar celelalte sunt pulverizate. Creez fără încetare, şi din ce în ce mai bine, deoarece prin ceea ce creez voi fi întotdeauna înconjurată de ceea ce va fi mai rezistent, mai valabil, mai exact pentru a dura. Tot restul va fi distrus. Pot deci continua să creez, deoarece nu va dura decât ceea ce este mai bun.”

Certitudinea că suntem nemuritori nu se datorează faptului că suntem creați. Suntem o şansă, o încercare. Dacă vom fi cei mai buni dintre cei mai buni, vom putea deveni un sistem care durează în fața transformării permanente, deoarece suntem o identitate valabilă, capabilă să reziste timpului. Însă cum? Nu pentru că avem un corp substanțial, şi pentru că suntem o entitate creată cu câteva mici caracteristici mentale, psihice, vitale şi substanțiale. Deloc! Ci pentru că dispunem de un sistem de conştiință treaz şi activ în câmpul creaturii. Pentru că avem o conştiință activă în acest lanț spațio-temporal specific în care ne găsim,.

De fiecare dată când ne instalăm undeva – într-un lanț spațio-temporal specific – şi rămânem acolo un anumit timp, sistemul respectiv ne cristalizează, iar cei care nu au o conştiință suficientă sunt absorbiți în această pâlnie. Conştiința lor se reduce treptat. Sistemele lor de referință se restrâng din ce în ce mai mult: apartamentul lor, mobilierul lor, circuitele lor, papuceii lor… Ei devin lipsiți de orice inițiativă de a părăsi respectivul lanț spațio-temporal.

De aceea, a ne dezrădăcina dintr-un loc al creației plin de tentații reprezintă deja o acțiune foarte importantă pentru a urca în contracurent, de la creație la creatură şi de la creatură la Creator. Dacă ne întoarcem, acest fapt dovedeşte că suntem foarte preocupați de acest lanț deoarece, după ce am făcut un mic salt de purice, suntem obligați să replonjăm în el. Este un sistem care ne captează încă atenția.

Evident că, înainte de a ne instala pe un alt nivel, trebuie să părăsim enorm de multe lucruri în lanțul spațio-temporal pe care dorim să îl părăsim. Suntem obligați să lăsăm lucruri ale creației, lucruri care vor muri, care sunt destinate retopirii, care se vor ciocni, descompune, deteriora şi dispărea sub greutatea noilor creații.

Înțelegem astfel că tot ceea ce diferențiază o ființă nemuritoare de o ființă muritoare este facultatea de a trece de la o stare corpusculară la o stare vibratorie, de a urca pâlniile creației spre o dimensiune care îi permite să intre în rezonanță cu fluxul permanent al creației şi re-creației.

Cu toate acestea, chiar dacă am luat contact cu fluxul creației permanente, trebuie să fim atenți la ce anume vom crea. Generarea materială este un lucru, creația muzicală sau picturală este un altul. Crearea de gânduri sau de cuvinte este şi ea diferită. Suntem, desigur, răspunzători de creațiile noastre până în punctul în care ele vor întâlni alte creații. Dacă se ciocnesc cu alte creații, ele riscă să fie distruse, depăşite, absorbite, digerate. Creatorul însuşi nu trebuie să se lase în voia inerției. El este în centrul tuturor acestor operațiuni. Pe măsura ce o creatură ajunge la înțelegerea acestor lucruri, principala sa preocupare trebuie să fie aceea a replasării în câmpul Creatorului.

Câmpul Creatorului este un câmp al principiilor, câmpul creaturii este un câmp al legilor, iar câmpul creației este unul al faptelor. Ființele plonjate în lumea faptelor sunt, prin urmare, aproape de creația pe cale de a fi retopită. Cele aflate în planul legilor şi al energiei, acela al creaturii, vor trebui să îşi transmute condensarea pentru a putea ajunge într-o lume mai vibrală. Iar cele care sunt în câmpul Creatorului participă la organizarea tramelor universului şi pot trece de la extra-univers la intra-univers, acesta fiind obiectul Ştiinței Unitare.

Trecem atunci de la o minte concretă la o minte abstractă şi, imediat, percepem lucrurile din interior. Vedem cum se realizează creația. Creatorul nu modelează forme; formele nu sunt decât consecința exterioară şi gestuală a operațiunilor interne, lipsite de formă. Forma este doar rezultatul intervenției unui anumit circuit vibral asupra lumii condensate care înconjoară respectivul circuit vibral. Forma nu reprezintă decât o consecință.

În yoga, nu gestul este cel care determină circuitul intern; circuitul intern este cel care determină gestul. Ceea ce este cu totul opus activităților care au loc de obicei în Occident: se fac gesturi lipsite de corespondență internă. În realitate, dacă sunteți un adevărat yoghin, nu faceți niciodată un gest de dragul gestului.

Gestul nu este decât consecința a ceea ce se întâmplă în interior, în calitate de conştiință-energie, şi nimic altceva.

Trecerea de partea Creatorului este foarte dificil de realizat, mai ales pe o planetă deconectată, deoarece creatura este teribil de aspirată de lanțul obiceiurilor sale, care reprezintă o a doua natură. Noi reproducem mereu aceleaşi lucruri în cotidianul şi în viața noastră, şi este foarte dificil să trecem pe următorul tur de spirală. Lanțul spațio-temporal ne atrage irezistibil, şi suntem complet manipulați şi remanipulați pentru a reproduce în sectorul nostru specific re-creația a cărei manifestare o reprezentăm. Sistemul ne obligă să fim în continuare manifestarea care eram ieri, alaltăieri, acum patru încarnări, şi aşa mai departe. Noi reproducem mereu acelaşi lucru. Pentru a ieşi din acest lanț, este necesară o forță de conştiință şi o muncă enormă asupra energiei, substanței şi materiei.

Cine poate schimba ceva din toate acestea dacă nu o configurație care se găseşte ataşată la sistemul unității interne? În cazul în care creatura nu este numerotată pe sistemul unității interne, forța sa este total insuficientă pentru a se opune fluxului exteriorizant al creației permanente. Nimeni nu poate schimba nimic dacă persoana respectivă se găseşte într-o situație exterioară semnăturii numerației unitare interne.

Această semnătură a unității interne nu se oferă spontan, printr-o mişcare a baghetei magice! Aceasta - deoarece semnatarii unității interne sunt rezidenți ai câmpul Creatorului, în timp ce figurile aflate în câmpul creaturii sau al creației nu fac parte din câmpul Creatorului. Dificil de realizat este tocmai reinserția în linia unității interne.

Dacă ființele care au privilegiul inimaginabil de a se putea apropia de o semnătură a unității interne îşi petrec timpul făcând greşeli în câmpul creației sau în câmpul exterior al creaturilor, ele se găsesc într-o configurație mai mult decât ridicolă. Este teribil de stupid, deoarece un astfel de joc le dirijează forma şi creatura într-o singură direcție, aceea a distrugerii şi a retopirii.

Este necesară o enormă concentrare de conştiință şi de energie pentru a trece de la un continuum la altul. Nu trebuie decât să ne imaginăm efortul pe care o masă ar trebui să îl realizeze pentru a se pune în mişcare singură. Este acelaşi lucru pentru o creatură care vrea să intre în câmpul Creatorului. Ea trebuie să aibă acces la un tip de concentrare şi de conştiință-energie inimaginabil. Plasticitatea creaturii îi permite să parcurgă această cale mai uşor decât în cazul mesei, însă ea trebuie să aibă în vedere etapele succesive de trecut.

Mineralul este imobil; el trebuie deci să fie absorbit de vegetal, care se mişcă puțin datorită vântului. Vegetalul se lasă absorbit de animal, care are posibilitatea de a se mişca, şi ajunge astfel la uman, care posedă o anumită formă de conştiință. Însă ființa umană trebuie să îşi utilizeze caracteristica specifică, aceea a conştiinței de sine, pentru a ieşi din starea sa animală. Dacă nu tratează această situație în mod sistematic, ea nu îşi poate depăşi starea de abrutizare, şi nu are nici o şansă de a ajunge la semnătura Creatorului nemuritor, la câmpul Creatorului.

Această întoarcere la Creator este o călătorie, o cale în fluxul creației permanente în care putem fi împinşi către creația cristalizată. Suntem creaturi care dispunem de un anumit timp de existență: şaptezeci şi unu de ani pentru

bărbații europeni, optzeci de ani pentru femei, în timp ce în trecut media de viață era mult mai scăzută. Dispunem deci de un timp mult mai lung decât media preistorică, foarte redusă, sau aceea a Evului Mediu, care era de aproximativ douăzeci şi doi de ani pentru bărbați. Avem un anumit timp în acest interval, în calitate de creatură, putem lucra în mod concentrat pentru a avea acces la câmpul Creatorului. Dacă nu o facem, atunci suntem deviați treptat, suntem proiectați în câmpul creației, şi devenim un cadavru: un mineral inert, cu un mic rest biologic. Suntem proiectați în lumea inertului. Rămâne încă o mică prezență a oaselor, un anumit timp, după care totul dispare…

Acesta este modul în care apar creaturile şi creațiile. Diferența constă în această trecere de la corpuscular la vibral. Însă dacă “în timp ce este zi”, adică pe parcursul încarnării noastre, nu lucrăm în mod susținut pentru a încerca să dobândim percepția lumii vibrale, vom continua să aparținem lumii corpusculare şi vom fi conduşi către retopiri atomice.

Nu trebuie să ne facem iluzii; munca este enormă, şi orice pierdere de timp în acest domeniu reprezintă o pierdere a propriei nemuriri. Orice visare, orice dispersie, orice eroare în crearea contractelor noastre de numerație, orice alegere greşită în alianțele noastre, orice gestiune greşită a corpului nostru şi a posibilităților financiare sau materiale de care dispunem pentru a ne promova pe un alt nivel, orice neglijență a reconcentrării energiilor pentru a avea acces la un nivel de conştiință superior, orice operațiune care nu se înscrie în cadrul reinserției în câmpul unității şi al principiului conştiinței superioare a Creatorului, ne îndreaptă către distrugere.

Pe scurt, ar fi ideal ca, odată ajunsă la un anumit stadiu, creatura să participe la operațiunile Creatorului, la fluxul permanent al creației. Ar trebui ca ea să se găsească la un nivel atât de înalt încât să fie asemenea ierarhiilor superioare care controlează karma şi care, conducând tipurile de încarnare ale fiecărui individ, participă la jocurile de gestiune ale universului. Însă înainte de a avea o eficiență oarecare în acest joc, trebuie să întreprindem o muncă enormă, pentru a fi capabili să facem exact ceea ce trebuie făcut.

Această viziune a interiorului nu se dobândeşte de pe o zi pe alta. Trebuie să practicăm mult, trebuie să încercăm să facem maximum posibil. La început vom reuşi să ne controlăm propriul mediu. Hotărâm că el trebuie să fie adevărat, bun şi frumos. Facem eforturi la nivel senzorial pentru ameliorarea mediului la nivelul creaturii şi creației. Apoi începem să avem percepții interioare şi senzații: avem sensul a ceea ce este adevărat, a ceea ce nu este, a ceea ce este just şi a ceea ce nu este. Încetul cu încetul, frumosul, binele şi adevărul din exterior se înscriu într-o percepție interioară. Ştim că trebuie să ne întoarcem la dreapta, să trecem la stânga, sau să facem anumite lucruri.

Timp de ani de zile, ajungem astfel să percepem lucrurile în mod instinctiv, intuitiv. Apoi, într-o zi, dacă ne vom continua călătoria, dacă situația pe care am declanşat-o se amplifică, dacă sistemul de energie pe care îl controlăm devine mult mai vast, avem viziunea tramelor. Vedem liniile de forță. Nu mai controlăm lucrurile cu energia corpului. Are loc o trezire a conştiinței noastre interioare. Vedem lucrurile şi putem astfel să le controlăm. Dispunem atunci de control asupra unor câmpuri mult mai întinse.

Intrăm în rezonanță subtilă nu cu sute de persoane, ci cu mii, cu milioane de ființe, pentru a trata operațiuni de reinserție şi de racordare a ansamblului.

Apoi, dacă ne continuăm munca, într-o bună zi totul devine foarte diferit: ştim. Ştim lucrurile înainte ca ele să intre în acțiune, înainte chiar ca ele să fi apărut în planul luminii. Precedem desfăşurarea figurilor în lumea luminii. Acum controlăm totul din perspectiva spiritului pur. În jurul nostru se pot întâmpla fenomene cu totul specifice, ele neaparținând deloc domeniului creaturii.

Trebuie să înțelegem corect că raporturile între Creator, creatură şi creație vizează eficiența, economia. În univers nu apare nimic care să nu fie destinat unei ameliorări a organismului total: aceasta este perfecționarea. Noi nu vom avea acces la o putere sau la o facultate dacă aceasta nu are nici un sens în economia universului. Dimpotrivă, dacă avem o anumită funcționalitate şi o menținem un anumit timp, ne integrăm în funcționarea universului şi devine atunci necesar să dispunem de diverse capacități, pentru a acționa cât mai bine.

Care ar putea fi motivul pentru care Creatorul, şi cu atât mai mult planul vibratoriu în care ne aflăm, să ne dea vreo şansă de a ajunge la percepția figurilor subtile sau la viziunea tramelor energetice - în cazul că rămânem, în colțul nostru, doar o biată creatură aflată în fața retopirii? Nu suntem înscrişi astfel într-un rol mai util universului decât plimbându-ne pe străzi sau având diverse alte activități. Avem un rol, nimic mai mult. Nu există nici un motiv să ni se dea ceva în plus, deoarece nu am luat asupra noastră nici o altă responsabilitate în afară de accea a întreținerii vehiculului încă o zi sau două, înainte de a fi trimis la retopire. Avem un rol de menținere a creaturii noastre şi atât. Nu ni se va da nimic mai mult, deoarece nu există nici un interes să se cheltuiască o cantitate de conştiință-energie într-un sector care nu are drept funcțiune decât faptul de a se ocupa de propria sa existență.

Dimpotrivă, să ne spunem: "Astăzi mă voi înscrie în ceva extrem de funcțional, ceva indispensabil. Voi face un efort de conştiință-energie incredibil pentru a reprezenta un punct de centralizare pentru alții, pentru a reprezenta conştiința-energie şi unitatea." Suntem atunci în întregime singuri, aproape de a fi mâncați, devorați, răspândiți în exterior datorită contactului cu persoanele din jur; riscăm să "murim" în orice clipă.

În fața acestui sistem gravitațional imens pe care îl suportăm, a acestui vortex care ni se acroşează, efortul imens pe care trebuie să îl furnizăm pentru a încerca să supraviețuim, să rămânem organizați şi structurați, provoacă o astfel de deplasare în univers, o astfel de aspirare, încât conştiința-energie de deasupra îşi spune în mod necesar: "Cine este această scânteie care perseverează în a se plasa deasupra celor mai rele pîlnii şi care rezistă scufundării? Iată, această creatură este extraordinat de rezistentă! Şi nu se descurajează niciodată!" Se hotărăşte atunci că pierderea ființei ar fi un păcat, şi se decide să i se acorde câteva mici facultăți care să o ajute să supraviețuiască, dacă e atât de perseverentă.

Atunci când facem apel la creația permanentă, ea ne reconstruieşte altfel. Ea ne construieşte şi ne reconstruieşte în fiecare zi. Dacă ne continuăm insistențele, dacă facem şi mai mult, vom fi obligatoriu reconstruiți în mod diferit. Facem o călătorim de cealaltă parte, şi ne impregnăm cu elemente specifice, când revenim, atragem lângă noi nu doar două-trei persoane, ci cincisprezece persoane

care afirmă: “Ființa asta emană ceva din interiorul ei.” Începem atunci un dialog sincer şi deschis cu toți aceşti oameni, deoarece, în sfârşit, am regăsit frați şi surori.

În clipa aceea însă, începe ceea ce este mai rău. Suntem executați, trădați, ni se mănâncă măduva, inima, creierul, suntem devorați, distruşi. Frații noştri şi surorile noastre ne strivesc. Şi, în acest fel, învățăm! Învățăm să supraviețuim în condițiile cel mai greu de imaginat. Suntem atacați în intimitatea noastră, nu mai rămâne aproape nimic din noi. Murim de cincizeci de ori, şi trebuie să renaştem, să renaştem mereu, în mod ineluctabil.

Fluxul creației permanente spune atunci: “Cum e posibil? Este încă acolo? Magnific! Îi vom trimite un ajutor, deoarece a pierdut orice urmă a creației. Întreaga parte de jos a creaturii sale a dispărut complet în retopire. Aproape că a trecut frontiera între corpuscular şi vibral. Nu este posibil, iată că pătrunde în interior!”

În acel moment, în loc să avem simple percepții, începem să avem o conştiință, o viziune a circuitelor, a tramei interne şi a energiei. Percepem toate erorile anterioare, făcute din cauza faptului că nu vedeam, limitați de tot felul de sisteme subtile sau formale care nu aşteptau decât momentul în care să ne înghită. Acum le vedem înainte de a se formaliza şi suntem orientați diferit. Curbăm forțele, tratăm energia, nu mai mergem în anumite zone vibratorii în care nu avem nici o şansă. Realizând treptat operațiuni, nu ne mai aflăm doar în acest plan al formei; ne începem existența în planul energiei şi al conştiinței superioare. Existența noastră nu se desfăşoară deloc la fel. Înțelegem acum modul în care se organizează toate aceste circuite.

Atunci când suntem aproape de fluxul originar, este magnific! Toate figurile percep originea lor filială comună; ele au acelaşi tată. Toate creaturile care emană din sistemul central sunt în armonie. Toată lumea se recunoaşte, suntem aproape de ceea ce ni se potriveşte, suntem cu adevărat frați şi surori.

Cu toate acestea, imediat ce ne îndepărtăm şi intrăm în zonele în care creaturile şi creațiile se ciocnesc, cele noi fiind pe cale de a le distruge pe cele vechi, trebuie să fim atenți. Recunoaşterea apartenenței la aceeaşi filiație nu mai este atât de actuală. Supraviețuieşte cel mai puternic. *Struggle for life…* Nu este nevoie să mai precizăm că atunci când o creatură părăseşte planul comuniunii transcendente şi intră în zona de ciocnire, ea este neîntârziat lichidată, extirpată şi suprimată. Este ceva obişnuit. Cei care fac greşeli în privința sectorului în care îşi aplică spiritualitatea nu durează prea mult. Nu trebuie să ne facem iluzii.

În anumite zone, dacă suntem amabili, mai putem avea încă şanse. În alte zone însă nu mai dispunem de nici o şansă decât dacă suntem puternici. Acesta este modul de funcționare. Aşa se explică existența unor lucruri înfiorătoare, ce nasc întrebări de genul: “Cum este posibil ca ființa umană să …?” Ființele respective sunt pe cale de a deveni animale, deoarece se îndepărtează de circuitul lor de creație originară, şi acest fapt devine înspăimântător.

Să fim deci atenți, ca să ştim unde să ne tratăm operațiunile. Nu este admisibil să ne spunem: “Eu nu dispun de puteri şi nu am vreo capacitate specială. Şi cum nu am nimic, nu pot face nimic.” Este o prostie, deoarece vom avea şi vom realiza anumite lucruri. Pur şi simplu. Creația, Creatorul funcționează conform unei logici; este ca într-o întreprindere. Universul formează

zei care, la rândul lor, conduc uzina. Să demonstrăm că suntem un cadru de conducere, şi vom avea un post. Acest lucru este absolut sigur, cu toate că trebuie să plătim un preț destul de mare, mai ales la început.

În situația noastră de formă delimitată, nu avem conştiința continuității şi a armoniei globale. Închiderea creaturii noastre specifice într-o individualitate condensată ne rupe de armonia globală care există în câmpul Creatorului, unde conştiința absolută domneşte în energia pură, unde tot ceea ce se găseşte în câmpul armoniei este unificat şi în continuitate. Discontinuitatea nu există decât la etajele creaturii şi ale creației. Acesta este motivul pentru care planetele şi stelele sunt percepute ca fiind la distanțe foarte mari. Corpurile fizice pot fi însă atât îndepărtate cât şi apropiate. Dacă le apropiem mai mult, se produce o plasmă energetică din care se va naşte percepția unei noi unități.

Un individ care vrea să îşi înscrie intervenția în cadrul creației permanente, trebuie să realizeze în interiorul său o modificare de conştiință-energie. Racordarea la conştiința-energie permanentă nu se produce prin acțiuni care au la bază individualitatea noastră cristalizată şi separată. Putem întreprinde acțiuni care să reprezinte o hipertrofie a unei cristalizări specifice, însă nu acesta este modul de a ne înscrie în emanația armonioasă a Creatorului permanent. Este foarte dificil să se perceapă că interioritatea universului este complet armonioasă.

Diferențierea şi ciocnirile care conduc la retopire şi la distrugere nu încep decât în circuitele intermediare şi exterioare. Cel mai dificil este să se regăsească în sine această armonie permanentă, atunci când suntem incluşi în câmpul creaturilor diferențiate, individualizate, egoiste, orgolioase, închise în carapacea lor. Dacă suntem plini de propria noastră individualitate orgolioasă şi cristalizată şi dacă ne găsim în cadrul acestei situații delimitate, ne este imposibil să întreprindem acțiuni valabile asupra mediului; putem să o facem numai dacă am regăsit în interior contactul cu ceea ce se găseşte dincolo de închiderea creaturii.

Acest efort ne extrage din propria moarte, din cochilia noastră. Dacă, făcând acest lucru, ajungem în rezonanță cu armonia internă şi centrală, atunci dezvoltăm în interior o adecvare la ea. Iar dacă ajungem să declanşăm în mediul nostru o rezonanță cu această armonie internă, se creează o linie magnifică. Se produce o continuitate armonioasă cu ființele din jurul nostru, si in clipa aceea ştim că am întreprins o muncă eficientă, chiar dacă alții nu au ajuns să înțeleagă şi rămân închişi în egoismul lor. Aceste individualități, prea fascinate de simțurile exterioare pentru a începe să îşi asculte sistemul interior, vor rămâne în cochilia lor şi se vor îndrepta spre zonele de ciocnire şi de retopire.

Indiferent că întâlnim două persoane sau două sute, esențial este ca, într-un câmp spațio-temporal dat, să existe una care semnează contractul. În clipa în care o ființă se reconectează, armonia originară este prezentă, iar persoana care a declanşat această operațiune se află în cadrul armoniei originare. Tot ceea ce se desfăşoară în jur şi care nu participă la această linie armonioasă orginară este de ordinul separativității, a diferenței, a condensării şi a retopirii, însă acest lucru nu mai are importanță, deoarece câmpul spațio-temporal este de acum ataşat domeniului armonios al Creatorului.

Dacă, în această clipă, în mijlocul acestui câmp spațio-temporal, suntem prezenți în calitate de conştiință-energie operațională, putem aduce modificări în funcționarea re-creației. Într-un anumit fel, noi intervenim în re-creație.

Modificăm astfel evenimentele automate care trebuie să se desfăşoare în lanţul spaţio-temporal în conformitate cu vechiul său mod de funcţionare. Dacă dispunem de armonia internă a Creatorului, putem modifica sistemul spaţio-temporal. Suntem atunci remarcaţi şi socotiţi drept persoane care au intervenţii foarte importante în ordinea universului, a creaţiei şi a intra-universului.

Creaţia se realizează permanent, însă ea este ca o schiţă: fluidă, neclară. Este o primă încercare, precum liniile trase cu mâna liberă de un arhitect care vrea să proiecteze un imobil. La început, este o schiţă; în cele din urmă, este un imobil în care se poate locui. Putem face mai multe desene abia schiţate, spontane, din care unele vor lua formă, iar altele nu.

Dacă cineva intervine şi spune: "Ce schiţă minunată! Îi voi da un corp, voi interveni, o voi perfecţiona, voi face să ajungă la realizarea sa finală", atunci schiţa respectivă apare, se perfecţionează, căpătând putere spre a deveni o manifestare perfectă a figurii originare. Dacă fiinţa păstrează în permanenţă contactul cu interioritatea operaţiunii, ea se transformă într-un operator indispensabil, în manifestarea ideii respective, cu condiţia să nu se lase prinsă într-o cristalizare care să ducă la ciocnire şi retopire.

Acesta este cadrul în care putem vorbi despre copilul divin. Creaţia se realizează într-un fel de vis al copilăriei, într-o puritate absolută în care totul este simplu, uşor şi armonios. Abia după aceea se produce, în afara creaţiei minunate şi idilice, excreţia acestui *caput mortuum* reprezentat de creaţia formală. Creaţia formală este deşeul exterior al creaţiei interioare perfect armonioase: universul Mamei duale care înconjoară Părintele unitar.

În calitate de creaturi şi creaţii, noi suntem deşeurile unei creaţii interioare operând în energia pură şi în armonia Creatorului. De multe ori, vechile structuri sunt deranjate de cele noi. Ele spun: "Cum poate acest circuit nou să se prezinte atât de uşor, în timp ce noi suntem foarte raţionale, foarte conştiente, foarte organizate, şi extrem de bine ancorate? Cine îndrăzneşte să se prezinte cu un asemenea grad de libertate, pe care noi nu îl mai avem?" Circuitele noi au o mare forţă de distrugere a sistemelor vechi deja cristalizate, care credeau în existenţa lor, fiind de fapt în avanpremiera retopirii.

Pentru a trăi comuniunea cu interioritatea trebuie să regăsim o anumită spontaneitate, o inocenţă, păstrând în acelaşi timp o dimensiune a conştiinţei. Conştiinţa divină este caracterizată de spontaneitatea copilăriei, de puritatea energiei şi de inocenţa care însoţeşte simţul armoniei, al dreptăţii. Adică al modului în care totul este conectat şi are un sens în ansamblu.

Individul nu poate înţelege ceea ce se găseşte dincolo de limitarea sa naturală. Dacă ne îndreptăm atenţia asupra altor creaturi, asupra altor sisteme în funcţionare, nu trebuie să o facem în mod superficial. Prin intermediul acestei priviri îndreptate asupra unei diferenţe, ne proiectăm pe noi înşine asupra unei cristalizări specifice, care se diferenţiează de ansamblul global. Cristalizarea diferită, enormă şi monstruoasă, pe care o observăm la alţii nu este deci decât proiecţia, în direcţia retopirii, a unui sistem care era la început complet diferit. Este manifestarea excesivă a unei caracteristici căreia trebuie să îi regăsim esenţa dacă vrem să regăsim corespondenţa cu linia de armonie internă.

Când trăim pe o planetă condensată, ne adaptăm toate calităţile interne la gestiunea existenţei noastre pe această planetă. Ne instalăm întreaga

personalitate într-un anumit lanţ, şi ne putem petrece întreaga viaţă în acest tip de limitare şi de acroşaj.

Dacă îndrăznim să înfruntăm vortexul unei anumite creaţii, ne găsim în opoziţie cu forţele care ne menţin în reflexele noastre condiţionate de coborâre şi materializare. Trebuie să luptăm timp de ani de zile pentru a ne afirma originalitatea, pentru a o scoate, picătură cu picătură, din cristalizările acestui vortex specific.

Suntem obligaţi să reconstruim un personaj independent de aceste sistem de referinţă, un personaj capabil să funcţioneze într-un alt tip de lanţ spaţio-temporal, un alt sistem de referinţă, un alt câmp experienţial, poate pe o altă planetă, într-un alt sistem de densitate.

Însă înainte de a ne retranscrie pe o altă dimensiune, înainte de a ne angaja într-un alt program, trebuie să fi extras din lanţurile în care ne aflăm toate caracteristicile noastre personale. Trebui să ieşim din obiceiurile noastre, din sistemele noastre de gândire, din rolurile noastre, pentru a regăsi ceea ce suntem.

Când trăim o experienţă de dedublare, de extragere a conştiinţei şi a corpurilor noastre subtile din corpul fizic, ne dăm imediat seama că toate referinţele noastre au dispărut. În sistemul în care ne aflăm singurul lucru care rămâne este valoarea internă. Nu mai există nimic altceva, nu ne mai putem baza pe nimic. Nu mai există nici nume, nici buletin de identitate. Rămâne doar valoarea noastră internă, şi acesta este singurul lucru care trebuie supravegheat în existenţa noastră.

Ce valoare avem noi în afara tuturor sistemelor de referinţă obişnuite? Ce rămâne din noi în stare pură, în absenţa corpului fizic? Care este valoarea noastră? Aceste lucruri sunt dificil de imaginat dacă nu am trecut încă dincolo. Suntem dependenţi de sisteme de referinţă fixe, de obiceiuri, de suporturi exterioare. Fiinţele care doresc cu adevărat să facă saltul către absolut trebuie să depindă doar de ele însele.

Construirea propriului vehicul al nemuririi

« Nemurirea este o posibilitate, nu un drept. »

Conferinţă realizată la 3 iunie 1989

Conştiinţa noastră supraveghează fără încetare dezvoltarea şi întreţinerea corpului fizic, precum şi raportul său cu mediul. Însă, în plus faţă de aceste operaţiuni, există o alta pe care trebuie să o supraveghem: generarea a ceea ce va urma corpului fizic.

Elementele care au condus la construcţia vehiculului nostru formal sunt de ordin cosmic, biosferic şi teluric. Dacă ne limităm la aceste concepte, nu putem merge mai departe. De fapt, construcţia întregii structuri a fost realizată de o legislaţie interioară. Toate acestea s-au desfăşurat în afara conştiinţei. Noi nu le percepem decât partea exterioară. Conştiinţa noastră de veghe se găseşte în afara acestui proces, fără a avea posibilitatea de a pătrunde în interior. Prin urmare, trebuie să consacrăm o bună parte a existenţei efortului de a descoperi legile care

au condus la constituirea figurii prezente în acest câmp de vibraţie. Operaţiunea este foarte delicată, deoarece inconştienţa noastră faţă de procesul respectiv se manifestă faţă de ceea ce se întâmplă dedesubt, faţă de raportul cu mediul, faţă de ceea ce se întâmplă deasupra şi în interior. Ceea ce demonstrează încă odată cât de minusculă este aria conştiinţei noastre faţă de întregul proces.

Conştiinţa umană trebuie să se elibereze mai întâi de toate capcanele inconştientului, care reprezintă partea profundă şi potenţială a individului, viaţa sa arhaico-afectivă, tot ceea ce îl face să rezoneze cu forţele telurice profunde, cu planurile seterne imperioase, precum şi cu toate semnăturile aflate încă în stare potenţială.

În acelaşi timp, fiinţa trebuie să se străduiască să pună ordine în subconştientul său, deoarece fiecare individ poarta în sine umbra tuturor celorlalţi. Ceea ce numim “subconştient” este tocmai această parte energetică, mai mult sau mai puţin conştientă, care interferează cu viaţa noastră personală. Suntem legaţi de mişcări biosferice şi de fluctuaţii ale mediului care influenţează permanent stările noastre sufleteşti. Trebuie să învăţăm să distingem ceea ce ne corespunde cu adevărat, de ceea ce corespunde unor câmpuri energetice globale. Trebuie să clarificăm tocmai acest studiu al raportului între conştiinţă şi subconştient.

Apoi, trebuie să punem ordine în acea parte a conştiinţei aflată în legătură cu viaţa interioară, cea care ne permite să organizăm aceste elemente inconştiente şi subconştiente. Însă acest fapt nu este suficient, deoarece, în realitate, originea ordinii cosmice, a corelaţiei care există între toate aceste elemente, provine dintr-o dimensiune de conştiinţă superioară, pe care am putea-o numi “supraconştient”.

Dacă individul se menţine doar în sistemul său de conştiinţă specifică, conţinând problemele de relaţie cu inconştientul şi subconştientul, el nu va realiza niciodată transferul fiinţei sale în continuumul următor. Pentru a ajunge acolo, îi este indispensabil accesul la un alt tip de conştiinţă, care este supraconştientul, contactul cu dimensiunea sa superioară. Această parte din el însuşi poate atinge, eventual, câmpul nemuririi, însă de o manieră parţială, deoarece ansamblul proceselor incluse în extra-univers prin încarnare limitează prezenţa fiinţei în câmpul nemuritor. Atâta timp cât nu are loc o reglare a penetrării sistemului individului în câmpurile sale conştiente, subconştiente şi inconştiente, supraconştiinţa sa rămâne parţială.

Operaţiunea unui individ încarnat este deci complexă, deoarece el trebuie să ţină cont de toate aceste elemente. După ce a devenit conştient de ele, trebuie să le coordoneze, să le utilizeze şi să le conducă pentru a le înţelege funcţionarea, pentru a reuşi să le transforme în altceva.

Raportul cu forţele inconştiente şi profunde depinde de o legislaţie extrem de greu de sesizat, deoarece nu este una de suprafaţă. Ea este subterană, şi face apel la forţe subumane care nu sunt, de obicei, aduse în discuţie cu seriozitate pe parcursul educaţiei unui individ. Este necesar enorm de mult timp pentru a le preciza modul de funcţionare, care este ascuns şi incomprehensibil, deoarece el acţionează la nivelul inconştient al fiinţelor umane.

Trebuie să se reflecteze ore întregi la această funcţionare, pentru a-i percepe mecanismul şi pentru a avea posibilitatea de a face experienţe pe măsura

acestor forțe, deoarece ele sunt mult mai importante decât cele care acționează asupra unui individ izolat tocmai pentru că sunt legate de multitudine. Prin urmare, pentru ca ele să se poată manifesta este nevoie de regruparea mai multor personalități. Sunt intersecții de energie importante. Dacă un individ se cantonează în simpla gestiune a corpului său fizic, el nu se va găsi niciodată polarizat între sisteme subumane şi sisteme supraumane, care să îi permită să depisteze intervenția acestor forțe profunde sau superioare asupra naturii sale. Atâta timp cât ființa nu a angajat o acțiune extrem de precisă şi subtilă de înțelegere a esenței acestor puteri, ea nu este absolut deloc capabilă să le judece, evalueze şi utilizeze. Este necesară o energie mult mai ridicată pentru a descoperi modul de funcționare al acestor forțe care influențează individul şi care condiționează starea sa de condensare şi de inconştiență.

Al doilea aspect, referitor la subconştient şi la raportul cu mediul, este la rândul lui extrem de greu de controlat. Cel care vrea să îşi asume un raport cu mediul care să fie altceva decât o relație de suprafață, trebuie să fie foarte echilibrat. În realitate, dacă un individ vrea să descopere legislația internă a mediului său, el este obligat să îşi implice propriul sistem interior. Trebuie să facă mereu față riscului de a-şi vedea sistemul său interior deportat în jurul său în circuite exterioare, care pot efectiv să îl perturbe şi să îl sfâşie. Dacă nu are un foarte bun echilibru pentru a-şi regăsi unitatea după ce a luat contact cu alte sisteme din mediul său, el nu mai are, încă de la prima sa tentativă, nici o posibilitate de a-şi continua experiența. Centrala de numerație internă a ființei este deci un element fundamental şi indispensabil.

Contactul cu puterile inferioare sau cu câmpurile exterioare consumă multă energie şi riscă să distrugă echilibrul ființei, punând sub semnul întrebării coeziunea sa internă. Dacă nu dispune de un sistem de referință, fie în interiorul ei însăşi fie prin prezența unui ghid destul de fiabil pentru a contrabalansa şocul în fața tuturor riscurilor parcursului, ea se va trezi foarte repede răspândită în mai multe direcții şi golită de energiile sale interne, ceea ce riscă să o facă să piardă contactul cu dimensiunile superioare.

Tot acest proces este un joc între alfa şi omega. Începem o operațiune, şi trebuie să o încheiem. Important nu este să începem să funcționăm în interiorul unui sistem, important este să semnăm, să terminăm. Există persoane care încearcă de toate, care se plimbă pretutindeni. Ele plonjează, ies din nou la suprafață, se pierd în droguri sau în alte activități. Trăiesc experiențe, însă nu recoltează nimic. Se dispersează în sisteme de energie care nu sunt semnate, deoarece nu extrag nici o lege sau principiu din aceste fapte şi experiențe.

În calitate de creatură care dispune de o foarte mică scânteie a conştiinței, ființa umană este scufundată în inconştiența şi în "hazardul" multitudinii faptelor. Pentru a se ridica dincolo de planul faptelor, pentru atinge planul legilor şi apoi acela al principiilor, ea trebuie - pe întreaga durată a vieții - să se străduiască să extragă, din multitudinea faptelor în care este căzută în exterior sau inferior, legile conducând aceste fapte şi, deasupra acestor legi, principiile. Faptele pot reprezenta mijloace de înțelegere a adevărului, dar şi instrumente prin care ființa se răspândeşte în întregime într-un câmp de "hazard" aparent.

Individul care vrea să iasă din aceste situații periculoase şi inferiorizante trebuie să depună un efort intern pentru a sintetiza diversele elemente într-o

înțelegere interioară a legislațiilor care au corelat toate aceste fapte exterioare sau inferioare. Reflectând asupra a ceea ce s-a desfăşurat în propriul său mediu, individul creează în interiorul său o tramă structurală care poate intra în rezonanță cu sistemul de numerație unitar intern. Sistemul de numerație de sinteză se poate sprijini pe fundamentul oferit de această tramă, având astfel posibilitatea de a menține o comunicare cu conştiința ființei.

Chiar dacă circuitele de numerație externe sau cele de numerație imperioasă nu doresc să îşi transfere codificările, rețeaua de unificare internă constituie, în interiorul unui individ, un sistem de structură. Această referință permanentă îi dă posibilitatea de a se reconstrui, în ciuda tuturor distorsiunilor energetice care se pot produce pe parcursul activității sale experiențiale în câmpurile înconjurătoare şi inferioare.

În acelaşi timp, aceste operațiuni nu sunt decât pregătiri. Individul care a reuşit să se ridice şi să stabilească un contact cu planurile superioare poate să îşi construiască structura internă. El poate studia timp de ani de zile sistemele de mediu şi liniile de forță care determină curenții de energie corespunzători câmpurilor de putere. Poate face eforturi considerabile pentru a modifica mediul exterior şi pe cel inferior, în cazul în care acestea nu ar fi corecte față de raportul cu semnalul de transfer pe care îl primeşte în interiorul lui. Poate să îşi petreacă întreaga existență transferând câmpuri mentale, psihice, vitale, substanțiale, sociale şi materiale pentru a încerca, cu întreaga forță a dimensiunii sale interioare şi superioare, să modifice câmpurile structurale care nu sunt conforme cu figurile infinite care îl penetrează din câmpul unitar.

Pe măsură ce o ființă depune toate aceste eforturi, ea dezvoltă în interiorul ei un alt tip de funcționare, care îi permite, pentru un timp, să perceapă foarte clar diferențele dintre intra-univers şi extra-univers. Însă această constatare nu o conduce la salvare. Problema este mult mai complexă.

După această experiență, după această formulare, care poate dura mai mulți ani, ființa trebuie să reuşească, pe de o parte, să re-creeze în interiorul ei ceea ce este absolut şi esențial şi, pe de altă parte, să păstreze un asemenea control al elementelor integrate, încât să aibă posibilitatea de a se degaja complet de câmpul experiențial formal. Această operațiune este extrem de dificilă.

În raporturile cu câmpul experiențial, există riscul este de a rămâne complet ataşați, amestecați cu sistemul de energie pe care îl avem alături. Una din marile dificultăți este de a menține contactul atât cu o dimensiune superioară cât şi cu propria structură internă. Altă dificultate este reconstrucția, bazată pe experiență şi pe studiul câmpului legislativ din jur, a unei coerențe plasmatice şi structurale care să permită pregătirea elementelor de construire a vehiculului următor.

Vehiculul nostru fizic a fost construit prin acuplarea adesea inconştientă a părinților noştri. El este legat deci de inconştiența elementelor inferioare, superioare şi interioare. Pentru a atinge nemurirea, trebuie să construim un cu totul alt vehicul, pe baza conştiinței pe care am dobândit-o în câmpurile de intervenție interdimensională.

O astfel de semnătură nu seamănă deloc cu tipul nostru de conştiință şi cu tipul nostru de vehicul actual. Este un sistem în întregime reconstruit pe baza cunoaşterii interioare, intermediare, exterioare şi inferioare, a sistemelor de

numerație asociate pentru a crea un tip de condensare organizată în cadrul câmpului de vibrație universal.

Individul care nu a experimentat gestiunea tuturor circuitelor legislative menționate nu va putea percepe directivele sistemului de numerație de sinteză care conduce formalizarea diverselor manifestări din câmpul de vibrație universal. El nu va putea distinge delicatețea extraordinară pe care o reclamă menținerea în funcționare a unui astfel de sistem, în fața mişcării unui mediu aflat într-o continuă transformare.

Pentru a controla o astfel de construcție, conştiința trebuie să perceapă mii de informații în fiecare secundă, pentru a se adapta, în toate dimensiunile, la fluctuațiile permanente din jurul şi uneori din interiorul acestei construcții, care este un habitaclu pentru această conştiință delimitată de câmpul universal infinit.

Trebuie să înțelegem că Pământul reprezintă un fel de matrice, că mama noastră a fost pentru noi o matrice, şi că propriul nostru corp este un alt tip de matrice. Noi suntem mai mult sau mai puțin inconştienți față de desfăşurarea tuturor acestor operațiuni. Tipul de conştiință manifestat de Pământ în generarea umanității reprezintă un aspect al conştiinței. Tipul de conştiință al mamei pe cale de a naşte este un alt aspect al conştiinței, iar cel necesar pentru generarea, pe baza corpului fizic, a vehiculului nostru nemuritor, este un cu totul alt tip.

Odată ajunşi într-o figură care devine din ce în ce mai precisă şi mai conştientă, este imposibil să improvizăm. Individul care trece la etapa care urmează corpului fizic, la clasa următoare, dacă putem spune aşa, nu mai trebuie să urmeze ciclul încarnării. El a stăpânit şi depăşit problema încarnării. A înțeles cheile interioare, prin exercițiile de gestiune supra, infra, extra şi intra-umane, pe care le-a realizat în această încarnare pentru a pătrunde legile care determină crearea, funcționarea şi continuarea unui organism în câmpul de vibrație universal. Individul care a realizat acest lucru a depăşit planul încarnării, însă cel care nu a făcut-o va fi obligat să reia greutatea încarnării până când ajunge să controleze gestiunea vehiculului său într-un mediu dat.

Pentru a avea acces la continuumul paradisiac, la continuumul conştiinței superioare, putem considera că nu avem decât o singură încarnare care, utilizată la maximum, permite extragerea tuturor elementelor supraconştiente, conştiente, subconştiente şi inconştiente necesare construirii unui vehicul al nemuririi. Însă nu trebuie să ratăm acest an de şcoală, această viață. Trebuie să utilizăm timpul de care dispunem pentru a construi şi învăța să controlăm toate elementele necesare pentru a deveni altceva decât o ființă încarnată într-o matrice, în brațele mamei sale substanțiale.

Trebuie să ne folosim existența într-un mod concentrat şi intens, realizând toate experiențele necesare construirii acestui sistem specific de conştiință-energie. Această înseamnă “a-l cunoaşte pe Dumnezeu” în conştiință şi “a-i semăna” în gestiunea energiilor înconjurătoare. Nu realizăm acest program dacă îl trăim pasiv, lăsându-ne penetrați de forțe, lăsându-ne duşi încoace şi încolo de una sau alta. Dacă nu suntem decişi să realizăm în noi toate elementele necesare pentru a ajunge la controlul energiei, îl putem cunoaşte pe Dumnezeu, însă nu îi vom semăna. De ce am mai dori atunci să ne alăturăm Lui, atâta vreme cât doar “ceea ce se aseamănă se adună”?

Dacă ne propunem cu seriozitate să ne alăturăm lui Dumnezeu, nu putem continua să trăim aşa cum trăim. Pentru moment, noi îl cunoaştem pe Dumnezeu, însă nu îi semănăm. Pentru a-i semăna, trebuie să întreprindem acţiuni la un cu totul alt nivel decât cel la care au loc acţiunile din viaţa de zi cu zi. Suntem în faţa unei situaţii fundamental opuse realizării noastre finale. Inconştientul nostru este complet acroşat la sistemul gravitaţional extrem de important ce aparţine acestei planete. Suntem încă legaţi, într-un fel subconştient, de un câmp de exteriorizare nemăsurat, care nu încetează să ne acapareze toate energiile prin ocupaţii înşelătoare şi total opuse construirii nemuririi noastre.

De la cea mai fragedă vârstă, suntem condiţionaţi să nu fim decât o rotiţă şi un mecanism într-un sistem social care influenţează adesea negativ câmpurile energetice intermediare şi dimensiunea spirituală. De la început, nu avem decât o conştiinţă parcelară, aflată foarte rar în contact direct cu o dimensiune superioară. Şi chiar dacă avem acest contact, diverse influenţe tind să ne separe de el. Ni se fac în permanenţă tot felul de propuneri inferioare sau exterioare pentru a ne împiedica să păstrăm contactul.

Situaţia este foarte clară: am căzut într-o societate care nu se ocupă decât cu viaţa noastră muritoare. Dacă există în fiinţa noastră ceva care tânjeşte să atingă planul nemuritorului, rămânem singuri cu noi înşine, sau eventual cu un ghid. Suntem singuri, şi nu putem atinge nimic. Astăzi, acum, trebuie să devenim răspunzători de propria salvare. Nu ne putem legăna în iluzii asistând la conferinţe şi crezând că acest lucru va fi suficient. Aceasta ne permite să cunoaştem calea care se îndreaptă către Dumnezeu, însă nu îi vom semăna astfel în nici o privinţă.

Trebuie să atingem o eficienţă extraordinară pe planurile exterioare şi inferioare, şi să înţelegem în acelaşi timp - ceea ce este mai dificil – că o conştiinţa umană parţială va percepe întotdeauna parţial sistemele exterioare şi inferioare. Trebuie să realizăm că legislaţia planurilor exterioare şi inferioare este astfel structurată încât tot ceea ce apare este fals. Funcţionarea lor reală este de fapt extrem de bine ascunsă.

Conştiinţa noastră personală trebuie deci să ia decizia de a realiza o sintetizare extraordinară a acestor lumi exterioare şi inferioare, pentru a ajunge la esenţa funcţionării lor, dintr-un plan de vibraţie mai elevat. Acest fapt poate cere ani întregi. De ce? Deoarece trebuie să transmutăm toate sistemele blocate într-un plan de cristalizare condensat. Trebuie să le transmutăm de deasupra, de la nivelul intermediar şi de jos, şi să le aducem într-un plan mai fluid, capabil să fie conectat la planul spiritual al conştiinţei superioare, care să ne permită să examinăm trama care conduce formalizările exterioare sau inferioare.

Dacă nu lucrăm timp de ani întregi la sintetizarea acestor circuite pentru a le percepe din interiorul tramei interne, nu vom intra niciodată în posesia terminalului, nu vom putea înţelege niciodată funcţionarea acestor continuumuri, deoarece ea este ascunsă de aparenţe. Putem asistăm la tot felul de conferinţe, putem citi numeroase cărţi, chiar scrieri esoterice; în realitate însă, adevărul nu este niciodată scris. Controlul figurilor este absolut imposibil de transpus în scris. Indiferent cât de complicat ar fi limbajul, el va fi întotdeauna

fals şi parţial, deoarece operaţiunile de gestiune ale tuturor acestor elemente se realizează cu o rapiditate extraordinară.

Pentru a putea circula în aceste lumi de infinită energie este necesar ca în mijlocul miilor de soluţii disponibile să o alegem pe singura valabilă în această clipă cosmică. Pentru a dispune de aceste posibilităţi şi a cunoaşte într-o anumită clipă ce anume este strict aplicabil unei situaţii date, trebuie să fi făcut zeci de mii de experienţe. În afara unei experienţe interioare, această cunoaştere este absolut de neimaginat. Este o de o rapiditate nebunească. Sunt linii de forţă, culori, calităţi de energie, sisteme de transfer. Este o operaţiune de o complexitate enormă, care nu are nimic de a face cu cunoaşterea de veghe raţională, care, prin comparaţie, se situează aproape de nivelul dobitoacelor care pasc pe o pajişte. Între rapiditatea înţelegerii conştiinţei noastre de veghe cotidiană şi viteza figurilor existente în planurile pentru care totul se realizează ca atare, diferenţa este aceeaşi ca între conştiinţa umană şi aceea animală, sau chiar mai mare,. Trebuie să facem exerciţii incredibile cu elementele prezente, pentru a ajunge la controlul unei situaţii.

După prima etapă de emergenţă, a doua etapă este deci conştientizarea elementelor care apar la nivelele intern, extern şi infern. Imediat ce am conchis aceste două etape, a emergenţei şi a conştientizării elementelor în funcţionare, putem începe a treia etapă, a construirii sistemului de numeraţie care ne va îndrepta către ceva cu totul diferit de ceea ce facem de obicei în corpul nostru fizic. Complet altceva. Însă cei care au ajuns în acest stadiu nu mai trebuie să asculte conferinţe. Ei se află în cadrul unei operaţiuni care nu se descrie, dar care este.

Epilog

Atunci când vine timpul
În care, singuri în faţa vieţii,
Măsuraţi distanţa
Între perfect şi imperfect,
În care percepeţi divina prezenţă
Magnetizând fiecare figură
Către subtila sa esenţă,
Când simţiţi palpitând
Nemuritorul elan
Care vă va face să ţâşniţi
Dincolo de voi înşivă,
Trebuie să rezonaţi cu putere,
Să urcaţi treptele,
Să urcaţi muntele,
Să semnaţi dorinţa şi credinţa voastră
Pentru a ridica întreaga voastră fiinţă
Până la comuniunea supremă
În care se iluminează spiritul pur.

Cu mulţumirile mele pentru realizarea acestei lucrări:

Mona Bossy, Olivier Breteau, Vincent Curien,
Annette Fichtencwejg, Christine Galmot,
Bernard Hugueville, Catherine Krief,
Josette Minangoy, Marie-Agnès Renard,
Elisabeth Rommelaere, Jeanine Sicco, Deine Vidal,
Nadine Vuillemain şi Choui Lane Yeung.